

18/2011

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15, 12

**Křest je brána do nebe,
jak pro mě, tak pro tebe.**

„heslo k zapamatování“ z www.fatym.com

Obsah:

osmnácté číslo

- 3 Když šikovně ukrást krávu
- 4 Svatá Bernadetta Soubirous a výzva k obrácení
- 11 Příslib zmrtvýchvstání
- 14 Proč právě oni?
- 16 Chladnější, drsnější, tvrdší
- 19 Černoch, já a zubní pasta
- 22 Literární génius s Biblií pod hlavou
- 24 Do Božího království na kole nebo na motorce?
- 27 Sedm darů Ducha Svatého
- 29 Vlažnost – ani horký ani studený
- 32 Účinná pomoc, kde je nejvíc třeba
- 36 Adorace pro misie
- 37 Kterak Hospodin vyslyšel modlitbu Hada a Medvěda
- 38 V hospici jde o všechno
- 40 Rozumět oběti
- 42 Jak se žije rodině s osmi dětmi?
- 45 Škodí všem, ale nejvíc dětem
- 48 Netušil jsem, že budu knězem
- 50 Předávání víry ve třech bodech
- 51 Myšlenky o naději
- 52 Bud' vůle tvá. / Jak Bohu vyjít vstříc?
- 53 Zasévání hořčičného zrnka
- 55 Rodina na misiích
- 56 Vezmi Boha za slovo
- 57 Dostali jsme víc, než jsme čekali
- 58 Neseme pečeť Otcovy lásky
- 59 Teodora
- 60 Společenství čistých srdcí
- 61 SČS „v kostce“
- 62 Vyprahlost, nepokoj a flíčky
- 63 Svatý otec doporučuje YOUCAT!

Milovaní čtenáři!

Jeden člověk, který opravoval poničený kříž, poznamenal: „Je to zvláštní, jak stále někomu vadí. A to o něm tvrdí, že je už dva tisíce let mrtvý!“

Připravoval jsem sérii článků o svaté Bernadettě Soubirous a vzpomněl jsem si na jinou příhodu. Když jsem byl osmákem, začal nám náš učitel biologie jednou místo pokračování ve výkladu o savcích diktovat k zapsání do sešitu, jak je to se zázračnými uzdraveními v Lurdech – asi mu to shora nějakým oběžníkem přikázali. Prý je již vyzkoumáno, že nad jeskyní s pramenem býval před staletími vojenský lazaret. Použité obvazy a další materiál se zakopávaly do země, tam na nich začalo vznikat něco jako penicilin a prosakovat do vody pramene. Díky tomu dochází k uzdravením... Už tehdy mě napadlo: neslyšel jsem, že by nějaké antibiotikum léčilo slepotu, ochrnutí, špatně srostlé zlomeniny – a léčilo je naráz v jediném okamžiku. A druhá myšlenka byla: jak jim musí ty události v Lurdech ležet v hlavě, když se s nimi snaží vypořádat doslova za každou cenu. Jsou to opravdu skutečnosti, které dodnes nahlodávají nevěru těch, kteří se s nimi podrobněji seznámí.

Něco podobného jsem postřehl v diskusích na internetu ohledně stavu, v jakém bylo po půl století exhumováno tělo Bernadetty a v jakém se nachází dnes. Bylo z nich patrné, že pro některé je vrstvička vosku na tváři Bernadetty poslední „nadějí“: tak přece jen je to snad jev alespoň trochu nějak přirozeně vysvětlitelný...

Jsou to skutečnosti, které nenechávají v klidu – znamenají, která narušují poklidný život, vybízejí k zamyšlení a zvou k obrácení – i nás. A co teprve Ježíšovo zmrtvýchvstání!

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
18/2011, V. ročník, vydáno 18. srpna 2011

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské neshášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslané dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátiť, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Foto na titulní straně: Pavel Mašek

Foto: Flickr, * hino08

Když šikovně ukrást krávu

Aby se člověk mohl zdržovat zlého, musí nejprve rozlišovat dobro a zlo. V knížce H. Sienkiewiczze *Pouští a pralesem* připravuje polský chlapec Standa černochoa Kaliho na křest. Položí mu otázku: „Kali, co je to zlý čin?“

„Zlý čin je, když někdo Kalimu ukrást krávu.“

„Výborně, Kali. A co je to dobrý čin?“

„Když Kali někomu šikovně ukrást krávu.“

Mnoho lidí dnes nezná, a snad ani nechce znát hranice mezi dobrem a zlem. Hodnotí skutky podle okamžitého požitku. Zneužívání sexu, drogy, nevěra, nepoctivost – to vše se omluví jednoduše slovy: Dnes je jiná doba.

Z tváře křesťana by měli ostatní vyčíst krásu a užitečnost skutečného dobra. Ale pro nás to znamená vnitřně se rozejít se zlem i v malých věcech, jinak v tlaku prostředí neobstojíme.

Mons. Jiří Mikulášek (*Kde by se vzalo to dobro. Cesta, 1999*) ■

„...vnitřně se rozejít se zlem i v malých věcech, jinak v tlaku prostředí neobstojíme.“

V jižní Francii na úpatí Pyrenejí leží město, které ročně navštíví neuvěřitelných šest až sedm milionů návštěvníků – většinou poutníků. Od 11. února do 16. července 1858 se zde zjevovala Panna Maria čtrnáctileté dívce Bernadettě Soubirous. A již více než 150 let se zde dějí z lékařského hlediska naprosto nevysvětlitelná zázračná uzdravení. Ještě víc je však těch, kteří jsou „uzdravení“ vnitřně – ve své duši. Ve svatyni v Lourdech (francouzsky Lourdes) Ježíš Kristus prostřednictvím své Matky Marie neustále proměňuje srdce poutníků tím, že uzdravuje jejich duše i těla.

Skryto moudrým, zjevono maličkým...

Právě na takových místech jako Lurdy se hmatatelně zjevuje pravda Kristových slov, že to, co rozhoduje o dějinách lidstva i věčném štěstí každého člověka, je skryto před „moudrými a chytrými“, ale „je odhaleno maličkým“ (srov. Mt 11,25), čili lidem, pro které se víra v Ježíše Krista stává nejcennějším pokladem. Milující Bůh nás ustavičně vyzývá: „Jestliže neuvěříte, neobstojíte!“ (Iz 7,9) To znamená: jestliže neuvěříte v existenci a tajemství Boha, jenž se stal pravým člověkem v lůně Panny Marie, uzavíráte si možnost poznat pravdu a cestu věčného života.

Proč právě Bernardettě?

Na otázku proč se Panna Maria zjevila právě Bernardettě Soubirous, když v Lourdech bylo tolik dalších děvčat, dává zajímavou odpověď známý francouzský mariolog P. René Laurentin: „...byla nejchudší místní obyvatelkou. Bydlela s rodinou v příbytku, který byl dříve městským vězením. O jeho ubohosti svědčí to, že místní radní rozhodli z důvodů nezdravého prostředí přenést vězení jinam, díky tomu Soubirousovi našli vlastní přístřeší. Bernadettin otec Francois Soubirous byl nejchudším obyvatelem Lurd a pár let před oněmi událostmi byl hledán policií, protože byl podezřelý, že krade pekaři mouku. 11. února 1858 vyhledala Panna Maria

Bernadetta na podzim roku 1863

Foto: sourcememory.net

Byli nejchudšími obyvateli Lurd...

jeho dceru, která obývala tento nejhorší příbytek v Lourdech, aby tak symbolicky v ní přijala všechny chudé, aby ji, tu nejchudší, ubohou Bernadettu, učinila středem pozornosti celých Lurd a aby dala spolu s Bernadettou v Lourdech počátek něčemu novému.“ (dle radiovaticana.cz)

Chudá, slabá, nemocná...

Svatá Bernadetta Soubirous přišla na svět 7. ledna roku 1844 v chudé rodině

„Cachot“ neboli vězení, obydli Soubirousových

Foto: Lourdes-150-aparicoes.blogspot.com

Svatá Bernadetta Soubirous

Foto: sourcememory.net / Wikimedia Commons, Manuel González Olaechea y Franco / koláž: MSI

a výzva k obrácení

mlynáře Františka a Ludvíky Soubirous. V roce 1854 musí rodina kvůli finanční krizi opustit mlýn v Boly a přestěhovat se do malého extrémně chudého bytu v Lourdech. Jejich materiální situace se tehdy ještě víc zhoršila. Otec a matka

pracují jako nájemní dělníci. Bernadetta je nahrazuje doma a stará se o mladší sourozence – sestru Antonii a bratry Jeana-Marieho a Justina. Proto nechodí do školy a nepřipravuje se k prvnímu svatému přijímání.

V roce 1855 zachvátila Lourdy epidemie cholery. Umírá mnoho lidí. Nakažila se i jedenáctiletá Bernadetta. Nemoc poničila její křehký organismus, dívka dostala astma a později tuberkulózu kostí v nohou, což bylo příčinou její smrti ve věku třiceti pěti let. Na začátku září roku 1857 posílají rodiče Bernadettu do rodiny Avarantových v blízké vesnici Bertres, aby tam pomáhala pást ovce. Brzy se ale rozhodují o jejím návratu do Lurd. Bernadetta se vrací 21. ledna roku 1858, začíná se připravovat k prvnímu svatému přijímání a chodí do základní školy, kterou vedou sestry z Nevers. ▷

...bydleli v bývalém vězení, které městští radní zrušili, protože v něm vězni měli příliš nezdravé životní podmínky.

První z celkem 67 lurdských uzdravení, která byla Církví oficiálně prohlášena za zázračná:

Latapie Catherine, zvaná Chouat (38 let), obrna horní končetiny – oblast lokte, způsobená traumatickým natržením brachiálního plexu před 18 měsíci (uzdravena 1. 3. 1858, uznáno za zázrak 1862)

* Luis Bouriette (54), úraz pravého oka před 20 lety s dva roky trvající ztrátou zraku (březen 1858, uznáno 1862) * Blaisette Cazenave roz. Soupène (50), chemóza spojivky (prosáknutí způsobené otokem) nebo letitý chronický oční zánět s ekotropiemi dolního víčka tj. ochablost dolního víčka, při níž dochází k odvrácení očního víčka od oka (březen 1858, uznáno 1862) *

Henri Busquet (15), zánět žláz s pšístělemi (tuberkulózní) na krku, nemocný 15 měsíců (28. 4. 1858, uznáno 1862) * Justin

Bouhort (2), chronické chřadnutí po infekci s opožděným motorickým vývojem; původní diagnóza: „vysílení“ (tuberkulóza) (6. 7. 1858, uznáno 1862) * Madeleine Rizan (58),

ochrnutí levé poloviny těla trvající 24 let (17. 10. 1858, uznáno 1862) * Moreau

Marie (17), extrémní oslabení zraku se zánětlivým poškozením pravého oka, nemoc se postupně zhoršuje 10 let (9. 11. 1858, uznáno 1862) * de Rudder Pierre (52),

otevřená zlomenina levé nohy s pakloubem (nezhojená zlomenina) (7. 4. 1875, uznáno 1908) * Dehant Joachim (29), vřed na pravé noze s nekrózou, tj. místní odumření tkáně s druhotnými změnami – vysycháním, infekcí (13. 9. 1878, uznán

25. 4. 1908) * Seisson Elisa (27), srdeční hypertrofie (zbytnění), otoky dolních končetin (29. 8. 1882, uznáno 1912) * sestra Eugenia pův. jménem Marie Mabilie (28),

absces malé pánve s píštělí močového měchýře a tlustého střeva; oboustranná flebitida, tj. zánět žil (21. 8. 1883, uznáno 1908) * sestra Julienne pův. jménem

Aline Bruyère (25), rozpadová forma plicní tuberkulózy (1. 9. 1889, uznáno 1912) *

sestra Joséphine-Marie pův. jménem

Anne Jourdain (36), plicní tuberkulóza

(21. 8. 1890, uznáno 1908) * Chagnon

Amélie (17), tuberkulózní zánět kolenního kloubu a chodidla – druhá nártní kost

(21. 8. 1891, uznáno 1910) * Trouvé

Clémentine (14), zánět kosti pravé nohy s píštělemi (21. 8. 1891, uznáno 1908) *

Lebranchu Marie (35), plicní tuberkulóza

– ve sputu pozitivní nález Kochova bacilu

(20. 8. 1892, uznáno 1908) * Lemarchand

Marie (18), plicní tuberkulóza s vředy

na obličejí a na noze (21. 8. 1892, uznáno

6.6.1908) * Lesage Elise (18), tuberkulózní

zánět kolenního kloubu (21. 8. 1892,

uznáno 1908) *

Mladí dobrovolníci – „nosítkaři“ v Lourdech

Foto: info.catho.be

11. únor 1958

Toho dne, 11. února roku 1858, se Bernadetta spolu se sestrou Antonií a sousedkou Joannou vydaly k řece Gavě, aby nasbíraly suché chrástí na rozdělávání ohně v kamnech. Když přišly k jeskyni, nad kterou se tyčila skála nazývaná Massabielle, musely se dostat přes ledovou vodu, která tam tekla. Bernadetta si zula boty a stáhla punčochy, když tu náhle uslyšela zvláštní šum větru. „Podívala jsem se k jeskyni,“ napsala potom, „a viděla jsem, že z ní vychází zlatavý oblak a hned za ním vyšla tak mimořádně krásná Paní, jakou jsem v životě neviděla. Měla bílé šaty, závoj také bílý, modrý pás a žluté růže na nohou. Ihned se na mě podívala, usmála se a ukázala mi, abych šla k Ní, jako kdyby byla moje matka. Veškerý můj strach zmizel, ale zdálo se mi, že jsem ztratila vědomí toho, kde jsem. Protírala jsem si oči, zavírala je a otvírala, ale Paní stála pořád na tomtéž místě, dál se na mě usmívala, až jsem pochopila, že to všechno není přelud. Nemyslela jsem na to, co dělám, a vzala jsem do ruky svůj růženec a poklekla jsem. Paní pokynula hlavou na znamení souhlasu a sama si také vzala do rukou růženec, který měla zavěšený přes pravou paži. Když jsem se chtěla začít modlit růženec a pokoušela jsem se zvednout ruku k čelu, měla jsem ruku jako chromou, a teprve když se Paní přežehkala, mohla jsem udělat totéž. Ale modlila jsem se sama a Paní jen posouvala kuličky růžence v prstech, neříkala nic. Až na konci každého tajemství říkala se mnou Sláva Otcí... Když jsem skončila, dala mi znamení, abych se k ní přiblížila, ale já jsem neměla odvahu. Pak náhle zmizela.“

Když dívky uviděly klečící Bernadettu, začaly se jí smát. Ale po chvíli

pochopily, že se něco muselo stát, a proto se neodbytně vyptávaly své kamarádky, co to bylo. Zpočátku jim Bernadetta nechtěla nic říct, ale nakonec podlehla; vyprávěla, že se jí ukázala tajemná Paní, a prosila je, aby to zachovaly v tajnosti. Ale po návratu domů to děvčata rychle všechno vysypala a Bernadetta musela všechny detaily o svém tajemném vidění vyprávět matce. Matka jí za to vynadala s tím, že to jsou jenom vidiny, a zakázala jí do jeskyně chodit.

Zákaz a druhé setkání

Setkání s tajemnou krásnou Paní, která vypadala jako mladá dívka ve věku šestnácti nebo sedmnácti let, bylo pro Bernadettu tak velkým zážitkem, že od té doby cítila nutkání, aby co nejrychleji šla znovu k jeskyni. Matka tomu však kategoricky bránila. Teprve v neděli 14. února po mši svaté podlehla snažným dceřiným prosbám a souhlasila. Bernadetta spolu s dvěma kamarádkami ihned vyrazila do jeskyně v Massabielle. Byly vyzbrojeny růženci a lahvemi se svěcenou vodou. Chtěly tajemnou postavu pokropit svěcenou vodou, a tak si ověřit, zda to není náhodou nějaká nástraha zlého ducha. Cestou se k nim přidala ještě další děvčata. Bernadetta došla k jeskyni první a hned poklekla k modlitbě růžence. „Sotva jsem skončila první desátek,“ píše, „uviděla jsem tutéž Paní. Okamžitě jsem ji začala kropit svěcenou vodou a říkala jsem, aby zůstala, pokud přichází od Boha, a pokud ne, aby odešla. Zároveň jsem zrychlila kročení vodou. Paní se na mě usmála a sklonila hlavu. Čím víc jsem ji kropila, tím víc se usmívala. (...) Když jsem skončila růženec, postava zmizela.“ Je třeba zdůraznit, že pouze sama Bernadetta viděla

Z asi 7000 zdokumentovaných uzdravení bylo dosud 67 po nejpřísnějším prozkoumání církevní autoritou prohlášeno za zázrak.

zjevující se Paní. Při vidění byla v extázi, celá pohlcena tím, co vidí, jakoby odtržená od skutečnosti, s pohledem upřeným do jednoho bodu.

„Neslibuji ti štěstí na tomto světě..“

Po návratu domů řekla matka Bernadettě, že už nikdy nebude smět jít do jeskyně v Massabielle. Avšak vlivná a bohatá občanka Lurd paní Peyret, kterou stravovala velká zvědavost, na Bernadettině matce vymohla souhlas, že její dcera na místo zjevení znovu půjde. A tak v pátek 18. února po ranní mši svaté se Bernadetta spolu s paní Peyer a paní Millet vydaly do Massabielle. Krásná Paní se opět zjevila a prosila vizionářku: „Budeš tak laskavá a budeš sem přicházet sedm dní?“ Dívka odpověděla, že s radostí její prosbu splní, a pak uslyšela: „Neslibuji ti štěstí na tomto světě, ale na onom.“

Sledování a zkoumání

Při čtvrtém a pátém zjevení 19. a 20. února Bernadettu provázela dost velká skupina lidí. Dne 20. února ji Maria naučila modlitbu, kterou se Bernadetta modlila denně celý život, ale její text nikomu nesdělila.

Při šestém zjevení 21. února prosila Panna Maria o modlitbu za hříšníky.

Nevěřící lékař doktor Dozous chtěl „odmaskovat podvod“, a proto rozhodl, že dívka musí být vyšetřena během extáze. Byl hluboce pohnut jejím chováním a potvrdil, že byl přítomen velkému tajemství. Při svých viděních měla pravidelný puls, volně dýchala a absolutně nic nepoukazovalo na její nervové podráždění. Od té chvíle začal proces jeho obrácení.

Zeptej se jí, jak se jmenuje!

Poněvadž na místo zjevení začalo přicházet stále víc lidí, úřady se velmi znepokojily a pokoušely se zastrašováním a výslechy zabránit Bernadettě, aby přicházela k jeskyni. Během sedmého zjevení 23. února Maria dívce předala „tři tajemství“ týkající se výlučně její osoby, které Bernadetta nikdy nikomu nesdělila. Panna Maria ji také prosila, aby panu faráři sdělila prosbu, aby vybudoval na místě zjevení kapli. Ale otec Peyramale nevěřil v pravdivost zjevení, a proto poprosil o čitelné znamení, aby se Bernadetta zeptala krásné Paní, jaké má jméno, neboť on – jak řekl – nemá ve zvyku věřit tajemným neznámým. ▶

Poslední z celkem 67 lurdských uzdravení, která byla dosud Církví oficiálně prohlášena za zázračná:

Martin Rose roz. Perona (46 let), nádor děložního hrdla – epitelom (3. 7. 1947, uznáno za zázrak 1958) * **Gestas Jeanne** (50), dyspeptické poruchy s okluzivními pooperačními komplikacemi (22. 8. 1947, uznáno 1952) * **Canin Marie-Thérèse** (37), Pottova nemoc (tuberkulózní infekce se zánětem obratlů) a tuberkulózní peritonitida s píštělemi (9. 10. 1947, uznáno 1952) * **Carini Maddalena** (31), tuberkulóza pobřížnice, pohrudnice, plic a kostí, ischemická choroba srdeční (15. 8. 1948, uznáno 1960) * **Frétel Jeanne** (34), tuberkulózní zánět pobřížnice (8. 10. 1948, uznáno 1950) * **Angele Théa** (20), roztroušená skleróza, nemoc trvá 6 let (20. 5. 1950, uznáno 1961) * **Ganora Evasio** (37), Hodgkinova choroba tj. onemocnění části bílých krvinek – lymfocytů (2. 6. 1950 uznáno 1955) * **Fulda Edeltraud** (34), Addisonova nemoc (12. 8. 1950, uznáno 1955) * **Pellegrin Paul** (52), pooperační píštěl po evakuaci abscesu jater (3. 10. 1950, uznáno 1953) * **Schwager Léo** (28), roztroušená skleróza, nemoc trvá 5 let (30. 4. 1952, uznáno 1960) * **Couteault Alice roz. Gourdon** (34), roztroušená skleróza, nemoc trvá 3 roky (15. 5. 1952, uznáno 1956) * **Bigot Marie** (32), arachnoiditida zadní jámy lební – slepota, hluchota, ochrnutí poloviny těla (10. 10. 1954, uznáno 1956) * **Nouvel Ginette roz. Fabre** (26), Budd-Chiariho syndrom (uzavírání jaterních žil znemožňující odtok krve z jater) 21. 9. 1954, uznáno 1963) * **Aloi Elisa** (27), tuberkulóza kostí a kloubů a četné píštěle pravé dolní končetiny (5. 6. 1958, uznáno 1965) * **Tamburini Juliette** (22), zánět stehenní kosti s píštělemi (17. 7. 1959, uznáno 1965) * **Micheli Vittorio** (23), zhoubný nádor (sarkom) levého kyčelního kloubu (1. 6. 1963, uznáno 1976) * **Perrin Serge** (41), recidivující ochrnutí pravé poloviny těla s postižením zraku, oběhovými poruchami obou krkavic (1. 5. 1970, uznáno 17. 6. 1978) * **Cirolli Delizia** (12), Ewingův sarkom (nádor) v pravém kolenním kloubu (24. 12. 1976, uznáno 1989) * **Jean-Pierre Bély** (51), roztroušená skleróza, nemoc trvala 15 let (9. 10. 1987, uznáno 1999) * **Anna Santaniello** (41), Bouillaudova nemoc – akutní revmatické onemocnění s postižením srdce (19. 8. 1952, uznáno 2005)

Zdroj: lourdes-france.org,
překlad Marie Hojková
a MUDr. Ilona Eliášová ■

Výzva k obrácení a pokání

Během osmého zjevení Panna Maria předala poselství vyzývající k pokání a obrácení a rovněž k modlitbě za obrácení hříšníků. Řekla: „Kajte se a modlete se k Bohu za obrácení hříšníků.“

Následujícího dne 25. února ukázala Maria Bernadettě místo na zemi v jeskyni a přikázala jí „napít se z tohoto pramene, a potom se v něm umýt“. Ale protože tam nebyl žádný pramen, překvapená dívka začala s velkou důvěrou ve slova krásné Paní rozhrabávat zem. Po chvíli si k svému překvapení všimla prosakující vody. Nabrala tedy rukama bahnitou tekutinu, napila se jí, a pak si s ní umyla tvář, přitom si ji celou ušpinila od bláta. Brzy z tohoto místa začal téct tenký pramen průzračné vody. Zpráva o prameni, který vytryskl v jeskyni, se rychle po okolí rozesla. Voda z tohoto pramene se stala znamením uzdravující Boží milosti. Svědčí o tom tisíce uzdravení z vědeckého hlediska nevysvětlitelných. Tisíce z nich jsou dokonale zdokumentovány. Šedesát sedm z nich bylo dosud církevní autoritou oficiálně prohlášeno za zázrak.

Svátostné požehnání poutníkům

Foto: Flickr, Lawrence OP

Dobrovolníci v Lourdech

Foto: info.catho.be

Začínají se dít zázraky

Kateřina Latapie po těžké nehodě a komplikované zlomenině nemohla otevřít dlaň. Po modlitbě a ponoření dlaně do pramene 1. března se jí ruka vrátila do stavu před nehodou. Kameník Luis Bouriette dvacet

let neviděl na pravé oko, které si zranil při nehodě v práci. Vroucně se modlil před jeskyní v Massabielle a několikrát si promyl oči vodou z pramene. A stal se zázrak: Luis znovu začal vidět!

Svědkiem jednoho takového lékařskou vědou naprosto nevysvětlitelného uzdravení byl ve 20. století i pozdější nositel Nobelovy ceny za lékařství a fyziologii Alexis Carrel. Byl přítomen dokonalému uzdravení Francouzky Marie Baillyové, které se uskutečnilo během několika minut, když kolem ní procházel biskup s Nejsvětější Svátostí a žehnal. Ženu umírající na tuberkulózu pobříšnice předtím Carrel sám vyšetřoval, protože jel jako lékařský doprovod se zvláštním vlakem, vezoucím nemocné do Lurd – také on chtěl původně přijít na kloub „podvodům v Lourdech“... Uzdravení se událo před jeho očima a událost na něj tak zapůsobila, že se stala momentem, od kterého se začalo odvíjet jeho obrácení. Později vše popsal ve své knize *The Voyage to Lourdes* (česky: *Cesta do Lurd* – více v článku na str. 14–17 v MS! 14/2010; všechna vydaná čísla časopisu *Milujte se!* jsou k dispozici i on-line na www.milujte.se).

Přicházejí tisíce lidí

Při zjevení 27. února se před jeskyní shromáždilo kolem 1000 lidí. Každý den jich přibývalo. Třetího března se shromáždilo kolem 4000 lidí a 4. března jich už bylo téměř 8000. Byli mezi nimi novináři místních časopisů, ve kterých se brzy objevily články plné výsměchu a ironie. Tyto texty se staly hlavním pramenem informací pro deníky v Paříži a v dalších francouzských městech. Pouze články Romana Capde-

Každý rok přijíždí do Lurd 6 až 7 milionů poutníků.

viella, redaktora *Memorial des Pyreneés*, nestranně, vyváženě a objektivně prezentovaly fakta z jeskyně Massabielle.

„Jsem Neposkvrněné Početí“

Na svátek Zvěstování 25. března v noci cítila Bernadetta náhle silné nutkání, proto se už v pět hodin ráno vydala do jeskyně spolu se svými rodiči. Byla ještě tma a panovalo hluboké ticho, ale na místě zjevení se shromáždila velká skupina lidí, mezi nimi komisař Jacomet. Během modlitby růžence se Bernadettě zjevuje krásná Paní. Při dřívějších zjeveních se jí dívka mnohokrát ptala na jméno, ale jako odpověď dostala jen úsměv. Tentokrát se znovu zeptala zjevení, kdo je, a dostala dlouho očekávanou odpověď: „Jsem Neposkvrněné Početí“. Bernadetta byla touto odpovědí překvapená, neboť netušila, co znamená toto zvláštní jméno „Neposkvrněné Početí“, tím méně, že o tom nikdy neslyšela. Nestihla se však na nic jiného zeptat, poněvadž hezká Paní zmizela.

Bernadetta rychle běžela k panu faráři Peyramalovi, aby mu sdělila toto zvláštní jméno. Aby ho nezapomněla, opakovala si stále cestou: „Neposkvrněné Početí“. Bernadetta nevěděla, že 8. prosince roku 1854

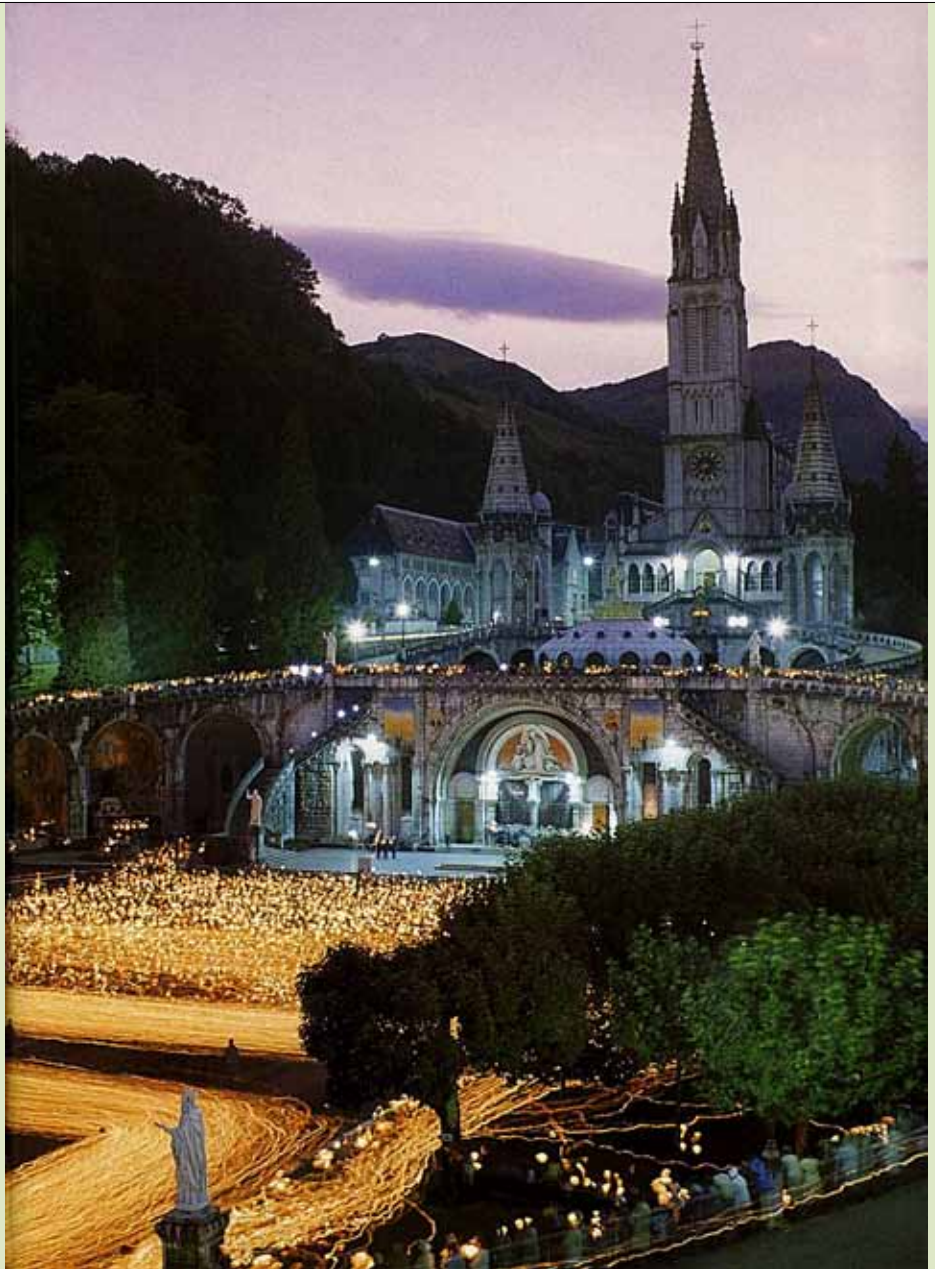

Foto: blogspot.com

Foto: Flickr, -nathan

papež Pius IX. ve vatikánské bazilice slavnostně vyhlásil dogma o Neposkvrněném Početí Panny Marie. Když farář uslyšel z úst Bernadetty jméno „Neposkvrněné Početí“, doslova úžasem oněměl. Pochopil totiž, že Maria použila teologicky dokonalé formulace, která potvrzovala dogma vyhlášené před čtyřmi lety: Maria je Neposkvrněné Početí, poněvadž od chvíle svého početí byla uchráněna od veškeré poskvrny dědičného hříchu, aby mohla naplnit poslání Spasitelovy Matky.

Dvě poslední zjevení

K sedmáctému zjevení došlo 7. dubna 1958. Při extázi Bernadetta nevědomky posunula svoji pravou ruku nad hořící plamen svíčky, kterou držela v levé ruce. Téměř čtvrt hodiny plál plamen přes prsty, a přesto to dívka necítila; na její ruce nezůstala sebemenší známka spálení. To vše zkoumal výše zmíněný ▷

doktor Dozous, který po skončení Bernadettiny extáze uskutečnil na dívce experiment: vzal druhou zapálenou svíčku a dotkl se dívčiny ruky; ona okamžitě vykřikla bolestí a rozhořčeně řekla: „Spálil jste mě!“

Mimořádná uzdravení začala přitahovat na místo zjevení tisíce lidí. Úřady však chtěly za každou cenu zadržet narůstající vlny poutí, a proto uzavřely přístup k jeskyni. Zatím je Bernadetta kvůli zhoršujícímu se zdravotnímu stavu poslána na dvoutýdenní léčení do blízkého sanatoria v Cautelets. S velkou touhou čekala a připravovala se na první svaté přijímání dne 12. června roku 1858. Od té chvíle se pro ni přijímání Ježíše v eucharistii stalo nejdůležitější událostí a největším pramenem duchovní síly. K večeru 16. července roku 1858, na svátek Panny Marie Karmelské, Bernadetta cítila vnitřní nutkání, aby se vydala do jeskyně na setkání s Neposkvrněnou Pannou. Dorazila tam před západem slunce. Během modlitby růžence se jí Panna Maria zjevila naposled. Bernadetta říkala, že Maria tehdy mlčela, a že byla krásnější než kdykoli předtím.

Mimořádně důkladné prozkoumání

Tarbeský ordinář biskup Laurence zřídil 28. července roku 1858 církevní komisi zkoumající pravost zjevení. Mnohokrát vyslýchala Bernadettu a další svědky a také podrobně zkoumala všechny pří-

pady zázračných uzdravení. Teprve po mimořádně důkladném zkoumání 18. ledna roku 1862, po přijetí závěrů práce komise vydal biskup Laurence dekret uznávající nadpřirozený charakter zjevení v Lurdech. Čtete v něm: „**Považujeme za jisté, že Neposkvrněná Maria, Matka Boží, se skutečně osmáctkrát ukázala Bernadettě Soubirous 11. února roku 1858 a v následujících dnech v massabiellské jeskyni na předměstí Lurd a že všechna tato zjevení byla pravá. Věřící v ně tedy mohou věřit.**“

Epilog

V roce 1866 vstoupila Bernadetta do řádu milosrdných sester v Nevers. I když byla sama nemocná, starala se o nemocné, zastávala službu sakristiánky, věnovala se vyšívání. Byla tam až do své smrti 16. dubna 1879. Za svatou byla prohlášena 8. prosince 1933.

Lurdy se zatím staly jedním z největších poutních míst na světě. V současnosti tam každý rok přijíždí šest až sedm milionů poutníků, aby prosili Pannu Marii o uzdravení duše i těla. Blahoslavený papež Jan Pavel II. do této svatyně putoval dvakrát. Jeho druhá návštěva v Lurdech byla současně jeho poslední zahraniční cestou. Papež tehdy řekl významná slova: „Došel jsem na konec své pouti...“

P. Mięczyław Piotrowski TChr ■
(upraveno)

Foto: Flickr, Mordac

Svatá Bernadetta v řeholním oděvu milosrdných sester v Nevers

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jakou hodnotu mají soukromá zjevení?

Soukromá zjevení nepatří k pokladu víry, mohou nám však pomáhat žít naší vírou, pokud si uchovají přesné zaměření na Krista. Učitelství úřad církve, jemuž přísluší posouzení takových soukromých zjevení, nemůže proto přijmout ta zjevení, která si dělají nárok na překonání nebo opravu zjevení, jehož naplněním je Kristus.

Jaká je úplná a definitivní etapa Božího zjevení?

Je to ta, kterou Bůh uskutečnil ve svém vtěleném Slovu, v Ježíši Kristu, prostředníku a plnosti zjevení. Kristus, jednorozený Boží Syn, který se stal člověkem, je dokonalým a definitivním Slovem Otce. Vysláním Syna a darem Ducha Svatého je zjevení plně dovršeno, i když bude úkolem víry církve během staletí postupně proniknout jeho celý dosah.

„Když nám dal svého Syna, který je jeho Slovo, a On nemá jiné, řekl nám všechno jednou provždy v tomto jediném Slově a nemá už, co by říkal.“ (svatý Jan od Kříže)

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Foto: msshalmaz.files.wordpress.com

Příslib zmrtvýchvstání

Poutníci přicházející do kaple kláštera Saint-Gildard v Nevers vidí ženu, která působí dojmem, že spí – přestože zemřela před více než 130 lety a nebyla před pohřbem nijak mumifikována. Její tělo přitom prvních 46 let po smrti spočívalo v zemi.

Jako by jen spala

Bernadetta Soubirous vstoupila do kláštera sester v Nevers, který leží asi 200 kilometrů jižně od Paříže, v roce 1866. Bylo to osm let po zjevení Panny Marie v Lourdech. V klášteře v Nevers žila až do své smrti 16. dubna roku 1879. V sobotu 19. května bylo Bernadettino tělo uzavřeno v pozinkované dubové rakvi, která byla vložena do hrobu v klášterní zahradě. Od té doby

tělo svatě Bernadetty nepodlehlo rozkladnému procesu. Tělo je neporušené, včetně pleti, nehtů, vlasů, řas, svalů a dokonce všech vnitřních tělesných orgánů, jak je doloženo výsledky nedávného vědeckého ohledání (viz zpráva radiovaticana.cz z 11. 2. 2008).

Skutečností je dokonce to, že tělo svatě Bernadetty Soubirous, která zemřela ve svých 35 letech strážena četnými nemocemi od tuberkulózy po gangrénu, je dnes ještě zachovalejší než bylo

před smrtí. Poutníci přicházející do kaple kláštera Saint-Gildard v Nevers vidí ženu, která působí dojmem, že spí. Drobné, jenom 142 centimetrů dlouhé tělo leží nyní ve zdobené rakvi s rukama sepnutými, ovinutými růžencem, a hlavou nakloněnou doleva, s tváří, vyvolávající dojem jako by Bernadetta právě zavřela oči. Mnozí se táží: „Je to opravdu ona? Skutečně její tělo nepodlehlo rozkladu?“ To jsou otázky, na které se pokusíme odpovědět. ▶

Tělo svatě Bernadetty Soubirous, která zemřela ve svých 35 letech strážena četnými nemocemi od tuberkulózy po gangrénu, je dnes ještě zachovalejší, než bylo před smrtí.

Exhumace po třiceti letech

Informační proces na diecézní úrovni – příprava k blahorečení – skončil na podzim roku 1909. Podle závazných církevních předpisů bylo třeba ohledat tělo zemřelé, k tomu došlo 22. září roku 1909. Oficiální podrobná zpráva z první exhumace se nachází v archivu kláštera Saint-Gildard. Čtete v ní, že v 8.30 ráno byl otevřen hrob za přítomnosti biskupa Gautheya z Nevers a členů diecézního tribunálu. Po odkrytí víka uviděli přítomní ideálně zachované Bernadettino tělo. Z její tváře zářila panenská krása, oči měla zavřené, jako by byla pohroužena do klidného spánku, ústa trochu pootevřená. Její hlava byla lehce nakloněna vlevo, ruce byly složeny na prsou a ovinuté silně ztrouchnivělým růžencem; její kůže, pod kterou bylo vidět rýsující se žíly, přiléhala ke svalům; rovněž nehty u jejích rukou i nohou byly v dokonalém stavu.

Podrobné ohledání ostatků prováděli dva lékaři. Po svlečení hábitu vypadalo Bernadettino tělo jako živé, bylo elastické a neporušené. Po prozkoumání

byl vystaven protokol s podpisem lékařů a svědků. Sestry umyly Bernadettino tělo, oblékly ho do nového hábitu, a pak je vložily do nové, dvojité rakve, která byla uzavřena, zapečetěna a vložena znovu do původního hrobu.

Další zkoumání

Druhé ohledání Bernadettina těla se konalo 3. května roku 1919 v přítomnosti neverského biskupa, policejního komisaře, reprezentantů městské rady a členů diecézního soudu. Ohledání se konalo podobně jako před 10 lety pouze s tím rozdílem, že každý ze dvou lékařů – Talon

a Comte – redigoval svoji zprávu odděleně a bez vzájemné konzultace. Obě tato dobrozdání se úplně spolu shodují a rovněž se shodují s lékařskou zprávou starou 10 let, kterou vypracovali lékaři David a Jordan.

V roce 1923 papež Pius XI. vyhlásil heroičnost ctností Bernadetty Soubirous, a tak se otevřela cesta k jejímu blahorečení. Tělo bylo potřetí exhumováno. Došlo k tomu 18. dubna roku 1925, čili po 46 letech a dvou dnech od Bernadetty smrti. Tehdy byli přítomni neverský biskup, policejní komisař, primátor a lékařská komise. Po požadované pří-

„...tělo ctihodné bylo netknuté, neporušené, (...) vůbec nepodlehlo hnilobným procesům a rozkladu, které jsou zcela normální po tak dlouhém pobytu v hrobě vykopaném v zemi.“

Tělo Bernadetty v Nevers není nijak balzamováno, pouze viditelné části (obličej a ruce) byly v roce 1925 ošetřeny voskem. Protože prameny se v údajích o ošetření těla rozcházejí, dotázala se redakce přímo sester v Nevers. Odpověď zní: „...jen na obličej a ruce byla nanesena velmi tenká vrstva vosku.“

Foto: archiv MS

saze byla rakev přenesena a otevřena v kapli svaté Heleny. K úžasu všech shromážděných bylo Bernadettino tělo stále zachovalé ve velmi dobrém stavu! Odcitujme na tomto místě úryvek závěrečné zprávy, kterou napsal vedoucí lékařské komise doktor Comte: „...tělo ctihodné bylo netknuté, neporušené, (...) vůbec nepodlehlo hnilobným procesům a rozkladu, které jsou zcela normální po tak dlouhém pobytu v hrobě vykopaném v zemi.“ Doktor Comte mimo to publikoval odborný článek ve vědeckém časopisu, v němž uvedl více lékařských podrobností: „To, co mě při zkoumání udivilo, byla dokonale zachovaná kostra, všechny vazy, kůže, a také elasticita a svěžest svalů.... To, co mě především opravdu udivilo, byl stav jater po 46 letech od smrti. Tento orgán, přece je tak křehký a jemný, musí brzy podlehnout rozkladu nebo ztvrdnutí. Rozřízl jsem je, abych mohl vytvořit relikvie, a objevil jsem, že mají elastickou, normální konsistenci. Okamžitě jsem to ukázal všem přítomným a řekl jsem jim, že tento fakt se nezdá být přirozeného řádu.“

Na relikvie byly vzaty kousky jater, sval a dvě žebra. Bernadettino tělo zůstalo v kapli svaté Heleny, která byla zapečetěna do doby blahorečení, které vyhlásil Pius XI. 14. června 1925 (svatořečena byla roku 1933). Měsíc po vyhlášení za blahoslavenou, 18. července roku 1925, bylo tělo umístěno v průhledném sarkofágu, který byl postaven do klášterní kaple po pravé straně hlavního oltáře. Je tam dodnes. Stále jakoby jen spící...

Trvalé znamení k zamyšlení

Až pojedíš na pouť do Lurd, zastav se i v Nevers. Zkus se zamyslet nad tím, jaký má význam, že ve skleněném sarkofágu se nachází v nevysvětlitelné míře zachovalé, procesem rozkladu téměř nedotčené tělo svaté Bernadetty Soubirous. Je to stejná tvář a tytéž oči, které osmnáctkrát viděly zjevující se Pannu Marii v Lurdech. Tytéž ruce, které posouvaly během zjevení zrnka růžence a které vyhrabaly v bahnitě zemi zázračný pramen. Ty samé rty, které předaly užaslému panu faráři Mariino jméno: Neposkvrněné početí. Totéž čisté srdce, které bylo zamilováno do Lásky. Jak praví Písmo svaté: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8)

Ustavičně trvajícím znamením těla svaté Bernadetty zachovalého v neporušeném stavu nás zve k zamyšlení a obrácení... Zachování těla svaté Bernadetty pro nás

Kostel sv. Gildarda v Nevers, ve kterém je uloženo tělo svaté Bernadetty Soubirous.

Foto: pelerin.info

může být také připomínkou – náznakem toho, že smrt je počátkem života ve věčnosti a že naše těla vstanou z mrtvých v poslední den. Věčný život dává zdarma každému z nás Ježíš Kristus v eucharistii: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54) A vzpomeň si i na jiná

slova Bible: „Nemylte se, Bůh se nenechá posmívat! Co kdo zasel, to také sklídí. Kdo totiž seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život.“ (Gal 6,7–8)

P. Mięczysław Piotrowski TChr ■
(doplněno dle radiovaticana.cz)

„Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo...“ (Jan 6,54)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Smrtí přestává možnost zásluh a obrácení.^[Sent. cert.]

Bezprostředně po smrti se koná zvláštní soud, při kterém se rozhoduje o osudu zemřelých.^{2) [Sent. fidei prox.]}

Na konci světa přijde Kristus ve slávě k soudu.^[De fide]

Doba Ježíšova příchodu je lidem neznáma.^[Sent. cert.]

Všichni mrtví vstanou v soudný den se svými těly.^{3) [De fide]}

Těla spravedlivých budou proměněna a oslavena podle vzoru Kristova vzkříšeného těla.^[Sent. cert.]

Těla zavržených vstanou v nepomíjejícínosti a nesmrtelnosti, ale nebudou oslavena.^[Sent. cert.]

Přítomný svět bude v soudný den nově uspořádán.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika,
Matices cyrilometodějská, Olomouc, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevylučují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecné rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

²⁾ Při takzvaném zvláštním soudu po smrti se rozhoduje o jednotlivci – zda se svým životem rozhodl pro Boha, či proti Bohu.

³⁾ Všeobecný soud (neboli poslední soud) bude po druhém Kristově příchodu.

Proč právě oni?

Svatá Virginia Centurione Bracelli (1587–1651)

Foto: Wikimedia Commons

Balzamování, přírodní vlivy – a svatí

Různými procesy lze uměle zpomalit proces rozkladu, a to do značné míry. Tak byla velmi důmyslně balzamována a mumifikována těla starověkých faraonů. Tělo bylo impregnováno řadou látek, byly z něho vyjmuty vnitřnosti a prostor, který zabíraly, byl vyplněn jiným materiálem. Podobně je tomu také u novodobých „mumií“. Tělo vůdce sovětské revoluce V. I. Lenina bylo po smrti nabalzamováno týmem pod vedením prof. Alexeje Ivanoviče Abrikosova a dodnes je s velkými náklady za stálé teploty a vlhkosti udržováno – do roku 1991 na náklady sovětské vlády, nyní ze soukromých prostředků. Každých osmnáct měsíců je tělo vyjmuta a vloženo do speciální chemické koupele na bázi draselné soli, glycerínu a alkoholu. Další prostředky jsou používány v období mezi koupelemi a tým specialistů, který o Leninovo tělo pečuje, tvrdí, že je právě a že je udržováno díky pravidelné každodenní péči a injekcím...

Existuje i možnost zpomalení rozkladu vlivem zvláštních přírodních podmínek, například vlhkost a složení půdy, obsah solí a další... Když jsem připravoval tento článek, zeptal jsem majitele pohřební firmy, který celý život pracuje v pohřebnictví, zda se s něčím takovým ve své praxi setkal. Potvrdil, že k tomu na některých hřbitovech dochází – například tam, kde je jílovitá půda. Týká se to pak většiny těl v dané lokalitě a úměrně tomu je potom třeba prodloužit takzvanou tlečící dobu pro daný hřbitov. Když jsem mu popsal, v jakém stavu bylo nalezeno po letech tělo Bernadetty Soubirous, a zeptal jsem se ho, zda je to podle jeho zkušenosti možné, odpověděl jen: „Tomu nevěřte!“

Upřímně řečeno, také nevěřím tomu, že by to, co dokládají exhumační zprávy v případě svaté Bernadetty, bylo vysvětlitelné jen zcela náhodnými přirozenými vlivy. Zvláště když něco podobného, dost mimořádného, je doložitelné u víc než jednoho procenta všech svatých a blahoslavených! Jde-li o čistě náhodné přirozené pochody, tak proč právě u nich?

Ne důkaz, ale impuls k zamyšlení

Víra, že těla svatých – nejen těch, co jsou za svaté vyhlášeni, ale těla všech, kteří dosáhnou věčného života s Bohem – vstnou proměněná a oslavená při vzkříšení po druhém Kristově příchodu, patří k důležitým bodům víry Církve. Ve vyznání víry říkáme: „Očekávám vzkříšení mrt-

Mimořádné uchování tělesných ostatků bylo zjištěno nejen u svaté Bernadetty Soubirous (viz předcházející článek), ale i u dalších světců: u sv. Terezie z Avily, sv. Terezie z Lisieux, sv. Jana Marii Vianneye a u mnohých dalších... Dokonce i v naší vlasti máme zčásti podobný případ: ctihodnou Marii Elektu, italskou karmelitku ze 17. století, která zemřela v pověsti svatosti v Praze a jejíž ostatky jsou vystaveny v kostele sv. Benedikta na Hradčanech.

Více než stovka případů

Joan Carroll Cruz ve své monografii *The Incurruptibles: A Study of the Incorruption of the Bodies of Various Catholic Saints and Beati* (Neporušení: Studie o neporušenosti těl různých katolických svatých a blahoslavených) popsal více než sto případů mimořádného uchování těl světců. I když míra, do jaké bylo jejich tělo uchováno, se u nich liší, jedno mají většinou společné: stav, v jakém bylo jejich tělo nalezeno mnoho let po jejich smrti, je prakticky nevysvětlitelný běžnými známými vlivy, které mohou způsobit zpomalení rozkladu (tedy například saponifikací – zmydlováním tkání). A ještě obtížněji je možné vysvětlit, proč právě těla svatých nepodlehla rozkladu, když se za podobných podmínek těla ostatních již dávno rozpadla.

Foto: JP-Sonnen - orbicatholic.ussecundus.blogspot.com

Svatý Don Luigi Orione (1872–1940)

Foto: Wikimedia Commons, Zarateman

Ctihodná Marie z Agredy (1602–1665)

Foto: Flickr, Jean-Louis Zimmermann

Svatá Kateřina Labouré (1806–1876)

Foto: archiv Karmelu sv. Josefa

Ctihodná Marie Elekta (1605–1663), zakladatelka prvního kláštera bosých karmelitek v českých zemích (Karmel sv. Josefa na Hradčanech)

Svatý Vincent z Pauly (1581–1660)

Foto: Wikimedia Commons, FLL

vých a život budoucího věku.“ Tato víra se opírá o jasný Boží příslib daný skrze Ježíše Krista. Dokonce víme, že všichni budou jednou vzkříšeni – Bůh nám to řekl: „Ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.“ (Jan 5,29) Zpečetěním této víry nejsou mimořádným způsobem zachovalá těla svatých, ale zmrtvýchvstání samotného Ježíše Krista třetí den po jeho smrti. Velké množství případů neobyčejného uchování těl svatých je však impulsem k zamyšlení. Impulsem pro ty, kteří v tuto pravdu věří, ale možná ji neberou dost vážně, i pro ty, kteří k přijetí této pravdy teprve hledají svou cestu...

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Pramen:
Cruz, Joan Carroll. *The Incurruptibles: A Study of the Incorruption of the Bodies of Various Catholic Saints and Beati*. Rockford, Ill.; Tan Books and Publishers, 1977.

Množství případů mimořádného uchování těl svatých je impulsem k zamyšlení.

Foto: sunhome.ru

Jak se nám změní život, když bude méně křesťanů? To, že čím dál méně lidí „chodí do kostela“, nevidí zbytek společnosti jako problém...

Německý politolog Dr. phil. Andreas Püttmann se zamyslel nad tím, zda návštěva nedělních bohoslužeb patří skutečně jen k folklóru, nebo zda ovlivňuje celou společnost. Ve své knize *Společnost bez Boha (Gesellschaft ohne Gott)* zveřejnil burcuující závěry. V rozhovoru s Michaelem Raggem pro časopis *PUR Magazin* vysvětluje, jak křesťané ovlivňují zemi, proč je návštěva bohoslužeb důležitá a co může dělat jednotlivec, aby se znovu oživilo křesťanství jako „duše Evropy“.

Pane doktore Püttmanne, není Církev především společenstvím věřících?

V prvé řadě je společenstvím věřících a ne morální institucí. Od počátku má ovšem také úlohu etickou. V Matoušově evangeliu čteme: „Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,14–16). Origenes vidí v křesťanech „výchovné vzory pro ostatní občany“. Takže: Pryč s falešnou pokorou a morálními mimikry (je to narážka na vyjádření jednoho z německých biskupů pro média, že křesťané nejsou po morální stránce lepší než nevěřící – pozn. redakce). Bible hlásá: Způsob

života věřících se má stát indicií pro existenci jejich Boha a důvodem k jeho chvále. „Po jejich ovoci je poznáte. (...) Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce.“ (Mt 7,16–18) Lidé mimo Církev od nás také oprávněně očekávají, že – abychom použili bonmotu Helmuta Kohla – „něco z toho nakonec vzejde“. Čtyřicet procent Němců, tedy daleko víc, než je „praktikujících“ křesťanů, si podle allensbašské analýzy myslí, že se člověk stává „díky víře, pokud ji bere vážně, lepším člověkem“. (Pozn. redakce: *Allensbacher Markt- und Werbeträger-Analyse*, zkráceně AWA, mapuje chování a zvyky konzumentů; od roku 1959 je každoročně zpracovávána z pověření asi devadesáti médií – zejména televizních

Mnohá sociologická data vypovídají o křesťanském náboženství skutečně jako o důležitém prameni lidskosti...

stanic a velkých vydavatelů.) Morální očekávání má ústavní stát také od církví. Proč by jim měl jinak dopřávat tak privilegované postavení?

Samozřejmě se nedá teploměrem změřit, zda křesťané častěji pomohou svému starému sousedovi odnést odpadky, starají se láskyplněji o nemocnou babičku nebo se lépe chovají k pokladní v obchodě. Ale dá se přesto vědecky nějak prokázat, zda v naší zemi roste díky křesťanům duševní teplota, zda křesťané „prohřívají“ společnost?

Benedikt XVI. tvrdí ve své encyklice *Caritas in Veritate*, „že souhlas s křesťanskými hodnotami je nejen užitečným, ale i nepostradatelným prvkem pro budování dobré společnosti a skutečný celistvý rozvoj člověka“. Nepostradatelný! Tento papežův výrok se pokouším rozvinout ve své knize. Mnohá sociologická data vypovídají o křesťanském náboženství skutečně jako o důležitém prameni lidskosti a o křesťanech aktivních v církvi jako o druhu „elity vyznávající určité hodnoty“.

Jak se to projevuje v běžném životě?

Živá víra je předpokladem pro spokojenost v životě, soudržnost rodiny, zdraví a schopnost vytvářet vztahy. Věřící považují za důležité v mnohem vyšší míře než ateisté nebo agnostici zájem o lidi trpící nouzí, sociální spravedlnost a ochotu poskytovat dary.

Údaje allensbašské analýzy 2007 ukazují toto: 72% věřících mladých Němců (ve věku 14–29 let) považuje „v životě za důležité“ pomoci „lidem, kteří se ocitnou v nouzi“, nevěřících jen 44 procent. U „přebírání odpovědnosti za druhé“ činí tento rozdíl 47% oproti 28%, u „zájmu o rodinu“

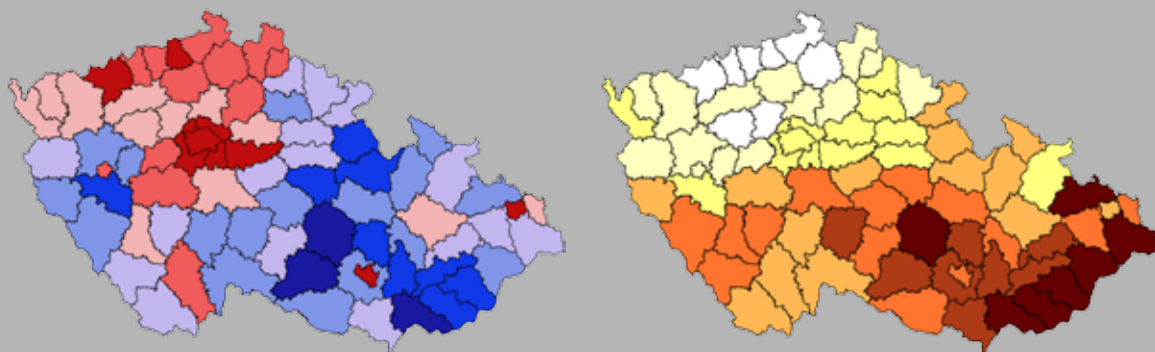

Foto: P. Antonin Basler

84% oproti 66 procentům. Nevěřící lidé dávají přednost životním cílům jako: „mít hodně zábavy“, „užít si života“, „vysoké příjmy, materiální blahobyt“, „mít silné zážitky, dobrodružství, napětí“ a „ochota riskovat“. Praktikující křesťané jsou také tolerantnější ve svých projevech vůči většině problémo-

vých skupin a menšin než lidé církvi vzdálení. Ve srovnání s nevěřícími by nechtěli za sousedy jen „lidi, kteří jsou často opilí“, recidivisty a politické extrémisty. Dotazovaní věřící mají méně výhrad vůči muslimům, hinduistům, židům, cizincům, lidem s jinou barvou pleti, psychicky nemoc-

Srovnání míry kriminality s počty věřících obyvatel v okresech České republiky

Mapa vlevo znázorňuje výskyt trestných činů (syté červená – nejvyšší výskyt, tmavomodrá – nejnižší), mapa vpravo počet věřících (bílá – nejnižší počet, hnědá – nejvyšší).

Zdroj: Český statistický úřad, Police ČR

Han Wezelaar: *Milosrdný Samaritán* (2008)

Foto: Wikimedia Commons, Wikifrits

72 % věřících mladých Němců považuje „v životě za důležité“ pomoci „lidem, kteří se ocitnou v nouzi“, nevěřících jen 44 procent.

ným, „lidem s mnoha dětmi“ a homosexuálům jako sousedům. Koneckonců musíme tedy počítat s tím, že pokud se vytratí vliv církvi, společenské klima bude chladnější a drsnější.

Jak to vypadá s křesťany jako občany státu? Je na tom stát s mnoha křesťany lépe?

Origenes tvrdil již ve 3. století: „Křesťané prokazují své vlasti více dobrodiní než ostatní lidé.“ „To, že stát, právo a zákon nelze udržet bez podpory náboženství a jeho článků víry a že soudy a policie potřebují náboženství jako svůj nutný logický doplněk, aby prosadily zákonný pořádek“ (Schopenhauer), dokazovali opakovaně i osobnosti, které byly vůči Církvi kritické. Heinrich Heine píše ve své básni *Krähwinkels Schreckenstagen*: „Také jsou to často popírači Boha, / kdo se od Boha odtrhují, / nakonec odpadají i od jeho pozemských úřadů.“

Podle jedné staré moudrosti z dob monarchie nahrazuje „tisíc černých deset tisíc zelených“, což nemá nic společného se současným barevně rozděleným politickým spektrem, nýbrž chce vyjádřit toto: Ctnost a morálka, kterou hlásají duchovní, činí mnohé ze strany policie zbytečným.

Bývalý sociálně-demokratický poslanec Reichstagu Carlo Mierendorff řekl po svém osvobození z nacistického koncentračního tábora svému příteli: „Víte, přišel jsem do koncentračního tábora jako ateista, a poté, co jsem tam zažil, jsem ho opouštěl jako věřící křesťan. Pochopil

jsem, že národ nemůže být ovládnán ani navěky vzkvétat bez metafyzické vazby, bez vazby na Boha.“

Stačí pro výchovné působení křesťanství volně se vznášející víra v Boha toho, kdo na církevním kongresu v Mnichově jedné reportérce německého rádia přiznal, že chodí v neděli raději do lesa, protože je „v přírodě Bohu docela blízko“?

Právě naopak. Velký rozdíl je většinou jen mezi nevěřícími a pravidelnými návštěvníky kostela a ne křesťany, kteří svou víru neprožívají. Studie o vztahu morálnosti a náboženství ekonomických manažerů došla v roce 1986 k závěru: „Jestliže nebude Bůh zakoušen v živých vztazích církevního společenství, vytratí se postupně také vědomí toho, že vůči němu máme nějaký závazek v podobě morální odpovědnosti. Ten, kdo by chtěl jednat podle křesťanského učení a Desatera víc než podle morálních zásad, které hlásá naše kultura, brzy pocítí, že se po něm žádá příliš mnoho, pokud je má převést do běžného života a uskutečňovat je jen jako jednotlivec (tedy bez opory v církevním společenství).“ To platí samozřejmě obecně. Dnešní rozlišování mezi příslušností k církvi a na ní nezávislou religiozitou a morálností, které vede ke zlehčování významu pravidelných návštěv bohoslužeb a života s církvi, není ze sociologického hlediska správné. Blízkost církvi se zdá být klíčovým prvkem, určujícím křesťanský život.

Překlad Jitka Láčková (zkráceno) ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jakým způsobem církev žije mravní život křesťana?

Církev je společenství, v němž křesťan

- přijímá Boží slovo a učení „Kristova zákona“ (Gal 6,2);
- dostává milost svátostí;
- spojuje se s eucharistickou obětí Kristovou, aby jeho mravní život byl duchovním bohoslužbou;
- učí se svatosti podle příkladu Panny Marie a svatých.

Jaký účel mají církevní příkázání?

Pět církevních příkázání má zaručit věřícím nezbytné minimum ducha modlitby, svátostného života, mravního úsilí a růstu lásky k Bohu a bližnímu.

Která jsou církevní příkázání?

Jsou to:

- 1) o nedělích a dalších zasvěcených svátcích se zúčastnit mše svaté a zdržet se práce a činností, které by posvěcování těchto dní mohly bránit;
- 2) alespoň jednou za rok vyznat své hříchy ve svátosti smíření;
- 3) alespoň v době velikonoční přistoupit ke svatému přijímání;
- 4) ve dnech stanovených církvi se zdržovat požívání masa a zachovávat půst;
- 5) podle svých možností přispívat na hmotné potřeby církve.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

Černoch, já a zubní pasta

Foto: Flickr, Justin Shearer

Je řada nevěřících lidí, kteří žijí daleko lépe než mnohý pokřtěný. Jak to vysvětlit? Znamená to snad, že křesťanství člověku nepomáhá být lepším? To by byl velmi chybný závěr!

Častý, ale zcela nesprávný argument

Jistě jste již nejednou slyšeli tento častý argument proti křesťanství: „Podívejte se na toho či onoho: chodí do kostela, a přitom je takový...“ A skutečně je možné se nejednou setkat s tím, že někdo nevěřící jedná lépe než věřící či někdo, kdo se za věřícího označuje. Paradoxně je křesťanství často posuzováno podle lidí, kteří

se ve skutečnosti zcela zjevně podle jeho zásad vůbec neřídili – ať už se jednalo o politiky, církevní představitele, nebo „obyčejné lidi“. Jenže křesťanství přece nemůžeme hodnotit podle těch, kdo žijí v rozporu s jeho zásadami.

Jsou lidé, kteří se snaží...

Jsou lidé, kteří se nejen označují za věřící, ale upřímně se snaží podle své víry žít – vyprošují si k tomu sílu v modlitbě, dokonce využívají i všech darů, které jim Církev nabízí, a pravidelně přijímají svátosti – a přitom při zběžném pohledu vůbec neobstojí ve srovnání s někým, kdo je nevěřící. Ten nevěřící je například velmi milý sympaták, a oni jsou přes veškeré úsilí dost nesnesitelní... Jak je to možné?

Zajímavým způsobem na to odpovídá C. S. Lewis (1898–1963), profesor středověké a renesanční literatury na univerzitě v Cambridge, ve své knize *K jádru křesťanství...*

Křesťanství a zubní pasta

Křesťan bude lepší, než by byl, kdyby se křesťanem nestal... Je to podobné jako s používáním pasty Bílý úsměv: ten, kdo ji používá, bude mít lepší chrup, než kdyby ji neužíval, a kdo ji užívat začne, tomu se stav chrupu zlepší. To však nevyvrací fakt, že já, který zubní pastu Bílý úsměv užívám a který jsem zdědil po obou rodičích špatné zuby, nemám zdaleka tak dobrý chrup jako leckterý zdravý černoch, který si v životě zuby žádnou pastou nečistil.

Slečna Batesová a Dick Firkin

Slečna Batesová, která je křesťanka, může mít daleko nabroušenější jazyk než Dick Firkin, který je bezvěrec, říká C. S. Lewis. Otázka ale zní, jak nabroušený by ho slečna Batesová měla, kdyby křesťankou nebyla, a jaký by mohl být Dick, ▷

...křesťanství přece nemůžeme hodnotit podle těch, kdo žijí v rozporu s jeho zásadami.

Foto: Flickr, Isaac Lane Koval

Roztomilost je vlastně Boží dar Dickovi, nikoliv Dickův dar Bohu.

kdyby se křesťanem stal. Slečna Batesová a Dick mají z přirozených důvodů a díky výchováním, kterého se jim v minulosti dostalo, každý svůj temperament. Křesťanství dá oběma temperamentům nové vedení, pokud k tomu svolí. Ale to není vše!

Krista potřebují oba!

A nyní se podívejme trochu do hloubky, zve C. S. Lewis. Mluvili jsme vlastně tak, jako by s Dickem bylo skoro vše v pořádku. Jako by křesťanství potřebovali jen ohavové, a dobří lidé se bez něho docela dobře mohli obejít – nakonec zdravý černoš se bez pasty také celkem obejde. Jako by roztomilost byla vše, co po nás Bůh žádá. To by však byla osudová chyba! V Božích očích totiž Dick Firkin potřebuje spásu zrovna tak jako slečna Batesová.

V jistém smyslu se roztomilost skoro nepočítá. Nemůžete čekat, že Bůh se

bude na Dickovu klidnou povahu a přátelské naladění dívat stejně jako my. Pramení z přirozených důvodů, které Bůh sám tvoří. Roztomilost je vlastně Boží dar Dickovi, nikoliv Dickův dar Bohu. Stejně tak dovolil Bůh přirozeným důvodům, působícím ve světě pokaženém staletými hříchy, aby vyústily v úzkoprsost a pocuchané nervy, kterým vděčí slečna Batesová za většinu svých jedovatostí. Tuhle část její bytosti zamýšlí dát do pořádku, až přijde čas (nejpozději při vzkříšení mrtvých už mít pocuchané nervy nebude – pozn. redakce). To však pro Boha nepředstavuje klíčový úkol. Na tom pro Boha není nic těžkého.

A o co se tedy jedná?

Bůh sleduje, očekává a usiluje o něco, co není snadné ani pro něj samotného, protože ze samé povahy věci s tím pouhou silou nic nesvede ani on. Sleduje a očekává to u obou, u slečny Batesové i u Dicka Firkina. Mohou mu to svobodně odevzdat, nebo svobodně odepřít. Obrátí se k němu a naplní tak jediný cíl, s nímž byli stvořeni, nebo ne? Může jim k tomu napomoci. Ale nemůže je nutit.

Aby nedošlo k omylu...

C. S. Lewis ještě dodává: Nevykládejte si špatně, co říkám, Bůh samozřejmě považuje škaredou povahu za špatnou a politováníhodnou. A pěknou povahu považuje naopak za dobrou – jako je dobrý chléb, sluneční svit nebo voda. Jsou to ale dobré věci, které on dává a které my dostáváme. To on stvořil Dickovi pevné nervy... Boha, pokud víme, tvořit pěkné věci nic nestojí; obrácení vzpurných lidí ho stálo ukřižo-

vání. A protože jde o vůli – v případě lidí milých i protivných –, mohou jeho žádost, nabídku odmítnout. Protože Dickova roztomilost je jen součástí přírody, rozpadne se nakonec... Sama příroda pomine. Přirozené příčiny se v Dickovi spájejí tak, že vytvářejí lepší duševní uspořádání, jako se spájejí v západu slunce a vytvářejí příjemné uspořádání barev. Zanedlouho (protože takový je běh přírody) se zase rozpadnou a uspořádání v obou případech zmizí. Dick měl příležitost proměnit (či spíše dovolit Bohu, aby proměnil) to okamžité uspořádání v krásu věčného ducha: a promarnil ji.

Paradox

V tom je paradox. Dokud se Dick neobrátil k Bohu, bude svou roztomilost považovat za vlastní. A pokud si to bude myslet, jeho vlastní nebude. Teprve až si uvědomí, že mu jeho roztomilost nepatří, ale že je darem Božím, a teprve když ji Bohu zpět nabídne – teprve tehdy mu začne patřit. Protože teprve nyní začíná mít Dick podíl na svém vlastním stvoření. Jediné věci, které si můžeme ponechat, jsou ty, které dáme svobodně Bohu. O to, co se snažíme si ponechat pro sebe, docela jistě přijdeme.

Blahoslavení chudí

Nesmí nás proto překvapit, nalezneme-li mezi křesťany lidi, kteří jsou stále ještě nepřijemní. Když na to přijde, mají nepřijemní lidé dokonce důvod, pro který bychom mohli čekat, že se budou ke Kristu obracet ve větším počtu než lidé milí. To také Kristu za jeho pozemského života vyčítali: že přitahuje „tak příšerné

Nepřijemní lidé mají dokonce důvod, pro který bychom mohli čekat, že se budou ke Kristu obracet ve větším počtu než lidé milí.

Foto: Flickr, jethernet

lidí“. Namítají to ostatně dodnes, a budou to namítat vždycky. Že nevíte proč? Kristus řekl „blessed are the poor“ a „blessed are the meek“ a nade vši pochybnost tím v první řadě myslil lidi ekonomicky bohaté a ekonomicky chudé. Nevztahují se však jeho slova také na jiný druh bohatství a chudoby? Jedním z nebezpečí, které s sebou nese to, že máte spoustu peněz, je, že se docela spokojíte se štěstím, jaké vám mohou poskytnout, a že si tak neuvědomíte, že potřebujete Boha. Pokud se zdá, že lze všechno vyřešit podepisováním šeků, můžete zapomenout, že ustavičně závisíte na Bohu. A docela upřímně vám říkám, že přirozené dary s sebou nesou podobné nebezpečí. Máte-li pevné nervy, dobrou hlavu, dobré vychování a těšíte-li se velké oblibě, budete pravděpodobně spokojeni se svou povahou tak, jak je. „Proč do toho tahat Boha?“ zeptáte se snad. Takové lidi často nelze přimět, aby si uvědomili, jak potřebují Krista, dokud je jednoho dne jejich dobrota nenechá na holičkách a jejich sebeuspokojení nedozná otřesu. Jinými slovy, i takto bohatým lidem je nesnadno vejít do Božího království.

Protivní lidé – ti malí, nízcí, nalomení, osamělí nebo ti vášniví, smyslní a nevyrovnaní – jsou na tom docela jinak. Pokusí-li se být dobří, dvojnásob rychle zjistí, že potřebují pomoc. Pro ně je to Kristus, nebo nic! Vzít na sebe svůj kříž a následovat ho – nebo zoufalství. To oni jsou ztracené ovce, o kterých Ježíš říká, že přišel, aby je našel. To oni jsou tou „příšernou společností“, která ho doprovází – a farizeje pochopitelně nadále říkají, co říkali od začátku: „kdyby na křesťanství bylo něco pravdy, nebyli by křesťany takovéhle lidé.“

Varování i povzbuzení

Tolik velmi zajímavá odpověď C. S. Lewise na otázku: „Dělá křesťanství lidi lepšími?“ On sám k ní ještě dodává, že pro každého z nás v tom, co bylo řečeno, lze najít varování či posilu: Jste milý člověk – získávají se vám ctnosti lacino – dejte si velký pozor! Dábel byl kdysi archandělem; jeho přirozené dary daleko převyšovaly ty vaše – stejným způsobem jako ty vaše převyšují dary, kterých se dostalo šimpanzovi.

Jste-li ale ubožák – otrávený špatnou výchovou v domě plném sprostého žárlení a nesmyslných hádek, kterého si bez jakéhokoli vlastního přičinění osedlala nějaká odporná pohlavní zvrátenost, v němž den za dnem hlodá komplex méněcennosti, díky němuž mnohdy vyje-

Foto: investinginchange.wordpress.com

Kristu za jeho pozemského života vyčítali, že přitahuje „tak příšerné lidi“. Namítají to ostatně dodnes...

Foto: Flickr, jhatesmustard

Jste milý člověk – získávají se vám ctnosti lacino – dejte si velký pozor! Dábel byl kdysi archandělem; jeho přirozené dary daleko převyšovaly ty vaše...

dete i na své nejlepší přátele – nezapomínejte si. Bůh o vás ví všechno. Ví, jak mizerný stroj se pokoušíte kočírovat. Vydržte. Dělejte co můžete. Jednoho dne (možná až v jiném světě, ale možná že mnohem dřív) ho vyhodí na smetiště a dá vám nový. A pak nás možná všechny překvapíte – včetně sebe sama: protože jste se

naučili řídit v tvrdé škole. Mezi posledními se najdou první a mezi prvními se najdou poslední...

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Pramen: Lewis, C. S. *K jádru křesťanství*. Praha; Návrat, 1993.

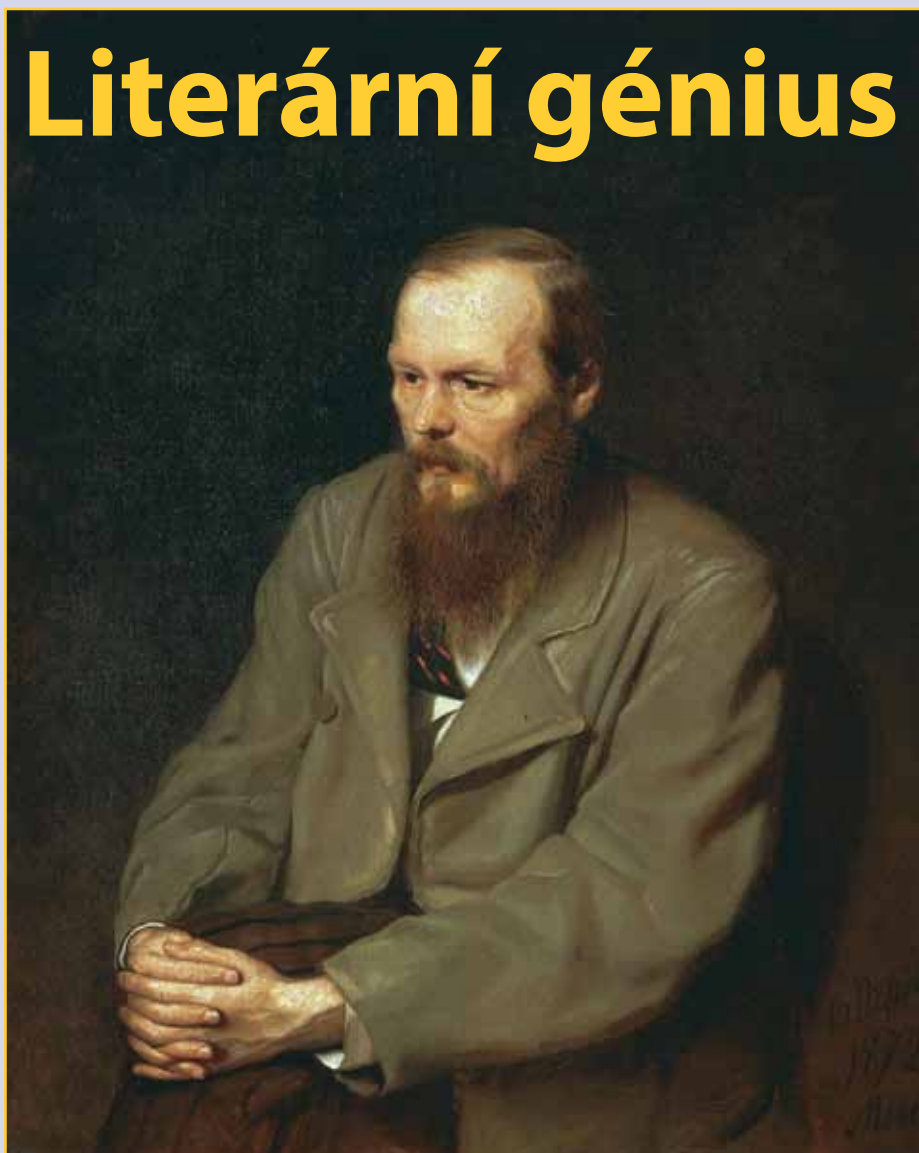
Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821–1881) je bezesporu nejznámější ruský spisovatel a je považován i za jednoho z největších světových literárních autorů. Je však škoda, že se často jeho genialita popisuje jen jako mimořádná schopnost proniknout a popsat mistrným způsobem psychologický rozměr toho, co prožívají hrdinové a postavy v jeho dílech, ale přehlíží se až prorocké poselství jeho díla.

Bolestná cesta k pravdě

Dostojevského tvůrčí genialita se neomezovala jen na vykreslování duševních pochodů jeho románových postav (např. *Zločin a trest*, *Bratři Karamazovi*, *Idiot*). On byl v plném smyslu slova prorok. Byl mučedníkem pravdy o člověku, o lidstvu, které stále víc opouští Boha.

Nepřilíší často se zdůrazňuje, že to, co Dostojevskému otevřelo cestu do hloubi lidské duše, do jeho vlastní duše i do duší druhých, byla vedle velkého vnitřního utrpení především Bible. Písmo svaté bylo to jediné, co mu zůstalo, když se dostal z dosahu všech lidských jistot. Patřil do skupiny Michaila Vasiljeviče Petraševského, která vystupovala proti carovi.

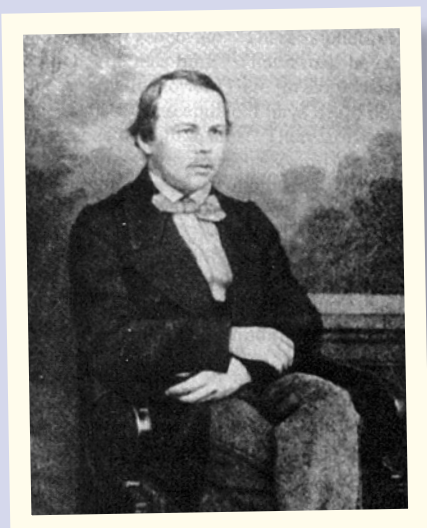
Literární génius

Portrét Dostojevského od Vasilije Perova (1872)

Foto: 2x Wikimedia Commons

s Biblií pod hlavou

Dostojevskij po sibiřském exilu

V roce 1849 byl Dostojevskij se všemi členy této organizace odsouzen vojenským soudem k trestu smrti. Těsně před popravou jim byl trest změněn nejprve na čtyři roky v káznici a později na nucené práce na Sibiři. Strávil tam víc než deset let.

Vzácný dar a poklad

Dostojevskij se až do svého uvěznění nesnažil hledat Boha, alespoň ne vědomě. Až po uvěznění v pevnosti Petra a Pavla v Petrohradě poslal bratrovi dopis, ve kterém ho prosí o nějaké knihy, hlavně o Bibli v nějakém slovanském jazyce nebo francouzštině. Bratr ji však už nestihl poslat. Na Sibiři byl Fjodor Michajlovič zcela odříznut od světa živých. Vězňům

byly zakázány i knihy. Jedinou výjimkou bylo právě Písmo svaté. Dostojevskij ho dostal naštěstí těsně před odjezdem od zbožných žen, které vyhnancům podle zvyku mohly Bible nabídnout. Dostojevskij vyznává, že byla jediným pokladem, který mu tehdy zůstal. Měl ji skrytou pod podhlavníkem a při každé sebemenší příležitosti se nechal prostupovat její duchovní silou, kterou mu zprostředkovala. Jakmile trochu povolil vězeňský řád a jeho vyhnanství dostalo lidštější podobu, požádal si o spisy církevních otců, a to mu velmi pomáhalo k stále hlubšímu pronikání do Písma a do toho, co se událo, dělo i mělo dít v jeho nitru. Od té doby v podstatě nepustil Bibli z ruky.

Fjodor Michajlovič si vyslechl rozsudek smrti

Foto: Flickr, zz77

Tajemné setkání

Jeden z jeho životopisců píše, že nelze pochopit Dostojevského literární tvorbu bez jeho vlastního tajemného setkání s Kristem. Dostojevskij popisuje plody tohoto svého osobního tajemství v dopise paní von Wisine: „...Bůh mi přes to všechno často posílal chvíle úplné duševní vyrovnanosti. V těchto minutách jsem si v duchu složil vyznání víry, v kterém je všechno jasné a svaté. Toto vyznání víry je velmi jednoduché a zní takto: Věřím, že není nic krásnějšího, nic hlubšího, dražšího, moudřejšího, statečnějšího a dokonalejšího, než je Kristus. A nejen že není, ale ani nemůže být, říkal jsem si. Ba co víc, kdyby mi někdo dokazoval, že pravda skutečně tkví mimo Krista, volil bych raději zůstat s Kristem než s pravdou.“

S ním ztratíš vše, s ním získáš vše...

Jeden z blízkých přátel Dostojevského vydává následující svědectví: „Kdykoli jsem byl jen náznakem učinil narážku na Krista, jeho tvář se změnila, jako kdyby se chtěl rozplakat.“ Do svých zápisků si Dostojevskij poznamenal: „Pokud nás nevede Kristus a víra, bez přestání bloudíme. Když odeženeme Krista, lidský duch může dojít k nejděsnějším důsledkům... Západ ztratil Krista, jen proto hyne, jen proto...“

„Západ ztratil Krista, jen proto hyne, jen proto...“

Foto: Flickr, Sicro2007

„Pokud nás nevede Kristus a víra, bez přestání bloudíme.“

Dostojevskij byl opravdovým prorokem, tedy někým, kdo ve své vlastní duši zakouší osudy těch, kteří se vzpouzejí Bohu a jeho zákonu. Osudy těch, kteří chtějí umlčet svědomí a zažívají zničující temnotu. Dostojevskij prožívá i niterné utrpení těch, kdo nechápu opuštěnost, která je prostupuje až do morku kostí. Zároveň byl ale velmi bohatý na zkušenosti s vykupitelským vítězstvím a vzkříšený Kristus byl pro něho tou nejskutečnější realitou. Proto dokázal

jako pravý a věrohodný prorok ukazovat na tajemnou přítomnost Božího východiska, kterým je Bůh sám přítomný tak neuvěřitelně blízko každému člověku.

Připravil P. Martin Sedloň OMI ■

Prameny:
Senčik, Štefan, SJ. *Hledali úprimne II.* Řím;
Slovenský ústav svätých Cyrila a Metoda, 1982;
a další zdroje

Do Božího království

Foto: Flickr, Paul Stevenson

na kole nebo na motorce?

Od chvíle křtu jsme nositeli a správci duchovního organismu, jehož cíl je nejvyšší, jaký si vůbec umíme představit – poznávat Boha tváří v tvář. Tomu odpovídá také vybavení, kterým disponujeme už zde na zemi a které tak často necháváme ležet ladem. Přítomnost Ducha Svatého v nás a jeho působení se samozřejmě vymyká všem popisům a „škatulkování“. Přesto bychom neměli zcela resignovat na snahu nějak se v mnohotvárnosti projevů Boží milosti orientovat, abychom mohli plně využít všech prostředků spásy, které se nám nabízejí. Jedním z nejvíce opomíjených je tzv. „posvátné sedmero“, neboli dary Ducha Svatého.

„Nenarodí-li se kdo znova...“

Přidržíme se obrazu, který použil Pán Ježíš, když Nikodémovi vysvětloval tajemství spásy: analogie snarozením (srv. Jan 3,3–8). Novorozený lidský život v sobě skrývá mnoho možností a schopností, které teprve čekají na rozvinutí. Schopnost růst a vyvíjet se, fungující tělesné orgány a údy, smysly a rozum, schopnost komunikovat a navazovat vztahy... To všechno může být plně rozvinuto, nebo to může zakrtnět a minout se svým cílem. Někomu chybí tělesné nebo duševní zdraví, někomu mravní zásady, jinému síla je uskutečňovat, někdo má jenom nepříjemnou povahu. Chceme-li být šťastní a prožít svůj život co nejlépe, musíme na sobě pracovat, musíme odhalit, co nám chybí nebo přebývá, a na tom poli neუსilovněji pracovat. Potřebujeme znát svoji „diagnózu“ – ať už se týká tělesné, nebo duševní stránky. Nespokojíme se s konstatováním, že se necítíme dobře. Chceme vědět, v čem přesně je problém a jak ho odstranit. Vědy, které se tím zabývají (např. medicína, psychologie), jsou v největší vážnosti a považují se za mravní vrchol lidského snažení.

Moc se v tom nevyznáme – a to je škoda!

I nadpřirozený organismus, který byl v nás počat ve křtu svatém, dostal do vínku specifické možnosti, pro které má teologie různé názvy: posvěcující milost, teologální ctnosti, vlité mravní ctnosti, dary Ducha Svatého, aktuální milost... Některá z těchto slov příliš nepoužíváme, jiná jsou naopak v módě, jako např. dary

Je tu možnost, jak jízdu zefektivnit. Ve křtu svatém přichází na pomoc Duch Svatý a našemu kolu dává sedm převodů.

Zůstat jen u získaných mravních ctností (schopností a tréninku...) je jako jízda bez převodů.

Ducha. Většinou však zaměňujeme jejich význam, nemáme potřebu je nějak rozlišovat. Neznáme jejich hierarchii, nepídíme se po jejich úloze, nemáme jasno v tom, jak by nadpřirozený organismus měl „fungovat“. Jako by všechna ta slova byly různé názvy pro totéž.

Do jisté míry je to pravda, asi tak jako zrak, pohyb, růst a přijímání potravy jsou jenom různé názvy pro životní sílu. Když mi ovšem není dobře, těžko budu léčit životní sílu; musím odhalit příčinu nesnáží, abych na ni potom soustředil svou pozornost. To platí i pro růst a vývoj duchovního organismu.

Dobrá diagnóza – předpoklad dobré terapie

Když se necítíme duchovně ve formě, je dobré si ujasnit, jestli mi chybí posvěcující milost, nebo např. ctnost trpělivosti, nebo dar síly. Každá z těchto „diagnóz“ vyžaduje jinou „terapii“. Nesmíme pochopitelně ztrácet ze zřetele, že přítomnost Ducha Svatého v nás a jeho působení se všem popisům vymyká a vždy bude

Foto: Flickr, Maggie T

nekonečně přesahovat všechno, co jsme schopni o něm říct. To ale neznamená, že jakákoliv snaha o orientaci je zbytečná.

I neúplné rozlišení nám pomůže lépe, vědomě a cíleně používat všechny prostředky spásy, které nám Bůh nabízí.

1. Získané mravní ctnosti

Poslouží nám opět příklad, tentokrát trochu vzdálenější Ježíšově době i duchu. Představme si, že jedeme na kole, na starém „pětníku“, co má velké přední kolo a zadní slouží pouze k udržení rovnováhy. To kolo symbolizuje naše přirozené lidské vybavení, s kterým se rodí každý člo-

věk – rozum, schopnosti, nadání... Takové kolo ovšem nejede samo, ujede přesně tolik, kolik našlapu. Jeho používání je sice výhodné, ale namáhavé, všechno závisí na mé síle a vytrvalosti. Pokud trénuji, může se ze mě stát přeborník a jízda už mi nepůsobí žádné potíže, jen potěšení.

Tomuto stavu, kdy je všechna naše aktivita řízena rozumem, se v mravním životě říká získané mravní ctnosti. Je to vrchol lidského snažení, ideál starověkých mudrců a filosofů. Má ovšem své meze dané omezeností lidských schopností.

2. Vlité ctnosti

Je tu ale další možnost, jak jízdu zefektivnit a zpříjemnit. Ve křtu svatém přichází na pomoc Duch Svatý a našemu kolu dává sedm převodů. Používá stále stejné vybavení – kola, šlapky a lidskou sílu, ale usnadňuje jejich chod. Můj výkon už není pouze součtem lidských schopností. Šlapat musím, ale každý pohyb je znásoben převodem přes ozubená kola, která mi usnadňují cestu terénem. Těm převodům říkáme vlité ctnosti. Některé z nich jsou doplněním a jakoby „nastavením či zpřevodováním“ získatelných mravních ctností: rozvážnost (nazývaná též rozumnost; v *Katechismu katolické církve* se pro ni používá označení moudrost, což se pak ale může plést se stejnojmenným darem Ducha Svatého – pozn. redakce), statečnost, spravedlnost, mírnost (viz takzvané základní, čili kardinální ctnosti – více o nich v přecházejícím vydání ▷

Foto: Flickr, DieselDemon

Foto: Flickr, Martin de Witte

Milujte se! str. 48 – pozn. redakce). Tři z nich však nemají v přirozeném řádu svůj protějšek, jsou vysloveně darem navíc, božským darem. Proto jim také říkáme božské neboli teologální ctnosti. Jsou to víra, naděje a láska, které nám umožňují poznávat a milovat Boha a všechno k němu vztahovat. Rozum a vůle tu fungují jako nástroj něčeho, co je vysoko přesahuje. Víra nás neosvobozuje od používání rozumu, naděje a láska nás nepřipravují o svobodné rozhodování. Naopak, rozum osvětlený vírou vede a řídí všechny ostatní vlité ctnosti.

Principem, který mi umožnil vystoupit nad hranice lidských možností (získaných ctností) jak v oblasti mravního života (vliité mravní ctnosti), tak přímého vztahu k Bohu (božské ctnosti), je milost posvěcující, neboli láska, obnovení přátelského vztahu s Bohem skrze Kristovu obět. Když padla přehrada hříchu, může volně proudit milost do naší duše a povznést všechny naše lidské schopnosti na božskou úroveň.

3. Dary Ducha Svatého

Tím se ale ještě nevyčerpává možnost Božího působení na lidskou duši. On se totiž nemusí omezovat na naše schopnosti, aby jim dal božský rozměr. Může je docela obejít a vyvolat účinek bez jejich prostřednictví.

Představme si cyklistu, který i přes dokonalost převodů stále naráží na hranice možností svých i svého kola: jsou prostě výšky, do kterých nevyjede. Tlačí kolo do kopce, když kolem projíždí moto-

Jestliže vedení Ducha přirovnáme k pohonné látce, pak jeho dary jsou jako motor, který je těmito vnuknutími rozhýbáván.

rista a nabízí mu kanystr benzínu. Vždyť na benzin vyjede do jakéhokoliv kopce! Problém je v tom, že cyklista ho nemá kam nalít, není tu nic, co by mohl spalováním benzínu rozhýbat: chybí mu motor. Zde jsme se konečně dostali k úloze darů Ducha Svatého v nadpřirozeném organismu. Jestliže vedení Ducha, jeho vnuknutí přirovnáme k pohonné látce, která je s to zdolat jakoukoliv překážku v našem životě, pak dary Ducha Svatého jsou jako motor, který je těmito vnuknutími rozhýbáván. Už nepotřebujeme usilovně šlapat, a přesto jedeme s největší lehkostí přes nejobtížnější překážky. Sám Duch Svatý vede naše kroky (naši jízdu), najednou s jistotou víme, co potřebujeme vědět, bez pomoci rozumové úvahy, nacházíme v sobě sílu k hrdinským skutkům, o kterých jsme předtím ani neuvažovali. Jest-

liže ctnosti nás uzpůsobovaly, abychom s větší lehkostí naslouchali svému rozumu a jednali podle něj, tak dary nás uschopňují, abychom naslouchali vedení Ducha Svatého.

Už pak nemluvíte vy, ale mluví skrze vás Duch... (Mt 10,20)

Každý z nás má jistě zkušenosti se situacemi, na které rozum nestačí. Ať sebeusilovněji přemýšlíme, ve vsí upřímnosti s vírou a láskou rozvažujeme, co máme udělat, ptáme se na radu zkušených, stejně se ničeho nedopátráme. Nebo nejsme přes veškerou snahu schopni překonat nějakou zlou náklonnost nebo pokušení. To je chvíle pro Ducha Svatého a mobilizaci jeho darů.

Luxus? Nezbytnost!

Mohlo by se zdát, že dary Ducha Svatého jsou zbytečný přepych, že je to něco mimořádného, co má význam pro pár vyvolených. Ale to je omyl. Ty nejstrmější kopce našeho života musíme zdolat přesně tak, jako ty nízké, abychom došli k cíli své cesty. Zde nám naše přirovnání pokulhává, protože my ve skutečnosti nejsme schopni naše „kolo“ do patřičných výšek ani vytlačit. A navíc cílem našeho duchovního života není zdolávat s pomocí Ducha Svatého jen extrémní situace, ale nechat se jím řídit úplně ve všem. Mystika – to nejsou v první řadě mimořádné jevy, extáze a zjevení. Je to normální každodenní život pod bezvýhradným vedením Ducha Svatého, a to je povolání každého křesťana.

Eva Fuchsová (dle časopisu Amen) ■

Foto: Flickr, simondbanes

Dary Ducha Svatého doplňují a přivádějí k dokonalosti ctnosti (viz předcházející článek). Činí věřící ochotnými pohotově poslechnout božských vnuknutí.

Tradice se přidržela výčtu darů, nebo spíše „duchů“, které spočinou na slíbeném mesiáši: Spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch umění a zbožnosti a naplní jej duch bázně před Hospodinem (srov. Iz 11,2–3a, překlad dle Septuaginty a Vulgáty).

Dělení tradiční a užitečné

Dnes se pod pojmem dary Ducha Svatého míní spíše to, co se dříve označovalo za mimořádné milosti nebo charismata a tradiční rozdělení darů „vyšlo z módy“. Když ale budeme mít na paměti, že působení Ducha Svatého je mnohem širší než našich sedm kolonek, a zároveň komplexní, nedělitelné, takže jakékoliv škatulkování je pouze pomůckou pro zmapování členitého terénu našich duší a Božích stop v něm, může nám tradiční rozdělení velmi prospět. Bez mapy se obejdou jen velmi prosté duše, které jdou k Bohu nejpřímější cestou. Většina z nás potřebuje vědět, jaké prostředky spásy se v danou chvíli nabízejí, kam sáhnout pro rezervy, jaké síly zmobilizovat, a především o co prosit. A pro tento účel nám stará nemoderní mapa docela dobře poslouží.

Dar moudrosti

Moudrost je nejvyšší ze všech darů. Přichází na pomoc božské ctnosti lásky. S jeho pomocí vnímáme Boha jako duši naší duše, život našeho života. Téměř experimentálně zakoušíme přítomnost Boží v činnosti, jakou v nás koná, v duchovní radosti a pokoji, kterými nás zaplavuje. To nijak nesouvisí s citovými nebo smyslovými prožitky, je to radost mnohem hlubší a niternější, která ve vyšších stupních duchovního života přichází zároveň s citovou vyprahlostí a temnotou. V tomto životě zůstává dar moudrosti v temnotě víry, ale jeho vrchol směřuje až k nazírání Boha v nebeské blaženosti.

Dar rozumu

Rozumnost nám pomáhá proniknout do smyslu zjevených pravd, je posilou pro ctnost víry. Víra je pouhým souhlasem se slovem Božím, který může existovat i ve stavu smrtelného hříchu. Dar rozumnosti však proniká obsahy víry, aniž by jim bral jejich tajemství. Proto je také přístupný jak pro vzdělané, tak pro prosté lidi. Mnozí, kteří nejsou schopni studovat důvody uvěřitelnosti, disponují darem rozumnosti v mnohem větší míře než učenci. Nahlízejí nekonečnou velikost Boží, hloubku vztahů v Nejsvětější Trojici nebo hluboké pokoření vtěleného

Slova s takovou intenzitou, která nekonečně přesahuje možnosti stvořeného rozumu.

Dar umění

Umění zde nemá nic společného s múzami – jde spíš o umění správně poznávat hodnotu věcí. Vede nás, abychom svatě posuzovali stvořené věci, buď že nám ukazuje jejich nicotu, nebo nás vede jejich prostřednictvím k Bohu. Dává nám poznat, že tvorové sami o sobě nejsou nic a že se na ně nemáme vázat jako na svůj poslední cíl. Na jeho vrcholu máme sílu k odříkání až k hrdinskému stupni. Připodobňuje nás ukřižovanému Kristu, připojuje nás ▷

Foto: Foto: sxc.hu, torrero200

Sedm darů

Ducha Svatého

Působení Ducha Svatého je mnohem širší než našich sedm kolonek..., přesto nám může tradiční rozdělení velmi prospět.

Foto: Flickr, las - initially

k velkému tajemství vykoupení. Zvláště je to umění poznat závažnost hříchu, které má za ovoce nadpřirozenou lítost. Tento dar souvisí se ctností naděje a řídí dary rady, síly a zbožnosti.

Dar rady

Rada zdokonaluje ctnost rozvážnosti (nazývané také rozumnost, v KKC moudrost – pozn. redakce), tedy schopnost správně se rozhodovat, volit dobré prostředky k cíli. Jenže v lidském životě přicházejí situace, kdy se musíme rozhodovat mezi dvěma zly. Dobro jednoho je často zlem pro jiného. Jindy nám zase chybí dostatečný rozhled pro to, abychom se

mohli rozhodnout v závažné věci, protože nám všechny možnosti připadají stejně dobré. Dar rady přichází na pomoc při volbě nejlepších prostředků k věčnému cíli; ukazuje, co je třeba činit a čeho se varovat, co říci a co zamlčet, co podnikat a čeho nechat.

Většina z nás potřebuje vědět, jaké prostředky spásy se v danou chvíli nabízejí, a především o co prosit.

Foto: Flickr, pixielving

Dar síly

Síla nám dává odvahu podnikat pro Boha velké věci a snášet útrapy. Je doplněním ctnosti statečnosti. Vnuká nám neochvějnou důvěru v pomoc Boží, i v nejtěžším utrpení posiluje duši nadpřirozenou radostí ze spojení s Kristem. Zároveň podporuje ty, kteří procházejí obdobím vnitřní vyprahlosti, kdy nezakoušejí Boží přítomnost a lásku. Posiluje jejich víru a zbožnost, aby neklesli a nevzdálili se od Boha.

Dar zbožnosti

Zbožnost je pozitivním doplněním daru bázně. Plní nás synovskou oddaností k Bohu, pobízí nás, abychom s ochotou a láskou plnili všechno, co se týká modlitby, bohoslužby, rozvíjení duchovního života. Je tedy dovršením ctnosti spravedlnosti, v níž dáváme Bohu i bližnímu to, co mu náleží. V nejvyšším stupni nás pobízí zcela se oddat službě Boží, přinášet Bohu všechny své skutky jako oběť ve spojení s jedinou dokonalou obětí našeho Spasitele.

Dar bázně Boží

Bázeň nevzbuzuje strach, ale posvátnou úctu před svatostí. Přichází na pomoc ctnosti mírnosti. Chrání nás před poklesky naší zkažené přirozenosti. Nejprve vnuká odpor k hříchu a chrání před pokušením, v dalším stupni v nás vzbuzuje synovskou úctu k Boží velebnosti, chrání před neúctou ke svatým věcem a před opovážlivostí.

Eva Fuchsová (podle časopisu Amen) ■

Vlažnost

...ani horký ani studený

V poslední knize Nového zákona, ve Zjevení svatého Jana, čteme:

„Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“ (Zj 3,16)

„Kdo se neulekne, když uslyší z úst samého Boha tak surový výrok proti biskupovi, který, jak se zdálo, svědomitě vykonával všechny svoje závazky jako věrný služebník Církve? Jeho život byl nenapadnutelný... A přesto mu Pán skrze ústa svatého Jana říká, že ho zavrhne a potrestá, jestliže se nezmění. Tento příklad je tím hroznější, že touto cestou jdou mnozí, a nemají přitom žádné obavy o spásu své duše. Nepatříme také k těmto lidem? Jsme na správné cestě?“ říká v jednom z dodnes dochovaných kázání svatý Jan Maria Vianney (1786–1859).

A pokračuje: „Snažme se rozpoznat, zda patříme do skupiny těch nešťastníků, které nazýváme vlažnými. V první části svého kázání proberu znaky, podle nichž je to možné poznat: lenost a vlažnost ve službě Boží; ve druhé (viz následující číslo časopisu *Milujte se!*) předložím některé prostředky proti této chorobě duše.“

Následující slova svatého Jana Marii Vianneye je třeba chápat jako nesená láskou a starostí o spásu těch, kteří k němu přicházeli. Nemají vyděsit skrupulózní lidi, ale zdravě znepokojit ty, kteří žijí ve stavu falešné spokojenosti se sebou. A povzbudit je ke změně, protože je nutná!

P. Pavel Zahradníček OMI

O kterých tu nehovořím

Když k vám teď promlouvám, draží přátelé, o bídém stavu vlažné duše, pak zde nemám na mysli ty, kteří žijí ve smrtelném hříchu a nechtějí se z něho pozvednout. Takový stav je rovněž bídny a zoufalý...

Mezi vlažné nepočítám také ty, kteří by současně chtěli patřit Bohu i světu, kteří se klaní před svým Tvůrcem, ale zároveň vztahují ruce ke světu. Takové osoby obvykle vyhledávají sobě příjemného zpovědníka... Kdo chce sloužit Bohu i světu zároveň, ten znevažuje Spasitelovu Krev, i když se zpovídá a vyhledává si kněze, kteří hledí přes prsty na jeho svinstvo a lehce mu dají rozhřešení. (Pozn. redakce: Pozor! Každý hřích je odpustitelný. Ale je k tomu potřebná lítost a touha po změně. Nelze odpustit hřích, pokud si již plánuji, jak v něm budu pokračovat bez úsilí o změnu.)

Co to je vlažnost

V čem tedy, draží posluchači, spočívá vlažnost ve službě Boží? Tak tedy – vlažná duše ještě úplně v Božích očích nezmřela: je v ní víra, naděje a láska, ale víra – bez horlivosti; naděje – bez síly; láska – bez ohně a zápalu. ▷

Vlažný člověk věří pravdivě všemu, co učí Církev, ale jeho víra je tak slabá, že se vůbec nerozhodne v jeho srdci. Nepochybuje, že ho Bůh vidí v každé chvíli, ale nezabrání mu to v pádu. Ví dobře, že setrávat ve stavu vlažnosti se Bohu nelíbí, ale nedělá nic, aby se z této duchovní letargie dostal. Žije ještě, ale pro nebe neumí a nechce pracovat.

Ví, ale nehne ani prstem

Ví, že hřích zamyká brány nebe, ale přesto se nenapravuje a setrává v tom samém stavu – této ubohé duši vládne zlý duch. Dovoluje jí dělat rozhodnutí k nápravě: vlažný člověk má občas dobrou vůli: že se

*...kolik křesťanů
horlivých v očích
světa je vlažných
před Bohem, který
zná nejskrytější
tajemství srdcí.*

Připomíná to člověka, který někomu závidí..., ale sámému se mu nechce udělat ani krok, aby dosáhl toho samého štěstí.

umrtví, že bude opatrnější v řečech, trpělivý v těžkostech a upřímnější vůči bližním. Ale víc ne! I přes takováto předsevzetí je jeho život po mnoho let stále stejný. Připomíná to člověka, který někomu závidí, že jede na triumfálním voze, ale sámému se mu nechce udělat ani krok, aby dosáhl toho samého štěstí. Nechce se zříci dober věčných, ale kromě toho vzdychá po dobrech pozemských; kdyby mohl žít na světě bez kříže a utrpení, nikdy by nepomyslil na smrt.

V utrpení je zoufalý

Když na něj dobrotivý Bůh sesílá kříže a těžkosti, oddá se smutku, nářku, reptání, a nejednou dokonce upadá do zoufalství. Nepamatuje, že milosrdný Bůh ho skrze toto utrpení chce odvrátit od světa a přiblížit k sobě. Dokazuje, že trpí neza-

slouženě, že mnoho lidí, nesrovnatelně horších než on, se těší ze štěstí a svobody.

Minimalismus

Sotva udělá to, co je nezbytně potřebné ke spáse, na ostatním mu buď nezáleží, nebo to považuje za drobnost. Ach, milovaní přátelé, ta ubohá vlažná duše připomíná spícího člověka, kterého moří sen. – Chtěl by číst, nebo něco dělat, ale zároveň mu všechno padá z ruky. Vůle vlažného člověka je slabá. Nemá sílu a odvahu k vykonání předsevzetí a dobrých tužeb.

Vlažnost a svátost smíření

Vlažný člověk se bude zpovídat každý měsíc, možná i častěji. Ale jaképak to jsou zpovědi! Není na ně připravený, ani netouží po nápravě. Tyto zpovědi jsou tak malé a slabé, že je rozpráší i slabý

Foto: Flickr, siobh.ie

*Duši vládne zlý duch.
Dovoluje jí dělat
rozhodnutí k nápravě –
a tím to končí!*

Foto: Flickr, Cayusa

záchvív větru. Když přijde do zpovědnice za dalších 20 let, bude se zpovídat z toho samého. Smrtným hříchům uniká, ale nestrání se pomluv, lži, závisti, přetvářky, nelásky k bližním.

Vlažnost a Eucharistie

Vlažný člověk ráno před přijetím Svatého přijímání bude myslet na své zájmy. Muž např. bude zaujatý myšlenkami na nákup a prodej, žena bude přemýšlet o hospodaření, o dětech, děvče o oblékání, mladík o zábavách. Lhostejný uzamkne Boha ve svém srdci jako v temném a špinavém vězení. Po Svatém přijímání celý den nepovznesou svou mysl k Bohu.

Vlažnost a dobré skutky

Dobré skutky plní bez náležitého úmyslu, např. chce někomu udělat radost buď z přirozené pohnutky (např. aby získal nějakou protihodnotu – pozn. redakce), nebo kvůli ostatním. Lhostejní by ochotně konali dobré skutky, kdyby to nebylo spojeno s obětí. Navštívili by nemocné,

kdyby oni sami k nim přišli. Darovali by almužnu potřebným, ale čekají, až je žebřák sám o to poprosí.

Kam patřím já?

Kterou cestou postupujeme? Kdo může o sobě s jistotou říci, že není velkým hříšником ani vlažným člověkem, ale spravedlivým a vyvoleným? Draží posluchači, kolik křesťanů horlivých v očích světa je vlažných před Bohem, který zná nejskrytější tajemství srdcí.

Velmi nebezpečný stav

Stav vlažnosti je mnohem více nebezpečný než stav hříšník. Protože velký hříšník, který odchází od velikonoční zpovědi a je přesvědčen o hanebnosti svých skutků, který občas naříká nad svou morální nouzí, se z ní s Boží pomocí časem pozvedne. Naopak lhostejná duše je se sebou spokojená...

Svatý Jan Maria Vianney ■
(zkráceno – dokončení příště)

Jen neříkejme: „Já žiji v blízkosti eucharistického Spasitele. Čehopak bych se mohl bát?“ Jidáš také žil ve společnosti Vykupitele. „Ale já miluji Boha.“ Vždyť Jidáš také zpočátku miloval Spasitele, ale vlažnost postupně udusila jeho lásku a učinila jej zrádcem.

sv. Julián Eymard

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese: apostolat@fatym.com nebo na straně 51 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady na jeden výtisk) a poštovné.

Účinná pomoc, kde je nejvíc třeba

I neštěstí a utrpení, dokonce i smrt dokáže Bůh obrátit v dobro a zdroj požehnání. Zdánlivě „zbytečná“ smrt misionáře před více než osmdesáti lety se stala impulsem k velké vlně pomoci misiím. Na historii i současnost Mariánského misijního díla (MMD) jsme se zeptali jeho koordinátora pro Českou republiku P. Marka Adamczuka OMI.

Jak to všechno začalo?

Na začátku stála smutná událost. Kněz z kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkrvněné P. Paul Schulte OMI zažil, jak v Jižní Africe zemřel jeho

spolubratr – misionář P. Otto Fuhrmann OMI (†1925 v Onanjakue), protože se nemohl dostat zavčas do nemocnice – neměl k dispozici žádný dopravní prostředek. Tato zkušenost v něm zanechala hlubokou stopu a bolest. Ale nezůstal jen u zármutku nad smrtí spolubratra. Rozhodl se, že musí něco změnit. Začal doslova burcovat k pomoci misiím. Založil misijní dopravní a pracovní společenství – MIVA. Existuje dodnes a jeho cílem je pomáhat vybavovat misionáře a misie dopravními prostředky.

Od roku 1936 začal P. Paul Schulte OMI působit jako misionář v nejtěžší misii na severu Kanady mezi Eskymáky. Zkusil, co znamená být ponechán sám, bez prostředků a pomoci – čtyřicet jeho spolubratří misionářů oblátů bylo v minulém století na severu Kanady zavražděno, utopilo se, zmrzlo... Věděl, že i mnoho

dalších oblátů pracujících v různých částech zeměkoule prožívá podobné těžkosti a potřebuje pomoc a posilu. V té době se zrodila myšlenka založení misijního díla, které podpoří misionáře duchovně i materiálně. Pak ale přišla válka... Otec Schulte musel opustit Kanadu, protože byl podezřelý ze špionáže – vybudoval totiž rozsáhlou síť radiostanic spojující nejdlejší misijní základny se světem. Válku prožil v USA.

Podářilo se záměr přece jen uskutečnit?

Misijní práce byla vždy náročná. Misionáři psali o obtížích a radostech evangelizace. Ve svých dopisech prosili o podporu. Tyto dopisy nemohly nechat nikoho lhostejným, a proto už v roce 1949 jeden z oblátů, charismatický P. Siegfried Herlt OMI, začal jezdit po Rakousku s přednáškami

Foto na této dvostraně: archiv MMD

Kongo: vzdělávací program o AIDS

Bělorusko: mešní intence pro misionáře. Vlevo: motorka pro indického kněze

o situaci, podmínkách a práci misionářů a s misijním filmem *Černá sestra*. Povzbuzoval lidi, aby se zapojili do pomoci oblátským misím. Začal kolem sebe shromažďovat dobrodince, kteří by byli ochotní pomáhat misionářům oblátům. Tak to začalo. V roce 1957 po něm toto dílo převzal P. Josef Mathuni OMI. Pocházel ze Šumavy, z Kájova u Českého Krumlova, ale jako oblát působil ve Vídni. Půl století vedl Mariánské misijní dílo – MMD v Rakousku a získal přes 20 000 členů. Do konce svého života (+2010) se snažil organizovat pomoc pro misie. Jeho nástupcem ve vedení MMD je P. Tomáš Vyhnálek OMI, oblát z České republiky.

Historické snímky oblátských misionářů v Lesothu (jižní Afrika)

Ve kterých zemích se můžeme s Mariánským misijním dílem setkat?

Papež Pius XI. nazval obláty „specialisty na nejtěžší misie“ a papež Jan Pavel II. řekl, že jsou to „muži zasvěcení evangelizaci, zvláště mezi nejubožejšími lidmi“. V současnosti působí misionáři obláti v sedmdesáti zemích světa. Mnoho oblátských komunit se vyskytuje na misijních územích, to znamená tam, kde je Církev poměrně mladá a hledá ještě cesty ke stabilitě a soběstačnosti. Ne všude má toto dílo na pomoc oblátským misím stejný název. V naší Středoevropské provincii

oblátů, do které patří Německo, Rakousko a Česko, se tato organizace jmenuje Mariánské misijní dílo.

Proč mariánské?

Plný název naší misijní kongregace je Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné. Náš zakladatel svatý Evžen de Mazenod měl velikou úctu k Panně Marii, a když mu papež Lev XII. v roce 1826 navrhl, aby obláti měli ve svém názvu Pannu Marii Neposkvrněnou, Evžen neváhal a s velikou radostí souhlasil. Maria se stala patronkou naší misijní kongregace. Maria přináší Ježíše lidstvu. Maria je jednou z prvních misionářek světa – již v Káně Galilejské, krátce po začátku Ježí-

P. Marek Adamczuk OMI, koordinátor MMD pro ČR

šova veřejného působení, na něj ukazuje a říká: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (srov. Jan 2,5) A je tou, která se přimlouvá za nejchudší...

Papež Pius XI. nazval obláty „specialisty na nejtěžší misie“ a papež Jan Pavel II. řekl, že jsou to „muži zasvěcení evangelizaci, zvláště mezi nejubožejšími lidmi“.

K čemu tedy Mariánské misijní dílo konkrétně slouží?

Skrze MMD se snažíme povzbuzovat přátele, známé Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné a všechny, kterým záleží na misích, aby misie duchovně a hmotně podporovali. ▷

Namibie: otec Herman pomáhá lidem v chudinské čtvrti

Indie: položení základního kamene internátu pro chudé děti

Posíláme kontejnery s užitečným materiálem nebo finanční příspěvky pro misijní potřeby a koordinujeme různé misijní projekty – většinou v rozvojových zemích. Zajišťujeme informace pro naše dárce, aby měli přehled, kde všude svým přispěním pomohli.

Usilujeme o to, aby pomoc byla promyšlená, efektivní, a hlavně o to, aby se vždy dostala k těm, kteří na ni čekají a nejvíce ji potřebují. A dostala se tam co nejdříve. Pomáháme totiž prostřednictvím svých spolupracovníků oblátů, se kterými se většinou osobně známe. To je obrovská výhoda. Uvedu příklad. Před nedávnem se v Pákistánu v misii Dekrabad podařilo získat pozemek pro misijní školu. Jenže začalo hrozit nebezpečí, že muslimští sousedé pozemek zaberou a ten bude nenávratně pro misii ztracen – křesťané se dovolávají v této zemi práva jen velmi obtížně. Bylo třeba pozemek co nejrychleji obehnat pořádnou zdí – ta tam nahrazuje zápis do katastru nemovitostí. Místní farář oblát P. Günther Ecklbauer OMI nám poslal naléhavou prosbu o pomoc. Krátce na to zeď stála a pozemek je zachráněn.

Obláti v minulých letech nejvíce pomáhali misionářům v Jižní Africe

Věříme, že společně vytvoříme misijní tým, pomáhající misionářům oblátům zvěstovat evangelium.

a Namibii, v Lesothu, Kamerunu, Čadu a Zairu. V Jižní Americe to byla Paraguay, Argentina; v Asii Srí Lanka, Indie, Pákistán, Bangladéš, Thajsko, Filipíny, Indonésie. Z pomoci přátel MMD se financovaly školy, automobily, budovy, katechisté, opravy, vzdělání... Těžištěm pomoci jsou výstavba kaplí, kostelů, studen, podpora misionářů, patronát nad studenty teologie, podpora škol, ale i mešní intence pro misionáře. V této chvíli pomáháme nejvíce v Pákistánu a v zemích bývalého Sovětského svazu.

A co obláti a Mariánské misijní dílo v České republice?

Naše řeholní kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné působí v Církvi už téměř 200 let. V českých zemích byla s přerušením přítomna od roku 1911. Po sametové revoluci jsme zde opět obnovili své misijní působení.

Podobně jako jinde ve světě, a zvláště v dalších částech naší Středoevropské provincie oblátů, se chceme i my ještě víc zapojit do misijního díla Církve. Rozhodli jsme se spolu se svými příznivci a s těmi, kteří se chtějí podílet na budování světa, jenž bude mít Kristovou tvář ve všech světadílech naší planety Země, že se prostřednictvím MMD pokusíme také v České republice podpořit práci našich spolupracovníků misionářů oblátů. Věříme, že společně vytvoříme misijní tým, který jim bude pomáhat zvěstovat evangelium všude tam, kde působí.

Jak se stát členem?

Je to jednoduché. Stačí napsat dopis, e-mail, SMS zprávu nebo zavolat a sdělit nám své jméno, příjmení, adresu a my pak vynaložíme veškeré úsilí, abychom byli v kontaktu a mohli vás informovat o misijním dění a probíhajících projektech.

Indie: škola pro chudé děti

Nigérie: vrtání studní

Duchovní podpora má sílu

...bylo to před rokem, byl jsem unavený, zklamaný, navíc jsem dostal malárii a ruce mi otekly, jak byly pokousány hmyzem. Chtěl jsem misijní stanici opustit, odejít... Rozhodl jsem se, že se vypravím za otcem biskupem a řeknu mu to. Ještě předtím jsem poklekl před svatostánkem, který byl vytvořený z plechu od konzerv. Když jsem se ponořil do modlitby, představil jsem Kristu svoje důvody k odchodu. Najednou jsem uslyšel zvuk. Otočil jsem se a uviděl kluka. V ruce držel klacek a na něm byl dopis. Hned jsem ho otevřel a začal jsem číst. Bylo vidět, že dopis byl psaný dětskou rukou: „... obětujeme své první svaté přijímání za tebe, otče Krzysztofe, abys vydržel a nepodlehł únavě.“ A viděl jsem celý seznam jmen dětí, které se pod něj daleko v Evropě podepsaly. Vedraly se mi do očí slzy. Otočil jsem se ke svatostánku a řekl jsem Ježíši jediné slovo: „Zůstávám.“

z dopisu P. Krzysztofa, Nová Guinea ■

Foto: Ondřej P. Vaněček

Kde se dají získat další informace o činnosti Mariánského misijního díla?

Všechna dosud vydaná čísla *Zpravodaje MMD* naleznete na našich internetových stránkách: www.oblati.cz nebo je získáte na adrese Misionáři obláti Panny Marie

Neposkvrněné MMD, Staroklokotská 1, Tábor 390 03. Kromě toho je k dispozici e-mail mmd@oblati.cz a také mé telefonní číslo +420 736 680 784.

Připravila Hana Koukalová ■

Namibie: vývařovna pro chudé

Foto: archiv MMD

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otcí

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otcí

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě nalezla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Adorace pro misie

Foto: 4x archiv PMD

To je základ

V jedné chudé farnosti v Africe chtěli postavit kostel. Místní věřící se na to velmi těšili, ale stavba rostla jen velmi pomalu, protože všudypřítomná bída a nedostatek finančních prostředků celou věc protahovalo. Stavět začali od přední části presbytáře. Jakmile byl hotový svatostánek, chodili se lidé modlit už do tohoto „staveniště“. Nikomu nevadilo, že klečí nebo sedí na holé zemi. Chtěli se prostě přijít Pánu poklonit a zažít úžasné setkání s Ním.

„K evangelizaci světa je potřeba apoštolů, kteří jsou „odborníky“ na bohoslužby, adorace a rozjímání o Eucharistii.“

Jan Pavel II.

Zapojte se do Adorace pro misie!

Adorace pro misie může probíhat v tichu nebo za doprovodu hudby a písní. Mohu ji konat sám, spolu s přáteli, farností, řeholní komunitou a podobně. Lze ji doprovodit četbou z Bible či z jiných vhodných textů, modlitbou breviáře, prosbami, chválami, děkováním... Může se konat denně, týdně či měsíčně a délka závisí na vašem rozhodnutí.

Domluvte se s odpovědnou osobou, abyste se mohli v kostele nebo v kapli scházet k adoraci pravidelně. Pokud budete chtít, sdělte nám místo, den a hodinu a jak pravidelně adorace konáte, abychom to mohli nabídnout širší veřejnosti.

Adorace pro misie je výjimečná tím, že se modlím za celý svět, za misie a misionáře, aby všichni lidé poznali Boha a Jeho úžasnou lásku a chtěli se o ni s druhými dělit. Během ní mohu Pánu svěřovat bídu, utrpení a starosti chudých i všechny ty, kteří misíím jakkoliv pomáhají.

Při Adoraci pro misie mohou též naslouchat, co ode mě Bůh chce, a nechat se jím vést.

Jak na to?

- ▶ Kontaktujte Papežská misijní díla.
- ▶ Vyplňte přihlášku a stanete se členy *Adorace pro misie* (dostávají zdarma 2x ročně *Misijní zpravodaj*).
- ▶ Těm, kteří nevědí, jak na to, rádi poradíme.

Neváhejte, protože misie potřebují zvláště v dnešní době mnoho modliteb! Za naše členy se denně modlí mnoho lidí přímo z misíí a denně je za ně sloužena na mnoha místech ve světě mše svatá. Ti, kdo se zapojí, přímo podporují celosvětové misie Svatého otce.

P. Jirí Šlégr, národní ředitel Papežských misijních děl ■

Pokaždé, když Matka Tereza někde otevřela další nový dům pro své řeholní sestry, nikdy ho nenazývala domem, ale dalším **svatostánkem**, kde Ježíš Kristus může bydlet a kde se mu můžeme v adoraci klanět.

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
543 51 Špindlerův Mlýn 33
tel.: 499 433 058, 604 838 882
číslo účtu: 72540444/2700, IČ: 73634051
info@misijnidila.cz, www.misijnidila.cz

Kterak Hospodin vyslyšel modlitbu Hada a Medvěda

Čekáte bajku? Žádná nebude. Chci vám vyprávět příběh dvou studentů z Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, kteří se spolu s dalšími spolužáky vydali na výpravu do rumunských hor, pořádanou Kolpingovou rodinou Brno I. Had během cesty uviděl zmiji a zbytek dne se ptal zdravotníka, jestli každá malinká červená tečka na kůži není uštknutí. Medvěd se tak děsil setkání s opravdovým medvědem, že o něm vytrvale vyprávěl. Uznejte, nebylo možné říkat těm klukům jinak než jejich novými přezdívkami: Had a Medvěd...

Onoho 11. srpna jsme sestoupili z hřebene a po náročné cestě jsme se utábořili na louce. Během naší báječné večere sestávající z těstovin a máku se z nedalekého lesa ozýval podivný zvuk. Vznikly dvě teorie: je to buď osel, nebo medvěd. Asi tušíte, ke které se přikláněli Medvěd s Hadem. Opravdu se báli, zatímco my zbylí jsme vytvářeli plán, jak na medvěda. Někteří ho chtěli umořit hloupými vtipy, jiní měli v plánu ho utlouci lžičkami a nejodvážnější se rozhodli ho chytit, přemoci a přinutit k opuštění tábora. Had s Medvědem se nesmáli.

Zatímco jsme se věnovali příjemné večerní zábavě, tedy lovu kobylek a jejich

Had a Medvěd v rumunských horách

Foto: Flickr, f1crazed

následnému pražení s Vysočinou a brusinkami, naši dva přátelé stavěli stan. Když padla tma, zjistili, že stojí jaksí stranou od těch našich a v případě medvědí návštěvy budou ve značné nevýhodě.

Protože podivné zvuky neustávaly, rozhodli jsme se zbylé jídlo pověsit v pyt-

lich na stromy stranou od tábora. Medvěd s Hadem potřebovali jeden zvlášť veliký pro sebe, oba se ukázali navíc jako křečci. Po zavěšení se Medvěd přišel zeptat, jestli medvěda nepřiláká zubní pasta, tak jsme ho při té příležitosti varovali před mýdlem s vůní medu nebo lesních plodů.

Večer byl krásný, zpívali jsme a odpovídali, jen ti dva bedlivě poslouchali, jestli se řev nepřiblíží. A teď to důležité. Toho večera se Medvěd s Hadem s námi poprvé modlili (na církevním gymnáziu mohou studovat i nevěřící). Měli takový strach, že se rozhodli obrátit k nejvyšší instanci, ačkoli to nikdy předtím neudělali. Nejsem si jistá, jestli se modlili někdy po tomto zážitku, ale jedno je jasné: když bylo nejhůř, věděli, kam mají volat. A byli vyslyšeni.

Klára ■

Jedno je jasné: když bylo nejhůř, věděli, kam mají volat.

Foto: archiv autorů

V hospici jde o všechno

Foto: Flickr, pink_fish13

Čas, který nemocnému zbývá, je časem velmi vzácným. Je časem milosti. Býváme svědky obrácení teprve na smrtelné posteli. K tomu ale nemocný potřebuje čas. A právě v tom spočívá ďábelskost eutanazie, protože pod rouškou falešného milosrdenství mu bere čas nutný k dozrání.

Základní motivace

Dříve, než se pokusím obhájit své tvrzení, že v hospici jde o všechno, měla bych říci, proč jsem se do této práce před dvaceti lety pustila. Měla jsem dva silné motivy. Jednak jsem se setkávala s rodinami, které chtěly dosloužit svým nemoc-

ným doma, ale z nějakého důvodu na to nestačily – fyzicky, psychicky, odborně. Druhým motivem byla hrozba uzákonění eutanazie. Obávala jsem se jí už tenkrát a cítila jsem, že musíme být připraveni nabídnout jinou alternativu. V samizdatovém časopise *Salus* jsem se dočetla o existenci hospiců ve světě, konkrétně v Anglii, ale tehdy se tu nedalo nic dělat. Jakmile se poměry změnilly, s pomocí Boží

jsem do toho šla. Dnes jsem ráda, protože máme přece jen trochu náskok. Co se dalo tušit, bohužel přišlo. Nejsme u cíle, ale také ne na začátku.

Jde o zvládnutí potíží nemocného

V současné době máme 14 lůžkových hospiců a usilujeme i o rozvoj domácí hospicové péče. Kdo do hospice patří a kdo ne?

Moje zkušenost je taková, že jsou-li uspokojeny všechny čtyři okruhy potřeb pacienta, tj. tělesné, ale i psychické, sociální a duchovní, o žádnou eutanazii nežádá!

Do hospice patří pacient, který potřebuje paliativní (úlevnou) léčbu a péči. Většinou se jedná o nemocné se smrtelnou prognózou, převážně s pokročilým nádorovým onemocněním. Nepatří tam pacienti, kteří potřebují dlouhodobou péči a rehabilitaci, na tu není hospic zařízen. V paliativní léčbě a péči nejde o uzdravení pacienta, protože to není v silách současné medicíny, jde však o co nejvyšší kvalitu zbývajících života, tedy zvládnout potíže nemocného. Hospic neřeší jen jeho potřeby tělesné, ale i psychické, sociální a duchovní.

Důležité je přijetí skutečnosti

Klientem hospice je i pacientova rodina, protože ta trpí taky. Problém bývá v tom, že nemocný už přijal svou nezměnitelnou situaci, ale rodina za ním ještě pokulhává ve fázi smlouvání. Když tohle zjistíme, musíme si na ni udělat čas. To je velmi důležité, protože teprve když pacient i rodina jsou ve fázi přijetí neodvratitelné skutečnosti, může být umírání důstojné a klidné. Do té doby je to bolavý boj, bolavý zápas.

Zbývajících čas je časem milosti

Doslovný překlad slova „eutanazie“ znamená „dobrá smrt“. Tento pojem je dnes bohužel zneužíván pro pravý opak toho, co znamená – pro usmrcení druhého člověka, byť na jeho žádost. To není dobrá smrt! Občas slyšíme: „Jaký má život vašich pacientů ještě smysl?“ Má velký smysl! Čas, který nemocnému zbývá, je časem velmi vzácným. Je časem milosti. Býváme svědky obrácení teprve na smr-

Foto: Flickr, jackhynes

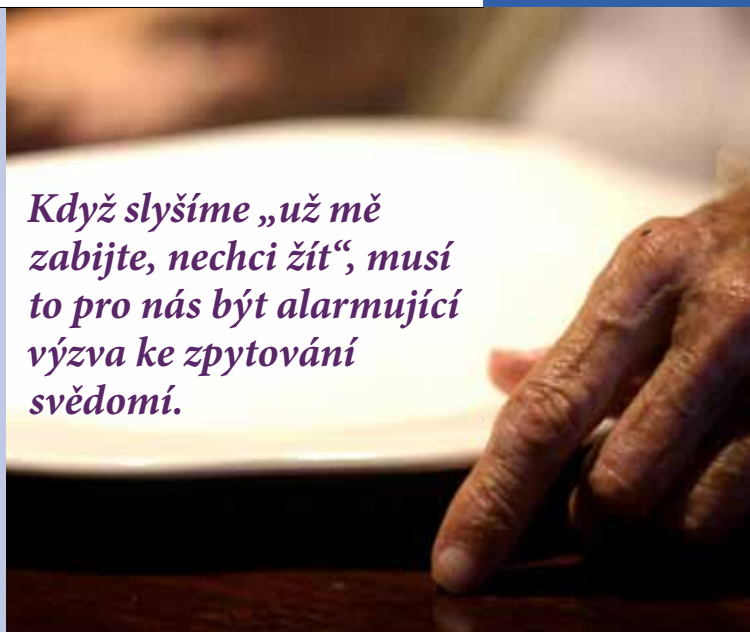

Foto: Flickr, connerdowney

Když slyšíme „už mě zabijte, nechci žít“, musí to pro nás být alarmující výzva ke zpytování svědomí.

telné posteli. K tomu ale nemocný potřebuje čas. A právě v tom spočívá ďábelskost eutanazie, protože pod rouškou falešného milosrdenství mu bere čas, nutný k dožrání. V hospicích jde skutečně o všechno, protože jde o duše.

Žádost o eutanazii = důvod ke zpytování svědomí

Moje zkušenost je taková, že jsou-li uspokojeny všechny čtyři okruhy potřeb pacienta, o žádnou eutanazii nežádá. Naopak, kdybychom slyšeli „už mě zabijte, nechci žít“, musí to pro nás být alarmující výzva ke zpytování svědomí. Někde jsme péči nezvládli. Pak musíme spolu s pacientem hledat příčinu, snažit se ji minimalizovat, pokud ji nemůžeme úplně odstranit, a ne se zabíjet navzájem.

Kdo se chce o hospicích dozvědět víc, má možnost shlédnout třídílný výukový film s názvem *Hospice a umění doprovázet* (je dostupný i on-line i na TV-MIS.cz). Film je dovoleno libovolně šířit. Čím víc, tím lépe, protože nevědomost lidí dožadujících se uzákonění eutanazie je alarmující a nebezpečná.

MUDr. Marie Svatošová ■

Nevědomost lidí dožadujících se uzákonění eutanazie je alarmující a nebezpečná.

Hospice a umění doprovázet

Třídílný výukový film on-line na www.TV-MIS.cz:

1. Indikace, formy a obsah hospicové péče (42 min.)

2. Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? (33 min.)

3. Syndrom vyhoření a eutanazie (42 min.)

Dostupné na adrese: www.tv-mis.cz/titul.php?id=477 (číslo titulu 477)

Internetová křesťanská televize TV-MIS.cz nabízí kromě filmů a videa i řadu vzdělávacích audionahrávek. Nejzajímavější najdete v TémaBoxu na adrese temabox.tv-mis.cz.

Hudební nahrávky (křesťanská CD různých žánrů) jsou k dispozici v JukeBoxu na adrese jukebox.tv-mis.cz.

Foto: Flickr - Rosino

Rozumět oběti

Denně pečujeme o své tělo. Jak? Jídlem a pitím, hygienou, spánkem, relaxací. Tato péče o tělo je nezbytná! Když chybí, tělo slábne, páchne... Starat se o tělo je úplně normální skutečnost. Podobně se máme starat o hygienu své duše. Mezi „hygienické“ prostředky patří umrtvování, oběť, sebevýchova.

To není útok proti životu, ale cesta k jeho plnému rozvinutí.

Umrtvování

Ve zdravotní terminologii to znamená znečitlivění nějakého místa. Smyslem není jen to, aby nemocné místo nebolelo, ale také, aby nás bolest neupoutávala a tím neovlivňovala naše myšlení, rozhodování.

V životě člověka má všechno svoje místo, svoji důstojnost a důležitost. O tom nám říká Písmo. Často některé skutečnosti – jako třeba pudy, vášně – opouštějí svoje místo a usilují o větší pozornost. Kdo na tuto „hru“ přistoupí, dostane se do situace, že ho vášně ovládnou – překročí své hranice a člověk pak jedná pod jejich vlivem. Výsledkem není svoboda, ale často závislost. Zpravidla se potom také ztrácí hodnotový systém daný láskou.

Nenechat se manipulovat pudy

Jedná se o určité znečitlivění k tomu, co není nejdůležitější, aby byla naše pozornost věnována v patřičné míře tomu, co je důležitější.

Protože se často utápíme v chybách a hříších, což ohrožuje růst v Kristu a lásce, je třeba mnohým věcem odumírat s Kristem, abychom mohli s Kristem povstat.

Umrtvování tedy není ubíjení ani potlačování, ale spíš snaha vymezit pudům a vášním takovou pozornost, jaká jim patří.

Oběti

Křesťanství je břemeno, prohlásil jeden student. Jiný tvrdí, že na cestě k Bohu jsou nejdůležitější oběti...

Na cestě k Bohu nejsou nejdůležitější oběti, ale láska. Oběť je jedním z projevů lásky.

Nenechejme si vzít důležitou pravdu: na cestě k Bohu nejsou nejdůležitější oběti, ale láska. A lásku můžeme projevat různě, nejen obětí. Láska děkuje, jásá, velebí, důvěřuje, slouží, radostně přijímá Boží slovo...

Radost a oběť se nevyklučují

Dítě vyskočilo od svých hraček, všechny nechalo ležet, téměř zapomělo na hru a s otevřenou náručí běží naproti přicházejícímu otci, který je vzal do náručí. Toto dítě se něčeho zřeklo, jeho oběť nebyla ovšem nějaká zasmušilá tíha, ale radostné zbavení se něčeho, aby mohlo prožívat něco ještě lepšího a krásnějšího. Co myslíte, vnímalo dítě tento čin jako oběť?

Oběti „všedního dne“

Co je lepší? Naplánovat si, čeho všeho se zřekneme, nebo brát život tak, jak přichází? Především je třeba říct, že oběti slouží k tomu, abychom se duchovně očistili, posílili a dozráli. Každá oběť musí být vykonána z lásky. Každý den nám nabízí velké množství situací, které jsou namáhavé, nepříjemné, množství lidí, které musíme snášet. Nevyhýbejme se jim. Ale i dobrovolně zvolené oběti – nejen v postní době – mají velký význam.

Sebevýchova

Sebevýchova znamená naplánovat si způsob života, kterým chci dosáhnout určitého cíle.

Příkladem může být chlapec Michal Magone, kluk z ulice s výbušným temperamentem. Pod vedením Dona Boska začal na sobě pracovat a do svého deníku si poznamenal několik bodů, které nazýval „Ochránci přátelství s Bohem“:

Foto: P. Krzysztof Dedek

Bůh chce pro nás ne to, co je těžké, ale co je dobré. A to dobré samozřejmě i tehdy, když je to těžké.

Co nejčastěji se budu setkávat s Ježíšem při svatém přijímání a při svátosti smíření. Budu mít rád Pannu Marii.

Budu se hodně modlit. Často budu vzývat Ježíše a Pannu Marii. Nebudu rozmazlovat své tělo. Vždy budu něčím zaměstnán. Budu se vyhýbat špatným přátelům.

P. Josef Havelka ■

Prameny:

Bosco, T. *Don Bosco*. Praha; Portál, 1993.

Tilmann, Klemens. *Duchovní rozhovor*. Vizovice; Lípa, 1991.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to statečnost?

Statečnost zabezpečuje pevnost v obtížích a vytrvalost v úsilí o dobro. Dospívá až ke schopnosti obětovat případně vlastní život pro spravedlivou věc.

Jak se vydává svědectví pravdě?

Křesťan má povinnost vydávat svědectví evangelijní pravdě ve všech oblastech své veřejné i soukromé činnosti, a to, jestliže je to nutné, i obětí svého života. Mučednictví je nejvyšší svědectví vydané pravdě víry.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

Z nauky Církve

Kristus přinesl sám sebe na kříži jako pravou a vlastní oběť.^[De fide]

Kristus nás svou smrtí na kříži vykoupil a smířil s Bohem.^[De fide]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.*

Foto: Pavel Mášek

Jak se žije rodinně s osmi dětmi?

Foto: Anton Frič

Je mi 36 let. Někdy si už připadám stará na to mít děti, připadám si nevykonná a někdy zbytečně nervózní. Ale každý čas má svůj smysl. Teď, když čekáme deváté dítě a mně není dobře nebo jsem unavená, myslím především na ně, že je potřeba se s ním sžít, když máme spolu vydržet v jednom těle ještě šest měsíců a potom spolu prožít i porod. S živým Ježíšem Kristem, který je stále vedle mě, a doufám, že jednou bude i ve mně, jak o tom mluví svatý Pavel (srov. Gal 2,20 – pozn. redakce), je život nádherný, i když je těžký. Když už já nemůžu, přijde pomoc z druhé strany. Dostane sílu manžel nebo děti začnou víc pomáhat. Mám zkušenost, že Bůh dává vždycky tak akorát. Aby člověk byl v nejistotě a musel se opravdu spolehnout na Boha. Je to tak, ať jde o fyzickou sílu, čas, nebo peníze.

„Jak to zvládneš?“

Mnoho lidí se mě ptá: „Jak to zvládáš? Já mám jedno (nebo dvě) děti a nejsem schopná to zvládnout.“ Já jsem si uvědo-

Mám zkušenost, že Bůh dává vždycky tak akorát. Aby člověk byl v nejistotě a musel se opravdu spolehnout na Boha. Je to tak, ať jde o fyzickou sílu, čas, nebo peníze.

mila jednu věc. Kdo vlastně chce po člověku, aby něco zvládl? Nejdřív rodiče, učitelé, také mnohdy člověk sám, později partner, šéf v práci atd. Ale Bůh? Chce po mně, abych něco zvládla? Zjistila jsem, že nároky klade jen tento svět a člověk, aby byl úspěšný, se je snaží všemi silami plnit. Já jsem úplně stejně zjistila, že moje osobní nároky na sebe, manžela a ostatní nebyly splněny ani s prvním dítětem. Bylo ale překvapující, že i když dětí přibývalo, neznamenalo to automaticky víc starostí, víc nervů, víc peněz... Ať jsme měli peněz tolik nebo tolik, vždycky se utratily úplně

všechny a zároveň jsme nikdy neměli nouzi, že bychom neměli co jíst nebo co si obléknout nebo na čem spát.

Radostné očekávání sourozence

Děti se pokaždé těšily na nového sourozence, chtěly pomáhat a také se to naučily. Mít malé dítě v rodině, to je obrovské požehnání. I ti starší nebo ti, kteří se až tak „nepotřebují“ mazlit, navazují s naším nejmenším velmi něžný vztah a vyhledávají fyzický kontakt s ním. Když přijdou ze školy a je tam malé miminko v košíčku,

Když si chci hrát, vždycky se někdo najde. Dneska v noci se mi zdál strašidelný sen, vlezla jsem si za Klárkou a byla jsem ráda, že nejsem sama. Pomáháme si. Ráda se starám o ty malý. Nepříjemné je, že ti starší už lezou do puberty a jsou často na mě protivní a malí mi zase chodí na bonbóny.

Katuška, 8 let

Foto: Flickr, macattck

V čem jsou výhody a nevýhody, že mám tolik sourozenců?

Foto: Flickr, Wavy1

V poslední době jsem často hlídal Karolínku a myslím, že jsem se hodně naučil. Když jsem ale potřeboval vystřídat, vždycky se našel někdo, kdo byl ochotný. Na Kláře mi vadí, že mě otravuje, a Káťa je urážlivá, ale někdy mi i pomáhá. S Josefem si někdy rád hraju, ale někdy mě otravuje.

Jakub, 11 a 1/2 roku

Foto: Flickr, kevinbooley

Myslím, že výhoda je, že nemáme moc peněz a nemůžeme si koupit všechno, co nás láká. Tím, že je nás hodně, učím se vycházet s lidmi, a to mi potom pomáhá třeba ve škole se spolužáky. Mám si s kým hrát. Rád učím Karolínku různé věci. Nemám rád, když se starší bratr chová povýšeně a mlátí mě. Taky mě bolí hlava, když malé děti brečí a vztekají se.

Jozífek, 9 a 3/4 roku

Foto: Flickr, Anusca76

prvně běží k němu a laskají se s ním. Když potom děťátko povyroste, samo už spěchá po kolenou nebo později běží uvítat každého ke dveřím. Když se děti takto navzájem přijímají, musím říct, že jsou to pro mě skoro nejkrásnější chvíle. Samozřejmě, je mezi nimi i rivalita, zvláště mezi syny, a často musíme řešit i velmi vážné konflikty. Nejstarší dceři Kláře bude po prázdných

13 let, synovi Jakubovi 11 a půl, Josefovi bude po prázdných 10, Kateřině osm, Kristýně šest, Janovi bude pět let, Jiřímu tři roky, Karolíně půldruhého roku a v prosinci čekáme deváté miminko.

Ta pestrost!

Jsem vždycky velmi překvapená, jak ze dvou lidí může vzniknout tolik různých

povah. Každé z dětí je úplně jiné a já se nejprve snažím najít cestu, jak s ním komunikovat a jak ho vychovávat. Na každého platí něco jiného. Jednomu se stačí jen přísně podívat do očí a hned ví, že je zle. Na druhého nejlépe funguje vysvětlování, proč je lepší udělat tohle než tamto. Na dalšího nejvíc zabere plácnout ho přes zadek, aby se vzpamatoval z hysterického záchvatu, ▷

Foto: Ondřej P. Vaněček

Ať jsme měli peněz tolik nebo tolik, vždycky se utratily úplně všechny a zároveň jsme nikdy neměli nouzi...

hého takového, jaký je, a k jednotě, která bude duchovní i tělesná, prostě dokonalá. Tehdy jsem Mu uvěřila a po delším čase se opravdu stal zázrak. Znovu jsem se zamilovala do svého muže. Začala jsem si ho vážit, jak se umí domluvit s Bohem a Pán mu žehná, jak není lakomý a každému je ochotný nabídnout pomoc nebo že je ochotný kvůli rodině opustit práci, která nebyla vhodná, a hledat si jinou obživu.

a pak se s ním domluvit. Jiný potřebuje v tu chvíli obejmout, aby mu došlo, že já nejsem nepřítel... Často se to v konkrétních situacích různě kombinuje.

Byly i vážné krize...

Mám opravdu skvělého manžela, který ačkoli má časově náročnou práci, mě vždycky podpoří, a tím má u dětí velkou autoritu. Na děti si rád udělá čas a obdivuji ho, jak všechny zvládne vzít na kola, na návštěvu nebo na hřiště. Letos oslavíme 14 let svého manželství a musím říct, že je to opravdu asi nejkrásnější čas, který jsme za tu dobu spolu prožili. Museli jsme překonat vážné a těžké krize, kdy jsem se Boha ptala, jak vůbec mohl dovolit, abychom se my dva dali dohromady. ...že jsem viděla hned na začátku, že jsme oba sobci a že chceme využít toho druhého jen pro sebe... A samozřejmě jsme narazili. Tehdy nám velmi pomohlo, že jsem otěhotněla a objevil se tak někdo třetí, o kterého bylo nutné se postarat.

Další krize přišla asi po sedmi letech a vlekla se několik roků. V té době jsem

uvažovala o tom, jak u nás může vyrůst manželská jednota, když my dva nemáme nic společného. Každý jsme jiný, ba řekla bych i protikladný.

Zdálo se mi, jako bych seděla v nějakém zatuchlém starém domě a dívala se zavřeným oknem ven a venku byla nádherná příroda. Viděla jsem stromy, květiny, v dálce hory, pobíhající zvířata a uprostřed toho všeho cestu. Pán mi ukázal, že je možné vyjít ven, vydat se na cestu a objevit krásu manželství tak, jak to myslil On od počátku. Ukázal mi, že On bude tím, kdo mě přivede až k té krásě lásky, která si neklade podmínky a miluje dru-

Radostné očekávání, co přinese budoucnost

Bůh nám opravdu pomohl a my procházíme tou nádhernou přírodou, stvořenou z lásky k nám, a kocháme se. Byli jsme moc obdarováni, a přece víme, že to ještě není konec, že Bůh má stále nová překvapení. Například to, že jsme teď společně jako rodina pocítili volání jít na misie, mě naplňuje radostným očekáváním a touhou po tom plnit Boží vůli.

Marie ■

...a po delším čase se opravdu stal zázrak. Znovu jsem se zamilovala do svého muže.

Foto: Flickr, eibSF

Foto: Flickr, Shattered Infinity

Škodí všem, ale nejvíc dětem

Po přečtení několika příběhů lidí a článku vídeňského kardinála Christopa Schönborna o rozvodech a o jejich vlivu na děti a na ty, kdo zůstali bez partnera (viz *Milujte se!* č. 14, str. 52–56), mě napadlo, že bych měl také přispět svým příběhem.

Nadějný začátek

Byl jsem pokřtěn v roce 2002 ve svých 33 letech. Před tím jsem dost pil a nebylo se mnou lehké žít. Díky Bohu jsem s tím dokázal přestat čtyři měsíce před křtem, a to úplně. Moje víra v Boha ovlivnila celou mou rodinu a postupně jsme byli pokřtěni všichni. Dvě dcery ve stejném roce jako já a manželka se synem o rok později. Prvních pár let jsme, myslím, žili radostně z víry.

Snadnější cesta?

Postupem času se do našeho života vloudil blud o reinkarnaci (převtělování)

Začali jsme si žít každý svým životem.

a všichni kromě mě tomu uvěřili, protože život s Pánem má své nároky... Začali jsme mít doma neshody v názorech a začali jsme si žít každý svým životem. Já jsem zůstal u Církve, zatímco do rodiny se začal přes děti dostávat i buddhismus a syn se vážně zajímal o satanismus, a snad k nim i vstoupil. Manželka se mnou přestala dokonce sdílet lože, protože už jsem prý nebyl mužem, kterého miluje.

Po šesti letech od mého křtu mi žena oznámila, že našla člověka, se kterým chce strávit zbytek svého života, a se mnou že se rozvede a odstěhuje se. Dětem dá vybrat, s kým chtějí být, ale ona že odchází.

Na cestě ke dnu

Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat, a začal jsem rozumět těm, kdo rezignovali a začali pít anebo skončili se životem.

Když se o rozvodu dozvěděla nejmladší, tehdy čtrnáctiletá dcera, utekla z domova a museli jsme požádat policii o pomoc při hledání. Našli ji ten den krátce před půlnocí – opilou a v cizím oblečení. Než se manželka odstěhovala, opila se dcera ještě jednou. U rozvodu byla nejmladší dcera přidělena do výchovy mě a starší dcera šla s matkou. Syn už byl tehdy plnoletý a nebydlel s námi.

Já jsem se také vrátil k alkoholu, ale zatím jsem se neopíjel. Ze začátku mi to dost pomáhalo, protože jsem často prožíval beznadějnost a můj život postrádal smysl. Dnes už vím, že Bůh by mi tehdy jistě pomohl, kdybych ho pustil do svého srdce a neživil tam jen bolest...

Nic nezvládám

S dcerou jsme tedy zůstali sami a žili jsme dost odděleně. Protože jsem do 17 hodin pracoval, nemohl jsem na ni dohlédnout. I když jsem se snažil, abychom se doma setkávali, nechávala mi vzkaz, že je venku a kdy přijde, a vypínala si telefon, abych jí nekazil náladu. Přicházela ▷

Foto: Flickr, forzagaribaldi

domů stále později a všechny společně naplánované víkendové aktivity nakonec negovala. Co také se mnou, když viděla, že se stále trápím.

Jednoho dne mi volali z nemocnice, že mají podezření, že jim přivezli mou dceru, jestli bych to mohl potvrdit. Byla to ona.

Ležela na kapačce, úplně opilá. Seděl jsem u ní a uvědomoval jsem si, jak na ni nestačím. Najednou se vymrštila, posadila se na posteli a začala na mě plivat. Oči měla vytřeštěné a bylo vidět, že vůbec neví, co dělá. Sestra mi kladla na srdce, že musí ležet. Snažil jsem se ji položit, ale měla

Rozvod dokáže člověka zlomit a je nabídkou zlému duchu, aby mohl konat své dílo na těch nejobolavějších místech.

Foto: Flickr, TexasDarkHorse

velkou sílu. Vždycky když jsem ji přemohl, hned si zase sedla a plivala. Po několika těchto cvičeních padla vyčerpaná a usnula. Rozhodl jsem se, že ji svěřím do výchovy manželce. Ta se tomu nebránila a přijela si ji vyzvednout.

Vše jsem vzdal

Mnohokrát mi dcera volala, ať si ji vezmu zpátky, a já jsem postupně mēkl. Pak jsme jeli spolu na dovolenou a tam mě přemluvila a vrátila se ke mně. Podmínkou bylo, že se odstěhuje z Prahy, aby se dostala z dosahu party. S tím ráda souhlasila. Tehdy jsme si našli byt 60 kilometrů od Prahy a společně jsme plánovali nový život.

Asi za měsíc mi volali ze školy, že je dceři špatně, jestli si ji mohu přijet vyzvednout. Omluvil jsem se v práci a jel jsem do školy. Dceru jsem našel opilou na dívčích záchodech – ležela na podlaze a nemohla ani mluvit. Tehdy jsme už balili na stěhování, ale když jsem přinesl dceru ze školy domů, zavolaal jsem ženě, že se vše opakovalo a že se vzdávám. Ještě ten den jsem jí sbalil věci a odvezl ji k manželce. Pak přišla samota, prázdný byt... Musel jsem se přestěhovat do malého městečka, protože můj byt v Praze už byl papírově prodaný. Dal jsem v práci výpověď a čekal na datum stěhování.

Vše utopit v alkoholu

Tehdy jsem se začal opijet. Zatím tak dvakrát do měsíce. Po každé zpovědi jsem se rozhodoval s tím přestat. Nikdy jsem to ale bez alkoholu nevydržel úplně a intervaly, kdy jsem byl opilý, se zkracovaly. Brečel jsem nad tím, jaký jsem slaboch, a dával jsem si jedno předsevzetí za druhým, že budu opatrnější. Po lednové zpovědi se mi podařilo abstinovat asi dva měsíce, ale pak to šlo rychle z kopce. Chodím ke zpovědi jednou za měsíc a někdy i častěji. Od dubna jsem měl stavy, že když jsem šel v obchodě kolem alkoholu, pro který jsem tam nešel, začal jsem se třást a stěží jsem opouštěl oddělení s alkoholem. Když jsem nekoupil, začalo být mi špatně, že jsem se musel vrátit a koupit. Pak už jen stačilo se napít a bylo dobře – zdánlivě dobře. Modlitba se začala vytrácet, ale ve chvílích, kdy jsem třeba den nepil, mi vracela světlo. Plně jsem si uvědomoval, jaké jsem propadl závislosti, ale už s tím nešlo nic dělat. Neměl jsem vůli ani sílu. Začal jsem chodit ke zpovědi k různým kněžím, takže ani náš kněz tehdy neměl tušení, v čem se plácám. Pil jsem sám doma, takže ani okolí netušilo, co se děje. Styděl jsem

Foto: Ondřej P. Vaněček

se za sebe. Za to jakým jsem Kristovým svědkem. Byla mi hanba.

Medjugorje

Měl jsem veliké štěstí. Byl jsem pozván na festival mládeže na poutní místo do Medjugorje. Tam jsem viděl svou poslední šanci k záchraně. Tři dny před odjezdem do Medjugorje jsem se neopíjel, ale byl to veliký boj. Byl jsem rozhodnutý jít v Medjugorji ke zpovědi, ale stále jsem necítil tu pravou lítost s předsevzetím, protože už jsem věděl, že přestat není v mých silách. Chodili jsme po tamních kopcích, účastnili jsme se programu a modlili se. Já jsem moc prosil o pravou lítost a pomoc. Přišlo to, Bůh si mě připravil. Vyšel jsem dřív než obvykle na odpolední program s tím, že se vyzpovídám u prvního kněze s tabulkou, že zpovídám česky, na kterého narazím. Předem mnou byli asi tři mladí lidé, ale kněz zpovídal tak důkladně, že jsem se dostal na řadu až za jednu a půl hodiny. Několikrát se mi v nitru ozvalo: „Tak půjdeš jindy, přece tady nebudeš stát!“ Nedal jsem se zviklat a vydržel jsem. Začal jsem líčit svůj příběh a knězi to bylo jasné. Řekl mi, že je to démonické, že nejsem posedlý, ale že

vliv ďábla je neoddiskutovatelný, že mě chce zničit a postupně mě zbavuje svobody. Poprosil mě, abych upřímně litoval, že on sám se bude za mě modlit. Vstal, položil mi přes hlavu štolu, modlil se –

*Dnes už vím, že
Bůh by mi tehdy
jistě pomohl,
kdybych ho pustil
do svého srdce
a neživil tam jen
bolest...*

česky i latinsky... Strašně se mi motala hlava. Pak to skončilo. Podal mi ruku, mile se usmál a popřál mi hodně štěstí. Já jsem nemohl popadnout dech a hrozně se mi tráslly nohy. Pak jsem vykonal uložené pokání a stále děkoval Bohu. Bylo to před více než třemi měsíci – a já jsem čistý od alkoholu. Nemám žádné nutkání se napít a můj život má nový smysl a cíl. Bůh je Lásky a mé srdce je už znovu téměř celé Jeho. Věřím, že jednou bude úplně celé Jeho. Modlím se za to a věřím.

Brána, kudy prochází zlo

Psal jsem to proto, abych se s vámi rozdělil o svou zkušenost, o čem může být rozvod jak pro dítě, tak pro rodiče bez partnera. Rozvod dokáže člověka zlomit a je nabídkou zlému duchu, aby mohl konat své dílo na těch nebolavějších místech.

Jaroslav ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Manželství není ustanoveno lidmi, ale Bohem.^[Sent. cert.]

Manželství je pravá a vlastní svátost, ustanovená Kristem.^[De fide]

Účelem manželství je vytvoření společenství lásky ke vzájemné pomoci, k plození a výchově dětí.^[Sent. cert.]

Podstatnými vlastnostmi jsou monogamie a nerozlučnost.^[Sent. cert.]

Každá platná manželská smlouva mezi křesťany je sama sebou svátostí.^[Sent. cert.]

Svátost manželství dává manželům posvěcující milost.^[De fide]

Co říká katechismus

Může se stát, že jeden z manželů je nevinnou obětí rozluky prohlášené podle občanského

zákona; ten se pak neprohřešuje proti mravnímu příkazu. Je totiž značný rozdíl mezi manželem, který se upřímně snažil zůstat věrný svátosti manželství, a přesto je nespravedlivě opuštěn, a mezi tím, který svým těžkým proviněním zničí kanonicky platné manželství.

Nemravná povaha rozluky vyplývá i z nepořádku, který vnaší do rodiny a do společnosti. Takový nepořádek působí vážné škody: manželovi (manželce), který byl opuštěn(a); dětem, zraněným odloučením rodičů a často jimi navzájem přetahovaným; společností, pro kterou je svými nakažlivými účinky opravdovou sociální ranou.

Srov. *Katechismus katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2001.*

Fotografie: Miroslav Látnovíc

P. Marián Kuffa

Netušil jsem,

že budu knězem

P. Marián Kuffa se věnuje prostitutkám, alkoholikům, narkomanům... Několik kilometrů od Popradu, v obci Žakovce, kde působí, se mu pro ně s Boží pomocí podařilo postavit azylový dům, ve kterém společně s nimi žije.

Jak se z horolezce Maroša stal farář Maroš?

Netušil jsem, že budu knězem. Kdybych to věděl předem, připravil bych se na to. Plánoval jsem dceru a ženu. Vyjednával jsem s Ježíšem, že prvním dítětem musí být dcera. Zajímaly mě „nekněžské“ věci

– koně, pušky, karate a horolezectví. Chtěl jsem bydlet na kraji lesa a pracovat v horské službě. Měl jsem plán A. Dostal jsem plán B. Později jsem zjistil, že B je pětihvězdičkové A. Přijmeš Boží plán a tiše žasneš. Teprve tehdy může být člověk šťastný. Ptej se, poslouchej, připravuj se. Bůh ti ukáže. Byl by to krutý Bůh, kdyby nás volal k zodpovědnosti a nevěděl bys, co máš dělat.

Potom přišla přelomová chvíle – váš pád z Gerlachovského štítu z výšky 2000 metrů. Padal jste dvacet metrů.

Dostal jsem se do popradské nemocnice. Obcházel jsem pacienty s otázkou: Vždyť já jsem mohl být mrtvý! Řekněte mi, proč jsme zde? Mysleli si, že jsem dostal úder do hlavy. Nedal jsem se. Proč

se pachtíme a pospícháme? Co z toho, že umím pojmenovat všechny rostliny a stromy latinsky, když neznám odpověď na tuto otázku.

Dnes ji už znáte?

Znám. Jsme tu proto, abychom maturovali z jediného předmětu. Je jím láska. Známký jsou jen odmaturoval a neodmaturoval.

Přijmeš Boží plán a tiše žasneš. Teprve tehdy může být člověk šťastný.

Říkal jste, že vám stačilo maturitu na střední škole „vytrojkovat“. Jak se připravujete na tu z celého života?

Kéž Pán Bůh dá, abych odmaturoval. Co nejlépe. Nejdůležitější není výsledek, ale zápas. Hodnotí se snaha a láska.

Může se i kněz zamilovat? Nebo potom už nemůže být knězem?

Na toto samé se mě ptaly spolužačky z gymnázia na setkání po dvaceti pěti letech. „Maroši, proč jsi se neoženil? Ty jsi nebyl nikdy zamilovaný?“ „Jasně, že byl.“ „Do koho?“ Nedaly mi pokoj. „Nemůžu vám to říct, je tu mezi vámi.“ Dostaly to ze mě. Takovou reakci jsem v životě neviděl. Rozplakala se a rozesmála zároveň: „Maroši, proč jsi mi to nikdy neřekl?“

„Styděl jsem se jako kůň, co chceš od takového sedmnáctiletého kluka.“ Jako sedmnáctiletý bych tenkrát zapřel i nos mezi očima. Všichni ztichli.

„Víš, ale já tě mám stále rád!“

„Ale vždyť ty jsi kněz!“

„Ano, ale vždyť mít rád není hřích! Bože, když je toto hřích, tak všechno farářské vysvlékám a jdu pryč! Víš, já tě mám stále rád. Příští rok to bude třicet let, co se za tebe každý den modlím. Každý večer se modlím k tvému andělu strážnému, aby tě dovedl do nebe.“

Přišla se za mnou podívat i s manželem a dospívajícími dcerami na faru. Bylo to pro mě těžké. Toto mohly být moje dcery. Rozhodl jsem se pro kněžství ne proto, že jsem nenáviděl děvčata, ale proto, že jsem dal přednost Bohu. Mít

Foto: Flickr, D.Clow - Maryland

rád je podstata křesťanství. Neznamená to okrást, ale obohatit. Ani v myšlence jsem se jí nikdy nečistě nedotkl. Řekl jsem to i kardinálovi Meisnerovi, až mu poskočilo solideo.

Pán Ježíš přece řekl: Milujte se navzájem... Někteří smyslníci říkají: on to

„Maruško, modlíš se za muže?“

tak chtěl. Jenže on tam nedal tečku! Řekl: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Tečka.

Modlitba tedy může být také projevem postoje „mám tě rád“?

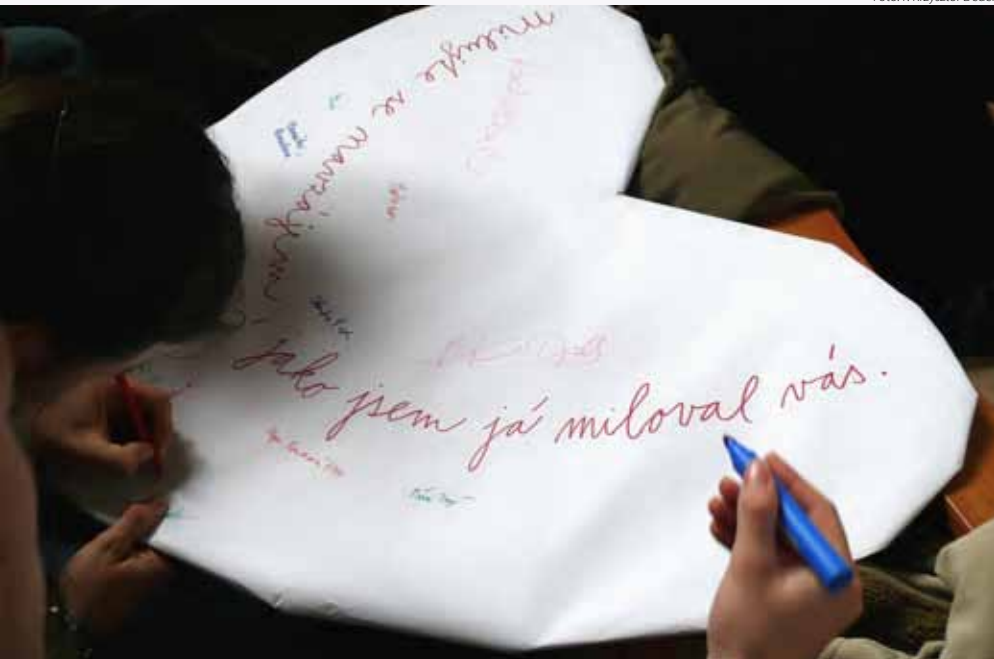
Určitě. Vždy to připomínám především děvčatům. Mé tetě, ještě jako dvanáctileté, pan farář řekl: „Maruško, modlíš se za muže?“ Ona se urazila. Potom začala přemýšlet, co když má ten kněz pravdu. Kolik roků se připravuje kněz na kněžství? Šest, a to jen v semináři. Kolik se připravuje otec? Být dobrým otcem je to samé, jako být dobrým knězem. Říkám těm děvčatům: „Tvůj manžel už žije. Možná je v 8. B, možná v 9. B, hraje hokej nebo fotbal... Za šest let už můžete být svoji. Ať je to tajemství mezi tebou a Bohem.“

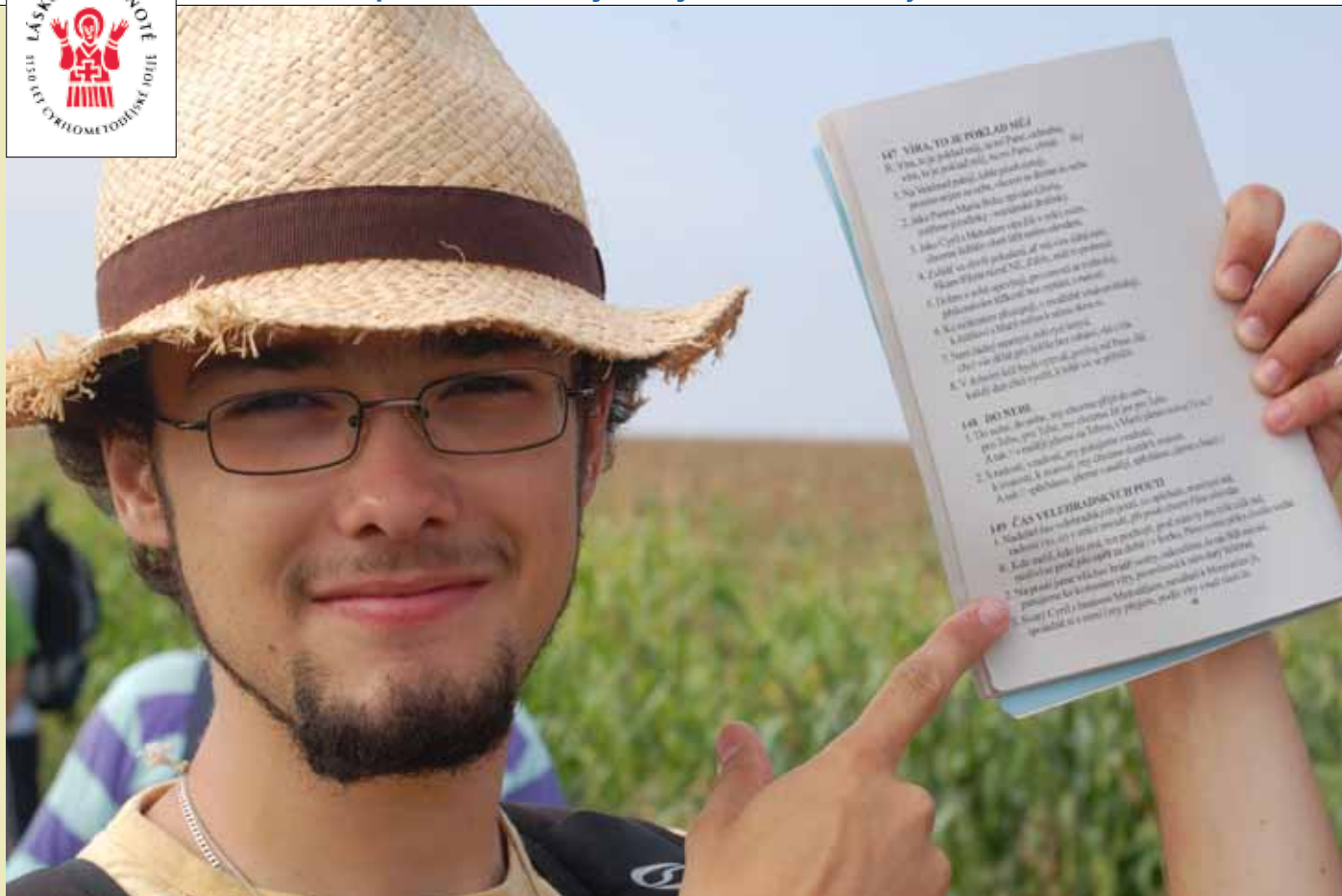
Martin Ližičiar ■

(napsáno pro Katolícke noviny,
www.katolickenoviny.sk – zkráceno,
dokončení příště)

Rozhodl jsem se pro kněžství ne proto, že jsem nenáviděl děvčata, ale proto, že jsem dal přednost Bohu.

Foto: P. Krzysztof Dedek

PŘEDÁVÁNÍ VÍRY VE TŘECH BODECH

Svatí Cyril a Metoděj předávali našim předkům dar víry. A podařilo se jim to! Jak to dělali? Můžeme se to od nich naučit?

Jednoduchá osnova ve třech bodech

Velmi jednoduchou osnovu „jak to dělali“ nabízí preface (uvozuje eucharisticou modlitbu, začíná slovy „Pán s vámi“ a končí zpěvem „Svatý, svatý...“) při mši svaté o jejich slavnosti. Říká se v ní: Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho jsi dal své církvi svatého Cyrila a Metoděje (a nyní to přijde – jsou to takové tři body):

- aby pro ni žili,
- aby ji vyučovali slovem i příkladem,
- aby jí pomáhali svou modlitbou.

Jsem přesvědčen, že v těchto třech bodech je tajemství jejich úspěchu. A nejen jejich, ale i mnoha dalších. Možná jste si všimli, že podobný text je i v preface, když slavíme nějakého jiného světce – učitele Církve...

1. Žít pro druhé

Opravdu pro druhého žít, to je základ. To dělá například i většina rodičů a prarodičů pro své děti a vnuky. To by měl dělat i kněz pro svou farnost. Je-li ten druhý jen „objektem“ mé evangelizace, ale nežiji pro něj, dar víry předat nedokážu. Také svatý Cyril a Metoděj pro naše předky skutečně žili. Ale nezůstali jen u toho!

2. Vyučovat slovem i příkladem

Oni také vyučovali víře. Dělali to slovem – jak mluveným, tak dokonce i psaným. Dělali to s velkou vynalézavostí a neúnavně. A jejich život byl přitom živou ilustrací jejich slov. Byl v souladu s tím, co učili svými slovy. Učit víře slovem i příkladem je těžké – ale nezbytné. Oni to dělali. Ale ani u toho neskončili...

3. Pomáhat svou modlitbou

Za ty, kterým toužili předat dar víry, se modlili. Ani kdybychom se pro druhé „rozkrájeli“, nedosáhneme ničeho, budeme-li stavět jen na sobě, na svých schopnostech. Víra je Boží dar a je třeba ho druhým vyprosit.

Všechny tři body!

Tajemství úspěchu je právě v propojení těchto tří bodů. Pokud by totiž cokoliv z těch tří důležitých věcí chybělo, chybělo by něco velmi podstatného. A pozor – bod 2 má dvě důležité části: slovem i příkladem...

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Foto: 2x Pavel Mašek

Tajemství úspěchu je právě v propojení těchto tří bodů.

Myšlenky o naději

Naděje je paprsek, který spojuje nebe se zemí. Vstupuje otevřeným oknem víry a zprostředkovává teplo lásky.

- Naděje je podobná pohledu na zataženou noční oblohu, který nahmatává hvězdy, které tam zavěsil Pán a Bůh. Ten pohled o nich jasně ví, i když zrovna nejsou vidět.
- Jeden z mých prvních závodů v orientačním běhu skončil tím, že jsem se beznadějně ztratil v lese. Bylo mi tenkrát asi osm let. Pro takové dítě to byla dost děsná zkušenost. Pamatuji si, jak jsem běžel, šel a zase běžel pořád dopředu. Dnes vím, že jsem se tím vzdaloval od cíle, ale zároveň díky tomu, že jsem se nezastavil, narazil jsem na silnici, kde mi zastavilo auto, které mne dovezlo zpátky. Nikdy nepřestávám jít, i když nemáš naději.
- Co to znamená být poutníkem naděje, co znamená jít cestou naděje? Znamená to nepřeceňovat současné starosti ani radosti. Nepovažovat se za střed světa a nedomnívat se, že věci nemohou být ani lepší ani horší. Být pevně nohama na zemi, ale mít

*Dobry řidič
nekouká těsně
před kapotu, jeho
pohled je upřen
víc dopředu...*

pohled upřený dopředu k nebeskému horizontu.

- Jdi životem tak, jako když dobrý řidič řídí auto. Nekouká těsně před kapotu. Jeho pohled je upřen mnohem víc dopředu, ale zároveň se nemůže stát, aby něco před svým vozem ztratil ze zorného úhlu.
- Domníváš se, že nemáš naději. Je to myslím tím, že si ji představuješ jako klidnou usměvavou paní stojící na hlavě hadovi, tak jak to často

vidíme při zobrazení Panny Marie. Víš, ale naděje, kterou máš teď prožívat, se snad víc podobá zpotenému muži s krumpáčem, který s prachem v očích, uších i ústech kope tunel, aby se dostal ze zajetí.

*Z knihy P. Martina Sedloně OMI
„Poutníkem naděje“* ■

Knihu a řadu dalších titulů je možné objednat v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. – 44 stran, doporučený příspěvek na tisk je 10,- Kč (viz www.amims.net nebo objednávací kupon níže)

Foto: Flickr, BrittneyBush

objednávkový kupon

Vaše adresa:	PSC:	Podpis:	
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů	
Sedloň: <i>Poutníkem naděje</i> (myšlenky o naději; formát 21 x 12 cm, 40 stran, 10 Kč)			
Sedloň: <i>Doprovázení</i> (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21 x 12 cm, 44 stran, 10 Kč)			
Dunda (ed.): <i>Tak kázal Vianney</i> (10 kázání; formát A5, 72 stran, 15 Kč)			
Dunda (ed.): <i>Jak kázal Vianney o svaté zповědi</i> (dalších 10 kázání; formát A5, 68 stran, 15 Kč)			
Dunda (ed.): <i>I tak kázal Vianney</i> (dalších 9 kázání; formát A5, 68 stran, 15 Kč)			
Dunda (ed.): <i>Promluvy sv. Jana Marie Vianneye</i> (21 promluv ; formát A5, 60 stran, 15 Kč)			
Dunda (ed.): <i>Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye</i> (formát A5, 36 stran, 10 Kč)			
Richter (ed.): <i>Zajed' na hlubinu</i> (z myšlenek Jana Pavla II.; formát A5, 56 stran, 15 Kč)			
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; formát A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl: II. díl:	
Soukop: <i>Velký náčelník dává Základní kurz křesťanské nauky</i> (formát A5, 60 stran, 15 Kč)			

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu
**A.M.I.M.S.,
Římskokatolický farní úřad,
671 03 Vranov nad Dyjí 20**
(je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384).
Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

**Asi 70 dalších publikací
najdete na www.amims.net!**

Bud' vůle tvá...

Jednou mi kdosi řekl: „Vy se nebojíte modlit Otčenáš? Vždyť je tam prosba: Bud' vůle tvá. Copak víte, co si může ten Bůh vymyslet?“

Bůh je otec, a proto vždy sleduje naše dobro. Můžeme mu zcela důvěřovat. Nelze ovšem očekávat, že bude jednat podle našich představ. Skutečnost, že Bůh je náš otec, musíme prožívat v celé její pravdivosti. Žádný opravdu milující táta nesplní dětem každou nerozumnou prosbu, ale jen tu, která je pro jejich dobro. Ani nekazí děti tím, že by jim dával věci bez jejich vlastní námahy.

Tak i Bůh jako otec sleduje naše věčné dobro a může někdy chtít i to, co mu vyčítáme, nad čím naříkáme, proti čemu protestujeme, co pro bolest odmítáme. Jak žít vztah k otci nás učí Panna Maria, když říká: „Ať se mi stane podle tvého slova.“

A Bůh nám říká jako Panně Marii: „Neboj se. Já, všemohoucí Bůh, jsem s tebou. I když nerozumíš, i když trpíš, věř mi a nalezněš pokoj srdce.“

Mons. Jiří Mikulášek (Kde by se vzalo to dobro. Cesta; Brno, 1999.) ■

Jak Bohu vyjít vstříc?

Kdysi jsem viděl film *Kde roste červené kapradí* a dodnes si pamatuji jednu scénu, v níž se chlapec Billy, který si přeje lovecké psy, svěřuje dědečkovi:

„Dědečku, myslím, že mě Pán Bůh nemá rád.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože už se tak dlouho modlím, aby mi dal lovecké psy – a pořád nic.“

„Myslím, že bys pro to měl udělat něco i ty.“

„A proč mi je Pán Bůh nedá sám?“

„Protože by to nebylo dobré pro tvůj charakter.“

„Já nechci charakter, já chci psy!“

„Když chceš, aby ti je Bůh dal, musíš mu nějak vyjít vstříc.“

„Hmmm – a jak?“

„No, na to už musíš přijít sám...“

Billy přemýšlel a za čas na to opravdu přišel. Začal pomáhat, kde mohl, strádal penízky a nakonec si koupil krásná štěňata, po nichž tak dlouho toužil.

Když se za něco modlíme, přemýšlejme i my: Jak Bohu vyjít vstříc?

Mons. Jiří Mikulášek (Kde by se vzalo to dobro. Cesta; Brno, 1999.) ■

MILOSRDNÍ BRATŘI

Hospitálský řád sv. Jana z Boha (Ordo Hospitalarius S. Joannis de Deo) je společenství laických bratří zasvěcených službě nemocným.

„*Per corpus ad animam*“ – „*Tělem k duši*“. Toto heslo je naplňováno svědeckými službami trpícímu a nemocnému bližnímu, jak k tomu vyzývá sám Ježíš Kristus. Kromě tří obvyklých slibů života čistoty (celibátu), chudoby a poslušnosti, bratři skládají ještě čtvrtý slib hospitality – péče o nemocné.

Celosvětově působí náš řád v 50 zemích na všech pěti kontinentech a provozuje okolo 400 center. Naše pomoc se neomezuje pouze na nemocné a nemocnice – máme též mnoho center pro mentálně postižené, invalidy, přestárlé, lidi bez domova a také centra pro závislé na drogách. Zakládáme střediska s paliativní medicínou, věnujeme se péči o nemocné s AIDS, s Alzheimerovou chorobou, v našich nemocnicích neprovádíme potraty, budujeme baby-boxy, věnujeme se propagaci etických a morálních hodnot.

Více na www.milosrdni.cz

Kontakt

Hospitálský řád sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři
Václavská 7, 639 00 Brno, tel./fax: 543 165 319, e-mail: info@milosrdni.cz

Zasévání hořčičného zrnka

Polední zvonění

Blíží se poledne. Tak co? Přijde náš zvoník? Z ústavu sociální péče pro mentálně postižené to má deset minut cesty. Rychlé snědění oběda není pro Honzu problém... Už přechází lávku. Vystupujeme spolu 74 schodů ke zvonu. Otvíráme okenice, ať Lobendava slyší! Scházím zpět do kostela k modlitbě Anděl Páně. Ve chvíli ticha vyslovuje i Honza svou prosbu. Ještě před rokem a půl Ježíše neznal. A tak se snažíme být trpěliví s jeho někdy nepravidelným docházením. I my „zdraví“ známe nástrahy lenosti...

Kam nás Bůh přivedl

Na faře v severních Čechách, v místech, o jejichž existenci jsme neměli tušení, jsme se ocitli po různých životních cestách i blouděních. Jistě znáte i vy ten překvapivý pohled, když se podíváte na cesty, po kterých vás Bůh vedl, a zůstanete stát plni úžasu a vděčnosti před Tím, který to všechno celou dobu řídil, ač se vám mnohdy zdálo, že jste ztratili směr...

Naše manželství probíhalo jednou bouřlivě, jednou pokojně, jak to asi všichni manželé zažívají. Stále se však jako červená nit objevoval hlad po něčem, co nám scházelo. Oba jsme sice

čerpali ze svátosti manželství, z života s Kristem a v Církvi, ale ten hlad trval. Každý z nás měl jakousi svou cestu za Pánem. Ale jak je spojit? Důležitým momentem byla pro nás dovolená prožitá v klášterní ubytovně mnichů cisterciáků. Odtamtud jsme si odvezli „suvěnýr“, Řeholi svatého Benedikta. Až doma jsme zjistili, jaký poklad jsme získali. V Řeholi jsme našli SPOLEČNÉ uchvácení – oba nás nadchla myšlenka pravidelnosti a vytrvalosti v modlitbě i práci.

Pán nás vedl po krůčcích, až jsme se ocitli před otcem biskupem v litoměřické diecézi. Dali jsme se mu k dispozici tam, kde nás bude potřebovat.

Kostel Navštívení Panny Marie v Lobendavě

Nevěděli jsme, jak pochodíme – přijetí a porozumění, se kterým jsme se setkali, jsme vnímali jako zázrak.

Lobendava

Nakonec jsme byli vysláni do nejsevernějšího cípu republiky. Dnes tu žijeme jeden a půl roku. A co je tedy naším cílem – povoláním? Jedním slovem by se dalo

Zvoník Honza

Foto: 2x archiv autora

*Nakonec jsme
byli vysláni
do nejsevernějšího
cípu republiky.*

řít, že misie. Snažíme se s pohledem upřeným na Krista vnášet do těchto míst život, a to obyčejným úsilím začlenit se do obce a šířit radost z žitého evangelia. Je to prostý, ale natolik vznešený úkol, že není možné žít ho ze svých sil a schop- ▶

ností, podobně jako žádné jiné povolání v Církvi není možné žít jen z lidských sil. Proto je to zároveň cesta plná hledání, dobrodružství, trnů i růží.

Ora et labora

Naším heslem zůstává benediktinské „ORA ET LABORA“ (modli se a pracuj). Každodenní snaha o pravidelnou modlitbu, práce u hospodářských zvířat, v kostele a okolo něj i kolem fary a přilehlých kaplí. Přitom můžeme být stále k dispozici potřebám lidí z vesnice i okolí. Snažíme se vytvářet společenství. Když totiž člověka zasáhne první Boží jiskřička, je třeba připravit prostředí vhodné pro zažehnutí plamene! Dvakrát týdně se před mší svatou scházíme s dětmi, mládeží a někdy i dospělými při biblické hodině, nacvičujeme písničky pro bohoslužby. Důležité je, aby u nás lidé, a hlavně děti a mládež, našli to, co často doma postrádají: přijetí, zázemí, společenství, a přátelství

...kdyby rodin žijících podobně, bylo víc.

Na výletě

„Společo“ – hudební program

Foto: 3x archiv autora

do nepohody. V průběhu roku pořádáme dílny, spolupracujeme s místními šikovnými lidmi, řemeslníky a umělci. Uspořádali jsme Tříkrálovou sbírku a roznášeli s dětmi požehnání po domech. Byli jsme překvapeni, jak mile nás lidé, kteří na tyto aktivity nebyli zvyklí, přijali.

Nezaslechli jste podobné volání?

Vidíme, že by bylo prospěšné a krásné, kdyby rodin žijících podobně bylo víc. Zatím ještě existuje mnoho volných far a dost mrtvých farností. Nejde ovšem o to vybrat si pěkné místo a faru, kde se vám bude líbit, ale o nabídnutí svých sil otci biskupovi tam, kde vás bude nejvíc potřebovat a kam vás vyšle.

Pokud jste manželé a cítíte ve svém srdci podobné volání k misijnímu nasazení pro Krista a Církev, rádi se s vámi seznámíme. Můžete nás i navštívit, vidět vše na vlastní oči. Nestojí to za pokus? Velice se těšíme.

Ivana a Martin Kerhartovi ■
martinkerhart@seznam.cz
 telefon: 731 402 538
 web: poute.eu/lobendava

Rodina na misiích

Foto: Ivana a Martin Křehaví

Foto: Ondřej P. Vaněček

Možná vás při četbě předcházejícího svědectví napadlo: Bylo by to i pro nás? A jaké předpoklady by měla mít rodina, která se vydá nezištně na misie na sever naší vlasti? Zeptali jsme se na to generálního vikáře Litoměřické diecéze P. Stanislava Příbyla.

Jaké předpoklady by měla mít rodina, která se vydá na sever, možná na nějakou volnou faru, jako „misionáři“?

Rodina, která by chtěla působit na severu Čech jako „misionářská“, by měla být především vnitřně pevná. Domnívám se, že ona „misionářská“ práce nespočívá především v nějaké činnosti, ale v bytí na místě. Na mnoha místech v naší diecézi se může snadno stát, že tato rodina bude široko daleko jedinou katolickou rodinou. Tato rodina musí unést, že bude považována za exotickou, na druhé straně může být někdy i terčem různých zlomyslností lidí,

Ochota nechat se Bohem vést a považovat za Boží vedení i na první pohled banální podněty...

kteří jsou plní předsudků. Vydržet, být světle a solí, to je první a nejdůležitější předpoklad. – Dále by tato rodina měla mít nápadité členy. Život z víry může být v dané oblasti jedinou „zájmovou činností“. Když se něco pro sousedy zorganizuje, udělá, když se pozvou, tento obyčejný lidský kontakt přinese časem otázky po smyslu pobývání daleko od center dění a následně otázky po víře jako motivu takového kroku.

S jakými úmysly by měla taková rodina přicházet?

Měla by přicházet s otevřeným srdcem a s nápady, ale ochotná nechat se přetvářet. Nejhorší by bylo, kdyby člověk přišel s nápady vymyšlenými u „zeleného stolu“ a ty vehementně prosazoval, aniž by je přizpůsobil situaci. Ochota nechat se Bohem vést a považovat za Boží vedení i na první

pohled banální podněty – to je asi ne důležitější úmysl, s ním by se mělo přicházet.

S jakými obtížemi by měli tito misionáři počítat?

Obtíže jsou všeho druhu. Kdo se chce mít dobře, musí zůstat doma za pečí. Na území naší diecéze nemáme nějaké připravené opravené fary na úrovni interhotelu, nejsou peníze, nejsou lidé, někdy už není ani energie něco nového začínat. Pokud se s tímto nepočítá, rychle přijde konec sil a znechucení. Na druhou stranu bych ale rád zdůraznil, že severní Čechy nejsou konec světa, ale naopak prostor s bohatou minulostí a velkými šancemi do budoucnosti. Takže – jako na celém světě – „všude chleba o dvou kůrkách“.

P. Stanislav Příbyl, generální vikář
Litoměřické diecéze ■

Vezmi Boha za slovo

*Jestliže nám dává
zaslíbení, očekává,
že se spolehne
na jeho plnění.*

jsem velmi nízký příjem. Pokaždé jsme s penězi taktak vyšli, a proto nebylo divu, že se na dílo Páně prakticky nikdy už nic nedostalo. Byli jsme si sice vědomi toho, že je to nesprávné, ale ať jsme jakkoli počítali, vždycky jsme nakonec měli málo peněz.

Jenomže právě tehdy jsme byli stále znovu konfrontováni se slovem z Malachiáše 3,10. Tak často uvázel můj pohled na tomto textu, zas a znovu. Usoudil jsem, že v tom má Pán svůj úmysl. Ale nebylo to se mnou tak snadné. Měli jsme sotva tolik, že jsme mohli žít. Jak by to dopadlo, kdybych z toho ještě deset procent odpočítal? Ne – to by bylo určitě nezodpovědné... A vůbec, co máme společného s Malachiášem, říkal jsem, a s jeho dobou? Ten patří našťásti ještě do Starého zákona a my dnes už nežijeme pod zákonem. A tak to šlo dál a dál. Pořád jsem s Bohem polemizoval. Nacházel jsem čím dál tím víc výmluv, jednu zbožnější než druhou...

Našťastí mi Duch Svatý nedal pokoj... Konečně jsem šel a přinesl s úzkostí a chvěním své desátky. Avšak na radost, která nás naplnila, když jsme vypsalí první peněžní poukázku, nikdy nezapomenu. Byli jsme tak šťastní, jako bychom znovu přišli k víře. Bylo to ohromné. Svůj příspěvek jsem poslal místnímu sboru a myslel jsem na to, že tímto darem někde jinde vzejde chvála Bohu.

Ale to nejslavnější teprve přišlo. Bůh totiž dodržel své slovo. Nevysvětlitelným způsobem jsme s penězi přece nádherně vyšli. A od té doby nám nepřestal žehnat. Vskutku okna nebes jsou otevřená dokořán. Skrze víru jsme poznali, že Bible, tato stará kniha, je Božím slovem. Jak to bylo vzácné, že jsme to i ve všedním životě mohli zakoušet.

svědectví z promluvy

P. Pavla Dokládala „Desátky“ ■

Na TV-MIS.cz je mnoho zajímavých materiálů. Občas jsem až udiven tím, co tam je možno nalézt. Velmi mě například zaujala promluva P. Pavla Dokládala nazvaná *Desátky* (titul číslo 516 www.TV-MIS.cz/titul.php?id=516)

o tom, jak je dobře vzít Pána Boha za slovo a začít mu velkoryse důvěřovat. Z této promluvy nabízím citované svědectví jednoho křesťana – nekatolíka, který udělal svou silnou zkušenost, která pro něj byla velmi obohacující. Není to výzva i pro každého z nás?
P. Marek Dunda

*Nacházel jsem čím
dál tím víc výmluv,
jednu zbožnější
než druhou.*

Bůh je všemohoucí. Jestliže nám dává zaslíbení, pak také očekává, že se spolehne na jeho plnění. Rád bych s tebou přemýšlel nad jedním starozákonním textem – Malachiáš 3,10. Bůh tu říká, že dáš-li mu desátky ze všech svých příjmů, otevře na tebe okna nebes a vyleje na tebe své požehnání. Asi ti vyvstanou v myslí námitky, ale jako odpověď na ně ti chci povyprávět něco ze svých zkušeností.

Když jsme svého času s manželkou začínali svůj společný život, měl

Foto: Jan Kees, Alie, Julia, Bo en Evi

Petr odlétal dříve. Domluvili jsme se, že ještě během prázdnin spolu někam vyrazíme – zřejmě na nějaký festival. Ze setkání jsme odjížděli jako přátelé.

Koncem léta jsme spolu začali chodit a to nám vydrželo dva roky. V srpnu 2010 jsme si udělili svátost manželství.

Na vlastní kůži jsme prožili, jak Bůh mění plány lidí. V jeho očích se opravdu musejí zdát velice pošetilé. Ani jeden jsme nezamýšleli hledat si v Austrálii partnera. Ani jednoho by tenkrát nenapadlo, že se za dva roky vezmeme...

Chystali jsme se na Světové dny mládeže v Madridu a plánovali větší dovolenou spojenou i s návštěvou Santiaga de Compostela. Už jsme se chtěli přihlásit, ale nakonec se ukázalo, že prožijeme společenství s papežem a poutníky z celého světa prostřednictvím televize z domova. Bůh to naplánoval jinak – čekáme miminko a to by asi tak únavnou pouť rozpálenými ulicemi Madridu neneslo dobře.

Naše setkání, seznámení, společné poznávání a následné manželství je pro nás darem Božím. Dostalo se nám ho právě díky Světovým dnům mládeže.

Zuzi a Petr Hladíkovi ■

Dostali jsme víc, než jsme čekali

V roce 2008 se konaly Světové dny mládeže v Austrálii. Byl to ten rok, kdy se zároveň konal Activ8, česko-slovenské setkání na Velehradě, protože Austrálie je daleko, a tak k protinožcům vyrazila nepočtená skupina 220 poutníků. Do Austrálie se letělo po několika skupinkách. V jedné z nich byli také Petr a Zuzka. Dva lidé, kteří se do té doby nikdy neviděli. On z Vysočiny, ona ze Severní Moravy...

Let trval asi 11 hodin, a tak byl prostor seznámit se a popovídat si. Letělo se přes noc a celé letadlo spalo. Nám dvěma se jaksi nechtělo, a tak jsme si dali drink, aby šlo povídání lépe.

Náš let, kde bylo asi dvacet českých poutníků, byl ubytován v jedné farnosti a prožíval dny v Austrálii společně. Vytvořili jsme velice pěknou skupinu lidí z celé republiky. Byl to úžasný čas strávený putováním, modlitbou, poznáváním Austrálie a poznáváním lidí. Během

těchto tří týdnů jsme byli stále spolu a měli možnost se dobře poznat. Vytvořilo se mezi námi silné pouto důvěry, díky kterému jsme se mohli jeden druhému otevřít. Prožili jsme na druhém konci světa úžasně dny zamilovanosti, kterou jsme si ani neuvědomovali.

Zuzi a Petr

Na vlastní kůži jsme si prožili, jak Bůh mění plány lidí.

Foto: archiv autorů

Foto: P. Kratochvíl / Dieřek

Neseme pečeť Otcovy lásky

Milí mladí lidé, Duch Svatý se v Církvi i dnes stále projevuje svou mocí a jeho plody jsou bohaté úměrně tomu, nakolik jsme schopni se otevřít jeho obnovující síle. Proto je důležité, aby ho každý z nás znal, navázal s ním vztah a nechal se jím vést.

Největší dar a nejvyšší svědectví

Zvu vás k tomu, abyste si povšimli, že Duch Svatý je nejvyšší dar, který Bůh člověku dává, dále je nejvyšším svědectvím jeho lásky k nám, která je konkrétně vyjádřena jako „ano k životu“, jímž Bůh chce obdarovat každé stvoření. Toto „ano k životu“ získává svou plnou podobu v Ježíši z Nazareta a v jeho díle

**Svatý Augustin
řekl: „Chceš-li
Ducha Božího,
musíš být
v Kristově Těle.“**

vykoupení, jímž navždy zvítězil nad zlem. Nikdy nezapomínejme, že Ježíšovo evangelium se právě v síle Ducha nikdy neredukují na pouhé slovní konstatování, ale chce se stávat „radostnou zvěstí pro chudé, propuštěním pro zajatce, navrácením zraku slepým ...“. A to se stalo v den Letnic, kdy se evangelium stalo milostí a úkolem Církve pro svět, jejím prvořadým posláním. I my sami jsme ovocem tohoto poslání Církve, které se naplňuje dílem Ducha Svatého. Každý si uvnitř neseme pečeť lásky Otcovy, nám darované v Ježíši Kristu, a touto pečetí je Duch Svatý. Nikdy na to nezapomínejme, protože je to Duch Páně, který stále pamatuje na každého a chce – obzvláště skrze vás mladé – ve světě vyvolat vanutí a oheň nových Letnic.

*(Z poselství Benedikta XVI.
ke XXIII. světovému dni mládeže)*

Věrnost jeho i naše – a Maria

Draží mladí přátelé, i my musíme zůstat věrní onomu „ano“, kterým jsme přijali Pánovu nabídku přátelství.

Vězme, že on nás nikdy neopustí. Vězme, že on nás stále podporuje dary Ducha.

Maria přijala Pánovu „nabídku“ naším jménem. Obrátme se tedy k ní a prosme ji, aby nás vedla v obtížích, abychom zůstali věrní onomu oživujícímu vztahu, který Bůh s každým z nás navázal. Maria je náš příklad a naše inspirace. Ona se za nás přimlouvá u svého Syna a s mateřskou láskou nás chrání před nebezpečími.

*(Modlitba Anděl Páně, Sydney,
20. července 2008)*

Prostředí Ducha

Svatý Augustin řekl: „Chceš-li Ducha Božího, musíš být v Kristově Těle.“ V mystickém těle Krista se nachází prostředí jeho Ducha.

*(Setkání se seminaristy, Brixen,
6. srpna 2008)*

Připravil P. Vít Zatloukal ■

Teodora

Od mladých lidí se velmi rád učím. Mohou být pro nás vzorem v nadšení, velkých ideálech a v neposlední řadě v originalitě...

Jedné členky Společenství čistých srdcí jsem se zeptal, proč si zvolila tak zvláštní a pro nás neobvyklé biřmovací jméno. A zde je její odpověď:

Mladá věřící dívka je zatčena. Vedou ji před soud jenom proto, že vyznává Ježíše Krista. To je její největší provinění. Vojáci ji mučí. Oni vlastně za nic nemůžou. Jenom plní rozkazy císaře Diokleciána, který nemá rád křesťany. Ale mladička dívka je statečná. Pro Krista snáší i bolest. Hlavně se Ho nevzdát.

Mučení nepomáhá, a proto císař nařídí, aby tu dívku zavřeli do nevěstince. To ji jistě zlomí a toho svého Ježíše zapře, myslí si posměšně císař. Dívka se strachem odchází do jí přidělené komůrky. Chce žít v čistotě, a najednou je tu taková zkouška. Zůstat v čistotě, uchránit si ji pro Pána. Zůstat Mu i v tomhle směru věrná. Po chvíli přichází první „zákazník“ – ve skutečnosti je to jeden z křesťanů.

Foto: Flickr, hans s

Vymění si svoje šaty a ona odchází jako on. Prchá. Všechno vypadá na první pohled dobře, ale Dioklecián není tak hloupý, jak si asi ti dva mysleli. Přijde na to, že ho obalamutili, a mladička chce dát popraviti. Ale jeho dobrá kamarádka by mu ráda oplatila záchranu svého života. Nabízí tedy svůj život za propuštění toho mladého křesťana. Diokleciánovi to nestačí. Oba jsou popraveni zřejmě 27. dubna 304. Ta dívka se jmenovala Teodora, což v překladu znamená „Dar Boží“.

I já bych chtěla zůstat věrná...

I já bych chtěla zůstat věrná své víře a čistotě. Chci se statečně postavit za Krista a bojovat za čistotu, protože vím, že s Kristem jde všechno. A možná, že jsem pro někoho i „darem Božím“.

Svatá Teodoro, oroduj za nás.

Teodora ■

Dívku zavřeli do nevěstince. To ji jistě zlomí.

Sekulární institut Servi della Sofferenza

Duchovní rodina zasvěceného života založená na přání sv. Pia z Pietrelciny. Jejím cílem je sloužit utrpením. Osobní utrpení spojené s utrpením Kristovým přijímají členové jako nástroj vykoupení a zmírnění utrpení ostatních. Institut je přítomen v mnoha zemích a jeho členy jsou kněží i laici, muži a ženy. V ČR působí od roku 1999.

Kontakt: Petrov 5, 601 43 Brno
www.servidellasofferenza.cz

Foto: Zx archiv Servi della Sofferenza

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

*Každý ve svém
dosahu má
alespoň jednoho
kněze, o kterém
tuší, že bere vážně
své kněžství
a je dostatečně
vzdělaný, aby byl
schopen poradit.*

Dobrá rada nejen pro členy SČS

Jeden z našich otců biskupů nám při rozhovoru o Společenství čistých srdcí připomenul velmi aktuální radu: „Měli byste častěji mladé vyzývat, aby si našli někde blízko kněze, se kterým budou schopni řešit všechno – od svátostí smíření až po různé osobní a duchovní problémy.“ A měl samozřejmě pravdu. Tak už to bývá. Když pan biskup něco poradí, tak by se to mělo brát vážně.

Co si tedy z této jeho rady vzít?

Nejen členové SČS, ale každý, kdo bere svou víru vážně, udělá dobře, když najde takového kněze, se kterým bude pravidelně v kontaktu a který jej časem i dobře pozná, takže bude schopen účinně napomoci v jeho duchovním růstu.

Někteří mají vysněno, jak by měl ideální zpovědník nebo duchovní vůdce či průvodce vypadat. Pod dojmem takového ideálu pak léta někoho hledají, buď váhají, anebo přebíhají od jednoho kněze ke druhému, každému se svěří jen trochu... A tak

Foto: P. Krzysztof Dedeek

Než začnete hledat – a též před každým setkáním – prostě o světlo Ducha Svatého pro sebe i pro toho kněze.

přešlapují jakoby na rozcestí, zatímco mohli už dávno ujít kus cesty menšími krůčky s průvodcem, který sice nesplňuje všechny vysněné parametry, ale přesto by je také vedl správným směrem.

Především si všimněte, že otec biskup radil, aby si takového kněze mladí našli někde blízko. Dá se totiž předpokládat, že každý má ve svém dosahu alespoň jednoho kněze, o kterém tuší, že bere vážně své kněžství a je dostatečně vzdělaný, aby byl schopen poradit. Jinými slovy: je důvěryhodný. Nemusí být ničím významný a vyhlášený, spíš se jedná o to, aby to byl muž víry a Církve. Samozřejmě, že se tím nezakazuje mít nějakého věhlasného zpovědníka nebo že takový kněz nesmí být ze vzdálenějšího místa. Tato varianta však má i svá rizika. S takovým knězem se totiž nelze setkat tak často, jak by to bylo vhodné, a to se může někdy i neblaze podepsat na duchovním růstu.

Dnes je moderní kdeco řešit s psychologem. Neříkám, že by dobrý a křesťansky smýšlející psycholog v některých určitých případech nemohl napomoci. Zkušenost však potvrzuje, že dříve než někdo začne být „zralý“ na psychologa, měl by hledat řešení ve spolupráci s knězem. U něj může mít jistotu, že ho povede v souladu s učením víry, a navíc kněz má ze svěcení velkou moc. Vždyť síla modlitby, žehnání a svátostí je nedocenitelná a škoda, že na to někteří pozapomínají.

A tak chci také já v duchu rady otce biskupa povzbudit všechny členy SČS (pokud to tak už dříve neudělali), aby si našli někde v dosahu kněze, vůči kterému budou otevření a se kterým budou moci pracovat na svém duchovním růstu. A ještě jedna rada na závěr: Než začnete hledat – a též před každým setkáním – prostě o světlo Ducha Svatého pro sebe i pro toho kněze.

P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, Bill Hails

Zajímá tě, o co vlastně ve Společenství čistých srdcí (SČS), které má už víc než tisíc členů, jde?

O co se snažíme ve Společenství čistých srdcí

- ▶ jít za ideálem čistého srdce (ideál čistého srdce je zde pojímán velmi široce, nezahrnuje pouze sexualitu);
- ▶ chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost, a snažit se žít v souladu s 6. a 9. příkázáním Desatera;
- ▶ znát učení Církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej;
- ▶ rozvíjet ve všech směrech ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě;
- ▶ nezapomínat žít podle ostatních při-

kázání Desatera a rozvíjet ostatní prvky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí...).

Kdo může do SČS vstoupit

- ▶ členem SČS se může stát každý svobodný člověk starší 15 let, který chce žít podle výše uvedených bodů;
- ▶ nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost.

Shrnutí

V SČS nejde o nic nového. Mladí se jen hlásí k osvědčenému učení katolické Církve. Rozhodují se, že se budou snažit růst k ideálu čistého srdce. Vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

P. Marek Dunda ■

Nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost.

Vyprahlost, nepokoj a flíčky

Po mém obrácení, ačkoli jsem si naplno a s jistotou uvědomila, že existuje Bůh, a znovu jsem uvěřila, jsem stejně nedodržovala jeho přikázání. Především co se týkalo sexu. Sex byl už dlouho součástí mého života, déle než Bůh, a nechtěla jsem se ho vzdát. Byla jsem na něm závislá a říkala jsem si, že ta Boží přikázání se špatně vykládají a že to není tak přísné.

Později jsem si ale uvědomila, že ta přikázání se nevykládají špatně a rozhodně jsou nekompromisní! A něco na nich je. I přesto jsem se svým nemorálním životem neskončila. Sex, antikoncepce, pilulka „po“... Tohle všechno zlo se mě dotklo, i přesto, že jsem věděla, že je to hřích. Hřešila jsem vědomě. A kromě duchovního trestu, který obnášel vyprahlost, kdy jsem nemohla za žádných okolností najít a pocítit opravdový pokoj, štěstí nebo radost, mi na těle vyskákaly flíčky. Nejdřív malé, ale postupně se zvětšovaly.

Sex byl už dlouho součástí mého života, déle než Bůh.

(Spíše než o trestu za hřích by bylo vhodnější mluvit o důsledku hříchu – pozn. redakce)

Objevily se na místech mého hříchu. Deset centimetrů od lemů spodního prádla a pod ním se množily flíčky a fleky barvy zaschlé krve.

Doktorka mi dvakrát předepsala smradlavý roztok, který jsem si musela aplikovat ráno a večer. Léčba nezabrala a se svou nedůvěrou k lékařům jsem se k další návštěvě už neodhodlala. Další dva roky se mě moje prokletí drželo jako klíště – doslova na kůži. Mezitím jsem

byla na exerciciích za uzdravení – a nic... Ale exercicie odstartovaly můj nový život.

Začala jsem přípravu na bířmování, odhodlala jsem se k většímu činu než jen sympatizovat se členy Společenství čistých srdcí – vstoupila jsem do něj. Dorostla jsem i k modlitbám za nenarozené děti. Dostala jsem se také na pár akcí, které podporují boj proti potratům. Po první takové akci se mi začala uzdravovat pokožka v klíně, když jsem se zúčastnila další, zpozorovala jsem, že mi začínají mizet fleky z kůže na hrudníku. Začala jsem uzdravovat i svou nemorálnost. Svoje hříchy napravuji dobrem a rozhodně už v dobrém nechci přestat.

(Účast na akcích pro-life a s tím spojené uzdravení je osobní zkušeností autorky svědectví, ale nelze ji chápat jako obecný návod nahrazující léčbu! – pozn. redakce)

Vladka (zkráceno) ■

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

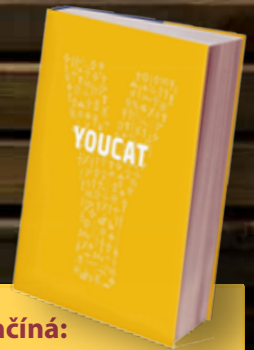
Amen

Svatý otec doporučuje

YOUCAT!

*Bude od vás
požadovat
nový život.*

Objevili jste už YOUCAT – katechismus pro mladé? Když jsem ho pročítal, napadlo mě: má něco společného s *Milujte se!* Je totiž určen v první řadě pro mladé, ale zaujme všechny.

Napínavý jak detektivka

Svatý otec Benedikt XVI. o něm v úvodu říká: „Mnozí mi namítali: ‚Tohle nebude dnešní mládež zajímat.‘ Nesouhlasím s nimi a jsem si jist, že mám pravdu. (...) Detektivka je napínavá, protože nás vtahuje do osudů druhých lidí, které by se mohly klidně přihodit i nám. Tato kniha je napínavá, protože nám vypráví o našem vlastním osudu a hluboce se dotýká každého z nás.“

Nebude vám hrát do noty

Svatý otec potom vybízí: „Studujte katechismus! Přeji si to z celého srdce. Katechismus vám nebude hrát vždy do noty. Nebude vám to nijak usnadňovat. Bude totiž od vás požadovat nový život. Bude vám předkládat poselství evangelia jako drahocennou perlu (srov. Mt 13,46), za kterou člověk musí dát úplně všechno.“

Sami, ve dvou, společně...

„Proto vás prosím,“ pokračuje Svátý otec, „studujte katechismus vášnivě a vytrvale! Obětujte na to čas svého života! Studujte ho v tichu svého pokoje, čtete si v něm ve dvou, s přítelem, vytvářejte studijní kroužky a sítě, sdílejte se po internetu. Využívejte všech způsobů k dialogu o víře!

Foto: via KNA

Měli byste vědět, čemu věříte. Měli byste znát svou víru stejně důkladně, jako zná IT-odborník operační systém svého počítače. Měli byste své víře porozumět tak, jak rozumí dobrý hudebník opusu, který hraje. Ve své víře byste měli být zakořenění mnohem hlouběji než generace vašich rodičů...“

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Jak YOUCAT začíná:

1. Proč jsme na zemi?

Na zemi jsme proto, abychom poznávali a milovali Boha, abychom podle jeho vůle konali dobro a abychom jednoho dne došli do nebe.

Být člověkem znamená vyjít od Boha a směřovat k Bohu. Náš původ sahá dále než k našim rodičům. Pocházíme od Boha, ve kterém spočívá veškeré nebeské i pozemské štěstí, a jsme očekáváni v jeho věčné a bezmezně blaženosti. Mezitím žijeme na této zemi. Někdy si uvědomujeme blízkost svého Stvořitele, často ale necítíme vůbec nic. Abychom dokázali nalézt cestu k domovu, poslal nám Bůh svého Syna. Ten nás osvobodil od hříchu, zachránil nás od všeho zlého a neomylně nás vede ke skutečnému životu. On je „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6).

2. Proč nás Bůh stvořil?

Bůh nás stvořil ze své svobodné a nezištné lásky.

Když člověk miluje, jeho srdce přetéká. Touží se o svou radost rozdělit s druhými. Tuto touhu zdědil po svém Stvořiteli. Ačkoliv Bůh je tajemství, můžeme o něm přemýšlet po lidsku a prohlásit: Stvořil nás z „přemíry“ své lásky. Chtěl se s námi podělit o svou nesmírnou radost, kterou jsme my sami – stvoření jeho lásky.

Zajímá vás, jak je to dál? Pořiďte si YOUCAT – katechismus katolické církve pro mladé. Možnost objednávek na www.ikarmel.cz. Cena 295 Kč (brož. 200 Kč).

Foto: Flickr, Kelly Johnson (důna) P

Foto: KNA

TV-MIS.cz nabízí záznamy farních a diecézních akcí.

ABC Kruciaty lásky

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

I dokumenty z většiny setkání mládeže od roku 1990 jsou na TV-MIS.cz.

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Na TV-MIS.cz najdete záznamy dramatizací a divadelních her.

Pustte si zábavné dokumenty z každoroční Národní pěší poutě na Velehrad.

Internetová televize TV-MIS.cz nabízí tisíce hodin filmů, videa i audia.

Záznamy koncertů najdete i v mp3 na jukebox.tv-mis.cz.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se

